سَناتن سُک

سناتن سُک

त्रिमंत्र

नमो अरिहंताणं

नमो सिद्धाणं

नमो आयरियाणं

नमो उवज्झायाणं

नमो लोए सव्वसाहूणं

एसो पंच नमुक्कारो,

सव्व पावप्पणासणो

मंगलाणं च सव्वेसिं

पढमं हवई मंगलम् ॥१॥

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥२॥

ॐ नमः शिवाय ॥३॥

जय सच्चिदानंद

(1) દાદા ભગવાન ના અસીમ જયજયકાર હો

دادا ڀڳوان جو ٻڌايل

سناتن سُک

گڏ ڪندڙ :

رميش ايم. ڀٽ

پرڪاشڪ :

راڌيشام شرما

وشنو پانڪ

سنڌي انواد :

راجيندر چنديرام شهاڻي

موبائيل : 9409025742 فون: 0265-2787719

ٻڙودا (گجرات)

JAI SACHCHIDANAND SANGH

شري دادا ڀڳوان وتراڳ ٽرسٽ، ممبئي

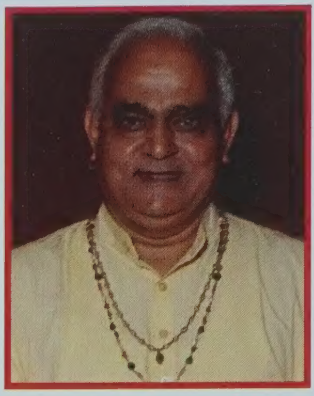
AAPTRA PUTRA

Swami Mineshanandji
(M) +91 94090 27095

Swami Pulinanandji
(M) +91 94270 88696

Swami Kantianandji
(M) +91 99042 61671

Swami Maheshanandji
(M) +91 94274 94344

Swami Yogeshanandji
(M) +91 93242 74768

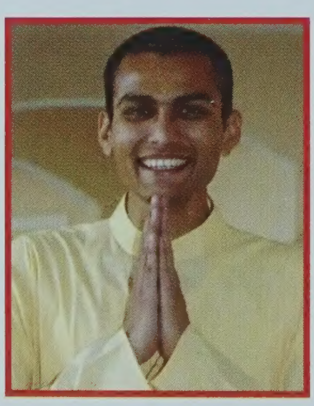
Swami Pradipanandji
C/o. (M) 94263 97287

Swami Keshavanandji
(M) +91 98980 90012

Swami Mahendraanandji
(M) +91 94263 56711

Swami Nishitanandji
(M) +91 94080 80707

Swami Hasmukhanandji
(M) +91 92282 12852

Swami Kamleshanandji
(M) +91 94081 56234

Swami Hirenanandji
(M) +91 98251 11069

نون ڪلمن جي وشيشتا

پوڄ دادا شريِ جنهن رستي تي هلي ڪري پرم پد جو اَنوڀؤ ڪيو
ئي رستو اُن صاحبن موڪش جي لاءِ اِسپشٽ ۽ کلو ڪيو آهي.

هن پرارٿنا جا شبد آدرش ونوهار جي يٿارٿتا محسوس ڪرائيندڙ:
اتما جي انوڀو سان پاڪ ۽ پويتر آهن. تنهن ڪري اُهي ڪرياڪاري
سمرت آهن.

دادا شريءَ هن پرارٿنا ۾ جيڪي نوَ منزلون ڏيکاريون آهن تنهن
وَن جو اَنگ ڳجهو اِشارو ڪندڙ آهي. سيني اَنگن ۾ نوَن جو انگ
ب کان اوچو آهي. اُن انگ سان ڪنهن بہ انگ جي ضرب ڪجي تہ
دڙ نتيجو بہ نوَئي رهندو. وري شڪتي اُپاسنا جي لاءِ نوراتا نشچت
بل آهن. ڀڳتيءَ جا پرڪار پڻ نوڌا آهن. هن ريت گهٽيئي اِشارا
ت تين ٿا.

هنجو صرف پاٺ ڪري فرض اَدائي پوري ڪرڻ جو سنتوش مِٺو
ي پر هن ۾ رهيل ڀاوَ کي اندر ۾ وَرتائڻو آهي، روز مره جي حالتن ۽
جوڳن ۾ هنن نون ڪلمن جو اُپيوڳ ڪرڻو آهي. اِن ڪري دادا
ي هنن وڌانن کي اُپيوڳ پوروڪ ڀاونا ڪرڻ جي وستو چئي آهي.

دادا شري جي دل ۾ پرگهٽ ٿيل گيان ۽ اُنهن مان پريٽٽا پراپت
رم وگيان هن خاص پرارٿنا پريوڳ سان پرتيتي - گميہ بڻجي اهڙو
ي.

سمپادڪ

پرڪاشڪ :
شري دادا ڀڳوان وتراڳ ٽرسٽ، ممبئي.
ٽرسٽ رجسٽرڊ نمبر: E 7129 - Mumbai
آپت پتر شري منيش ڪمار ايڇ. مهتا
بي- ١١٩ ا، راج لڪشمي سوسائٽي، او. پي. روڊ، بڙودا.
فون: (0265) 231185 Email : dbvtrustgmail.com

قيمت: پرم ونيہ ۽ مان ڪجھ بہ نٿو ڄاڻان اُھو ڀاءُ

سنڌي ڇاپو: پهريون

پراپتي اِستان:

ا. جئہ سچدانند سنگھہ ٣٦، پارشونات چيمبر، رزرو بئنڪ جي پاسي، انڪم ٽئڪس آفيس سامهون، آشرم روڊ، احمدآباد -٣٨٠٠١۴.
فون: (079) 27540567 - 27582611
٢. شري آپت پتر ٽرسٽ، سنيم ڌام، ناگر باغ سنڪول، سنگهود - ٣٩۴٣٣٥. فون : (0265) 246513
٣. شهاڻي پريوار بڙودا.

سنڌيءَ ڀاشا جي ڪتاب جو پرڪاشڪ:
شري ڪمار چنديرام شهاڻي ۽ سڄو شهاڻي پريوار بڙودا.
فون: 2787719 - 0265 - M. 9409025742

نظرثاني : **گورڌن مورجاڻي**

ڇپيندڙ:
مهيش پرنٽنگ پريس، سائين وسڻ شاھہ روڊ،
٦، راجاوير روڊ، ڪبيرنگر، احمدآباد. M. 9879089811

پرتيڪرمڻ

پرتيڪرمڻ هڪ اوچي پرڪار جي وِڌي آهي، تنهن ۾
رتيڪش'' لفظ سان صرف اکين جي سامهون ايترو ئي اَرٿ ڪانه
ڪري پر درشتيءَ جي سامهون (روبرو) اِهو اَرٿ سمجهڻو آهي.
ن ڪري اَسان جي نظر سامهون حاضر دادا ڀڳوان مطلب تہ
ن جي اَندر براجمان پرماتما جي لاءِ سجاڳ رهي هن وڌيءَ جو
ن پورڪ آرنڀ ڪرڻو آهي.

وري اَسان کي معافي گهرڻي آهي، سامهون واري جي دل ۾
جمان پرماتما کان، ڇاڪاڻ تہ اَسان سامهون واري ديهہ ڌاري
ڪتيءَ جي پوين ڪرمن جي اُديہ سان پريٽام پراپت پرڪرتيءَ
سچو سمجهي اڳ وهنوار ڪيل آهي. تنهن ڪري هن وڌيءَ ۾
، وچن ڪايا جي يوگ ۽ ٽنهي قسمن جي ڪرمن کان الڳ اَهڙي
آتما ڀڳوان پَرتئي ڪميا ياچنا ڪرڻي آهي. اَهڙيءَ ڀاونا کي
رت ڪرڻ سان پرتيڪرمڻ وڌي گيان مولڪ ۽ ڀاوَ پريرڪ بڻجي
.

پرتيڪرمڻ ۾ اَسان جي طرفان آڪرشڻ، موه، راڳ، لالچ،
ڪتي وغيره ڀاونا سان جيڪي ڏوه ٿيل آهن، اَهڙن پراڪرتڪ
ن کي ياد ڪري سچي دل سان ڪميا گهرڻي آهي ڇاڪاڻ تہ اَسان
و ماتر اَندر براجمان ڀڳوان کي ڀلجي وياسين ۽ اَتيڪرمڻ جو ڏوه
يوسين.

تنهن ڪري آلوچنا، پرتيڪرمڻ ۽ پرتياکيان ڪرڻ لاءِ ڄاڻايل

فهرست

کنب پهريون : وواهڪ جيون

کنب ٻيون : سنسار

گيان ۽ آدرش وهنوار پرارٿنائون

"سناتن سُک" جو انوڀوُ

سناتن سک جو انوڀوُ هڪ دفعو ٿي وڃي ۽ وري واپس نہ وڃي
ن کي سناتن سک چئبو آهي. سناتن سک گياني پرش جي ملڻ
ڀوءِ پرگهٽ ٿيندو آهي. گياني پرش آتم گيان جو اَنوڀوءُ ڪرائي
ي هن سنسار ۾ ڪيئن جيئجي اِها ڪلا سيکاري هن ڀوءُ ساگر مان
ھچائڻ جي ڪرپا ورسائين ٿا.

سناتن سک پراپت ٿيڻ سان ۽ هن سنسار ساگر مان تري پار ٿيڻ
ڪلا سکڻ کان پوءِ سنسار تہ سڌري ويندو پر اُن سان گڏ موکش پڻ
ھون کان ملندو. دادا شري چون ٿا، مون هن سنسار مان پار ٿيڻ جا
سوکيم رهسيہ ڳولهي لڌا آهن. ونهوار ۾ ڪيئن رهڻ گهرجي؟ سنسار
ي ڪري بہ مُڪتي ۽ جو سک ڪيئن ٿو ماڻي سگهجي؟ جيون
وار ۾ دک ۽ تڪليفون ڪيئن گهٽجي وڃن اِهو جيون جو لَڪش
جن سمجهايو آهي.

هن سنسار ۾ ڪٿي بہ سچو سک نٿو ملي پوءِ پلي پتي - پتنيءَ
نهوار هجي يا ماءُ - پيءُ جو پنهنجي اؤلاد سان. هر ڪنهن سمبنڌ
ڪلہ جتي ناسمجهي آهي؛ اُتي اهڙي ڏويڌا ۾ بہ ماڻهو، آتم
جي سچي سمجهہ سان سنسار ۾ رهي ڪري بہ سناتن سک ۽
ہ ۾ پرم شانتيءَ جو اَنوڀوءُ ڪري سگهن ٿا. داداجن هن سنسار ۾
ڪري پاڻ سناتن سک جو اَنوڀوءُ ڪيو ۽ اَهڙو پاڻ مثال ٿي ڪري
ي جڳت کي ساڳيو سک اَنوڀوءُ ڪرايو آهي.

شادي شدا سُکہ مَيہ جيون جي لاءِ اَئڊجسٽمينٽ
Adjustme) جي ريت سمجهايل آهي. جيڪي بہ ڪرم -
ڀوگ جيون ۾ اچن ٿا اُنهن جو سم ڀاءُ سان نيڪال ڪرڻو آهي،

آهي. ڪميا ني دفعا گهرڻ لاءِ چيل آهي. ڇاڪاڻ تہ اَسان ترگڻ آتمڪ پرڪرتيءَ سان ڏوه ڪيا آهن. ستوگڻي، رجو گڻي ۽ تموگڻي پرڪرتيءَ ڪان هي ڏوه ٿيل آهن.

اَهڙي حقيقي ۽ دردر ڀري قبولات ڪميا ياچنا ڪان پوءِ ئي سچي ۽ ڍرڍ نشچيہ ۾ رهڻ لاءِ مطلب تہ ٿيل ڏوهہ وري نہ ٿين تنهن لاءِ ووڌ شڪتيون گهريون آهن. پرماتما شڌ آتما جيڪي دل ۾ پَرگهٽ ٿيا اهن اَهڙي دادا ڀڳوان ڪان شڪتيون گهرڻيون آهن. جن ۾ سامرٿيہ پرگهٽ ٿيو آهي ۽ جيڪي جڳت ڪلياڻ جا نمت بڻيا آهن. اُهي ئي اَسان ۾ شڪتي پريرڻا ڪري سگهن ٿا.

- سمپادڪ

”سناتن سُک“۔ ونهوار ڪلا جو تت

سُڌير شاهه

(سَڪل سنگهپتي)

اِنسان هميشهه سوچي ٿو تہ مون وٽ هيٽرو ڌن ۽ وَئڀو آهي. يشان بنگلو آهي. موٽرڪار آهي. هيٽرو منهنجو نالو ۽ جس آهي هن بہ جيون ۾ روز ڪليش ۽ دک ڇو آهي؟

گياني پرش سني ڳالهہ چئي آهي تہ اِنسان وِ ڏروهہ، وِنود ۽ وسميہ جيئي ٿو. گياني پرش چيو آهي تہ پرسنتا جو ٻيو نالو آهي سک ۽ ند. پرسنتا ڪڏهن بہ جنم ڪانہ تي وني سا تہ هردم حاضر آهي. ڳ ي پرش جي ميلاپ سان آنند خود بہ خود ٿئي ٿو. ٻين جا اَوگڻ نہ هرڪنهن گهٽنا ۾ سيني جا گڻ ڏسي ٿو سو سيني کي پيارو آهي. ان جي جيون ۾ گهٽي پانگي ڏکُ، اگيان ۽ غلط منيتائن جي ڪري ٻن تين ٿا. هي سيئي ڏکُ ۽ پؤتڪ سکن جا سنجوڳ وِيوڳي سياءُ جا ن اِها هڪ ئي ڳالهہ سمجهہ ۾ اچي وڃي تہ ماڻهو پَراڌينتا مان تنترتي مکتي پٽ کي پراپت ٿئي. پريم ۽ اَپيدتا جي وڪاس ڪان ۽ سنبندن جي مِناس جي ڏياري ٿئي ٿي.

گياني پرش جي ٻوڌ کي سَمجهي اسان پنهنجي اندر آتم ٻل ۽ و ٻل جي گهرائي سان سناتن سک جو انوڀوءَ ڪري سگهون ٿا.

سک جا گُپت وَهڪرا اندر هر هميشهہ وهندا رهن ٿا. جنهن جو ڇيہ گياني پرش جو ونهوار درشن ڪرائي سگهي ٿو. سماج ٻاهر ي ۽ سمجهہ اندر آهي.

ويتراڳن جي هردي ۾ اَپار پريم ۽ ڪروڻا سهج هوندا آهن، تنهن

اهڙو دادا جن جو ڪٿن آهي.

شادي شدا جيون هڪ وڏي جوابداري آهي. اڳيان هلي ماتا پتا طريقي يوگيتا جي شِڪشا ضروري آهي. اسان جي سماج ۾ جيون ونهوار ۾ هن وقت گهور اگيان ۽ نا - سمجهيءَ جو واتاورڻ آهي. داداجن هن جوابداريءَ کي اِسڪول کان سوڪيم تائين سچي سمجهه ڏيئي اسان جي دِلين کي ٺاريو آهي.

اڄ ڪلهه پتي - پتني اِسپشٽ ۽ يوگيه سمجهه کانسواءِ شادي شدا جيون ۾ پرويش ڪن ٿا ۽ يوگيه جوابداري سمجهڻ بنان ماتا پتا ٿي وڃن ٿا. اُن ۾ ڏيکاءُ، گوُرو ۽ مانَ جي بزار مچين ٿا. داداجن اَهڙن ماتا پتا کي اَن - سرٽيفائيڊ(Un-Certified) ڳڻين ٿا. اَهڙا ماتا پتا پنهنجي سَنتان مان ڏاڍيون اَپيڪشائون - اُميدون رکن ٿا جي يوگيه نه آهن.

هن سناتن سڪ ڪتاب ۾ دادا شريءَ جو ونهوار - درشن پرگهٽ ٿيو آهي. ڏاڍي سِڌي، سرل ۽ سوَلئي واڻيءَ ۾ پرگهٽ ٿيو آهي جو هڪ اَموليه - اَنيرو پرساد آهي. هن سچي سمجهه روپي پرساد جي پراپتيءَ سان جيون سُکميه ٿي وڃي، هرپل آتم سماڌي رهي ۽ هن ڪَلي - ڪال ۾ جيون مُڪتي جو هن ڌرتيءَ تي جيئندي اَنوڀوءُ ٿئي اَهڙي پرم ڪرپالو شري دادا ڀڳوان کي نماڻائي سان نمسڪار ڪري پراپرٿنا ڪريان ٿو. پريو سيني جو ڪلياڻ ڪريو، ڪلياڻ ڪريو، ڪلياڻ ڪريو.

جئه سچدانند

آپت پتر سوامي ڪيشو آنند

(شري ڪيشو چنديرام شهاڻي)

(M9898090012)

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪارهو

پرم گياني ءَ جو وَنهوار دَرشن

دادا جهڙي پياري شبد سان سَڏيل ۽ سُڃاتل شري اَنمبالال مولجي
ئي پٽيل جي هردئہ ۾ ڀڳوان پرگهٽ ٿيو. جيوَ ماتر جي هردئہ ۾
ڳوان براجمان آهي. اُهو ڀڳوان دادا جي ديهہ مندر ۾ پرگهٽ ٿيو اِها
ڪ وِرلي گهٽنا آهي. تنهن ڪري دادا ڀڳوان سيني جي هردئہ ۾
هن، ائين وار وار دادا چون ٿا. هن پرگهٽ پرش وٽ اچي، هن
رگهٽ گيان جُيوت جي پاسي ۾ رهي، پنهنجي اندر ۾ رهيل ڏِئي ڪي
رڻ جو هڪ اَنوکو نمت هيءُ ديهہ روپ دادا آهن. دادا شري وار وار
ون ٿا تہ هيءُ شرير سو دادا ڀڳوان ڪانهي. اُهي تہ اندر پرگهٽ ٿيا
هن. تنهن جي ڪري نمت سَنجوڳ سان ويجهو ايندڙ جيوءَ جي
تر ۾ سندن ڪروڻا ڀاوءَ جي ڪري جاڳرتي - جيوت پرگهٽ ٿئي ٿي.
هو سڀ ڪندي اُهي ڪُجهہ ڏين ڪانہ ٿا ۽ اُنهن وٽ ايندڙ ڪُجهہ وني
ڪانہ ٿو، ائين سهج سياويڪ سڀ ٿئي ٿو.

جاڳرتي پئدا ڪندڙ اُنهن جي سهج ڪريا جو نئون نالو اَڪرم

ڪري اُهي سميڪ جيون جي راهه ڏيکارين ٿا. اُهو رستو آخر سک ۽ آنند ۾ پريڻمت ٿئي ٿو.

هن پستڪ جي پرٿم آورتي ١٩٨٠ ۾ شايع ٿي، اڄ تائين هڪ لک ڪاپيون سماج ۾ ڦهليل آهن. هيءَ سناتن پستڪ اَڪرم وگياني سَمپوجيه دادا ڀڳوان جي ونهوار وگيان بابت هڪ اَئتهاسڪ پستڪ آهي. ڪلپنا نه ڪري سگهجي ايترو هن پستڪ جي پڙهڻ جو اثر سماج ۾ ٿيو آهي. پريڻام سوروپ هزارين جِگنياسو دادا ڀڳوان کي روبرو مليا آهن. هن پستڪ جي پرم ارشڪ شري راڌي شيام شرما جي نمت سان ڊاڪٽر رميش ايم. پٽ کي پريرڻا ٿي ۽ اُنهن سناتن سک جي رچنا ڪئي آهي. اسان جي لاءِ ٻئي نِمت پرم اُپڪاري آهن.

هيءَ آورتي خاص، مي ٢٠١٣ واري اَمداواد ۾ آيوجت نئشنل بوڪ فيئر لاءِ تيار ڪيل آهي.

هن پستڪ جي شُڌيڪرڻ لاءِ شري راڌيشيام شرما ۽ شري وشنو پانڪ اَٿاه محنت ڪري نِت نئون لڳي، پُرشارٿ ڪيو آهي. هي ٻئي سچدانند سنگهه جا اَين انگ آهن تنهن ڪان وڌيڪ ڇا چئجي؟

اَرڙهين آوارتي وقت (٢٠١٤)

٢٠١٣ ۾ هن پستڪ جي سترهين آورتي پرگهٽ ڪرڻ ڪان پوءِ فقط هڪ ئي سال ۾ هن پستڪ جي نئين آورتي ڪرڻي پئي آهي. سو هن پستڪ جي اُپيوگِتا ۽ مَهتوءَ درشائي ٿو. اسان کي خاطري آهي ته اڳتي به هن پستڪ دوارا هزارن -لکن کي جيون جيئڻ جي ڪلا جي ماسترڪي ملندي. اسان سيني لاءِ هيءَ آنند ۽ گَوُروَ جي گهٽنا آهي.

جئہ سچدانند سنگهه

نهن جي مون کي ڪلپنا بہ ڪانہ هئي. پوڄيہ دادا شريءَ جا مهاتما
سري ڪيتي ڀائي شاهہ ۽ ڊاڪٽر نيروبين اَمين مون کي شيوا جو موقعو
نو آهي تنهن لاءِ مان اُنهن جو شڪرگذار آهيان. سچ پڇ تہ هن
ڪتاب جي مکيہ سمپاديڪا ڊاڪٽر نيروبين امين آهي. مون کي تہ
سرف جس جو ڀاڱي بڻايو ويو آهي.

دادا شري گيان انوڀوءَ جي اَپيڪشا سان هن سنسار کي ساپيڪش
(Reletive روپ ۾ سويڪار ڪن ٿا. هن وقت دادا شري جنهن پرم پد
ر آهن. تنهن کان اڳ اُنهن پنهنجي ست سُؤرَوپ (Real)کي پراپت
ڪرڻ لاءِ اِهو لڪش ۾ رکندي، سنسار ونهوار جو اُڪيل آندو آهي. هاڻي
سان کي سنسار وَنهوار ۾ ڪيئن اُڪيل آڻجي ۽ سنسار ۾ رهي ڪري
سناتن سک ۽ هرديہ ۾ پرم شانتيءَ جو انوڀوءَ ڪيئن ڪجي سو درشائين
ا. ڇاڪاڻ تہ هن سنسار ۾ رهي ڪري پاڻ انوڀوءَ ڪيو اٿن اُهي اهڙو
سناتن سک انوڀوءَ ڪري سگهجي ٿو تنهن جو جيئرو جاڳندڙ ثبوت
هي پنهنجو پاڻ آهن. هن درشتيءَ سان سنسار جي ونهوار جو مارگ
رشن آتم اَنوڀوُيءَ جو درشن آهي.

داداجن چون ٿا:

اسان سنسار جي ڏاڍي سوکيم کوج ڪئي آهي. آخري قسم جي
وجبين ڪرڻ کان پوءِ هي سڀ ڳالهيون توهان کي ٻُڌايون ٿا. ونهوار
ر ڪهڙيءَ ريت رهڻ گهرجي سو بہ ڏِيون ٿا ۽ موکش ۾ ڪيئن وڃجي
سو بہ ڏيون ٿا. توهان جون تڪليفون - مشڪلاتون ڪيئن گهٽجن سو
سان جو مقصد آهي.

دادا شري اِستري - پرش جي شادي شدا جيون ۾ جڳت جو بَئلنس
ڊسن ٿا. گياني پرش جي درشتيءَ سان جڳت سڄو موهہ، مان، ڪروڌ

وگيان آهي. منش جيون جو هڪ ئي ڏيئہ پرماتما سوروپ ۾ اچڻ جو آهي. اهڙي جيون ڏيئہ طرف، اندر جي اڪ کولڻ جي شڪتي ڪيول گياني پرش ۾ ئي هوندي آهي. جيڪي نرنتر گيان دَشا ۾ رهن ٿا. اهڙي وِيوتي ٻين جي جيون ۾ آتم جاڳرتيءَ جي پريرڻا ڪري سگهي ٿي. دادا شري گيان وڌي دوارا جيون جي هن ڏيئہ بابت جاڳرتيءَ جي پريرڻا پردان ڪن ٿا.

اهڙي گيان - وڌيءَ مان پسار ٿيندڙ جيوءَ کي دادا شري مهاتما طريقي سويڪار ڪن ٿا. اهڙي جيوءَ کي جُوالا - مکيءَ جهڙي تمنا رکي، دادا جن کي سمرپڻ ڪري، دادا جن جي ڏنل پنجن آگيائن جي سهج پالن دواران جيون ۾ گَتي ڪرڻي آهي. اُنهن جي اَڪرم وگيان جو اَهو تت آهي.

آگست ۱۹۷۹ ۾ منهنجي مِتر شري راڌي شيام شرما، آپتواڻي پشپ -۵ مونکي موڪليو. پڙهندي اُنهن لفظن جي پنيان سچو، ڪَمير وارو، اَنوکي خماريءَ وارو، پرم نشچيہ وارو، شينهن ناد ٻُڌڻ ۾ آيو. تنهن کان پوءِ ڀاوءُ شري جينتي ڀائي هيراڻي وٽان آپتواڻي پشپ ٢-٣ مليا. ٽِنين پشپ ۾ جيون جيئڻ جي ڪلاءِ داداجن جو ونهوارڪ مارگ درشن آڪرشڪ لڳا. دادا جن کي سڀ کان پهرين آڪٽوبر ۱۹۷۹ ۾ گڏيس. وري جنوري ۱۹۸۰ ۾ مُمبئيءَ ۾ ستسنگ ۾ مِليس تڏهن آپتواڻي پهريون پشپ مليو. هن ريت آپتواڻي مونکي اَڪرم ۾ مِلي. هيءُ بہ هڪ خاص وگيان سَير سنجوگ بڻجي رهيو. تنهن وقت اُمنگ - اُلاس ۾ پيرجي اِهو ڀاوءُ پرڪٽ ڪيو تہ آپتواڻي پشپ - ٢ مان پتي - پتنيءَ جو ونهوارءِ ڪٽنب جو ونهوار ڇپائي لکن ماڻهن تائين پهچائجي پر سنسار ۾ جيون ونهوار جو مارگ - درشن ڏيندڙ گياني پرش داداجن جي واڻيءَ جو سمپادن ڪاريہ وري مونکي سوَنپيو ويندو

ني ڳڻ آتم - شڪتيءَ جو اَنوڀوءُ ڪرائڻ لاءِ سَهايڪ بڻجن ٿا. هن
ت گيان جي ٻالهہ سمجهي زندگيءَ جي مول مقصد جو لڪش رکي
رتن تہ پتيءَ پتنيءَ هڪ ٻئي سان پريم جو اَنوڀوءُ ڪري سگهن ٿا.
ادا جن پريم ۽ آسڪتيءَ جا ڀيدَڪ لڇڻ اِسپشٽ ڪيا آهن. تنهن
ان سيئي پنهنجي اندر جي اوسٿا پرکي سگهن ٿا.

جنهن ريت سان وِواهڪ جيون، سمجهہ سان روشن ڪرڻو آهي
نهن نموني ماتا پتا طريقي يوگيتا پڻ سمجهہ پوروڪ کِلائڻي آهي.
سان جي سماج ۾ جيون ونهوار جي هن وقت هن مهان ۽ اتينت
همت واري اوسٿا لاءِ نا سمجهي، غلط سمجهہ ۽ گهور اگيان ورتي
ٻيو آهي.

دادا شري اسان جي اهڙي اَوسٿائن جي جڙ کي مارمڪ ريت سان
سپرش ڪن ٿا. جهڙي ريت سان شادي شدهہ ڀاونائن جي يوگيہ ۽
سپشٽ سمجهہ بنان وواهِڪ جيون ۾ پرويش ٿئي ٿو تهڙيءَ طرح
ماتا پتا طريقي جي يوگيہ جوابداريءَ جي سمجهہ، سڄاڳيءَ بنان
ماتا پتا ٿي وڃن ٿا. وري سنسار ۾ اهڙي اَوسٿا پراپتيءَ جو مان - اَيمان
ٿي ٿو. دادا شري اهڙن ماتا پتا کي ''ان سرٽيفائيڊ'' چون ٿا. داد
ريءَ ٻاپ موڙو آني مان گاجرهن چَوٽيءَ کي اونهي ارٿ ۾ سمجهايو
هي. پتا ماتا ٿيڻ کان اڳ پتي پتني، يوگيتا واري دِلي ڀوميڪا وارا
يا نہ هجن تنهن هوندي بہ پتا ماتا بڻجن ٿا پر پنهنجي جيون
نهوار ۾ اونچي مقصد جي سڄاڳي ڪانہ اٿن اهڙن - پتا ماتا لاءِ
اداجن هي چَوٽي نهڪائي آهي اهڙا پتا ماتا پنهنجي سنتان مان
ونچي آشا - آپيڪشا رکن سو اَيوگيہ آهي.

هاڻي اَهڙي بي - خبريءَ ۽ بي پرواهي مان سَرجيل اچ جو جن
ماج اَنيڪ پرڪارن جون ڀوڳنائون ڀوڳي ۽ پنهنجي ڪڙي ڪيل

۽ ڪپٽ جي آڌار تي آهي. پرش يا استريءَ ۾ هي سڀ پرماڻو اُنهن جي الڳ الڳ خاص پرڪرتيءَ موجب وشيش روپ سان سَڪريئہ آهن ۽ وراهيل آهن. پرشارٿ سان اُنهن کي سَميڪ دِشا (سچي سمجهہ واري دَشا) ڏيئي سگهجي ٿي. سنسار جا سيئي سمبنڌ ڪرم سنجوڳ سان پراپت ٿين ٿا. تنهن ۾ پتي - پتنيءَ جو سمبنڌ انيڪ جَنمَن جي ڳوڙهي ۽ گهاٽي ڪرمن جي اُديہ جو پريڻام آهي. هن سمبنڌ جو اُڪيل آڻڻ ڪان سواءِ سنسار ۾ ڪڏهن بہ سک ملڻو ڪانهي. تنهن ڪري دادا شري شادي شدا جيون ويوسٿا سان سمنت تہ آهن پرشادي اِها ڪهڙي ۽ ڇا حقيقت آهي اِهو سمجهڻ طرف سندن وشيش جُهڪاءُ آهي. هن ڪري زندگيءَ جي ڀلائيءَ طرف اَساوڌ رهڻ جو ڪين اَعتراض آهي.

سنسار ونهوار ۾ ڪرمن جي ڳوُڙهي گتيءَ جي پرولي سلڻ مشڪل آهي. پرگياني پرش کي سنمک رکي، اُنهن جي ڏيکاريل ونهوار ڪلا جو تت سمجهي اُن کي گيان ڀڳتي ۽ پريم پوروڪ پريوجن ڪرڻ سان سنسار جون سڀ پروليون سلي سگهجن ٿيون ۽ زندگي سرل ۽ شانتي ڀري بڻجي ٿي. دامپتيہ - سک لاءِ داداجن ائڊجسٽمينٽ جي ريت سمجهائين ٿا. هيءَ اَئڊجسٽمينٽ ونڻ واري وَيڪتيءَ کي ڪمزور يا لاچار بڻائڻ لاءِ بلڪل بہ ناهي. ڇاڪاڻ تہ اُن جي پٺيان گيان جي درشٽي آهي. پراپت ڪرم سنجوڳن کي سم - ڀاوءَ سان نيڪال ڪريو اَهڙو داداجن جو ڪٿن آهي. اِن جو مطلب اِهو ناهي تہ جيڪي سنجوڳ اچي ملن تہ لاچاري ڏيکاري يا ڪنڌ جهڪائي سهن ڪرڻو آهي پر تنهن جو ساليوشن آڻڻو آهي. ڇاڪاڻ تہ داداجن چون ٿا، ڪوبہ سهن ڪري سگهي ڪانہ ٿو پر تنهن وقت من ۾ وير ٿو ٻڌي ۽ واپس سنجوڳ ملندي وير جي باهہ ڀڙڪي ٿي اُٿي. هتي داداجن جي درشايل اُڪيل آڻڻ جي درشٽي، ڌيرج ۽ اُدارتا جا گُڻ ڪلائين ٿا ۽

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪارهو

رڪاشڪ جي ليک مان....

شري دادا ڀڳوان وِتراڳ پرڪاشن ٽرسٽ جي اِسٿاپنا ڪان پوءِ پرم
يہ دادا ڀڳوان جي سنمتيپورڪ حال تيار ٿيندڙ پرٿم پرڪاشن آپت
رڪان پوءِ هي ڏويتيئہ پرڪاشن آهي.

پَرستت پرڪاشن پوڄيہ داداجن جي ڳيان ڳَريت پرڳهٽ جملن
سَنڪلت پرسادي آهي. اَڌياتمَرسي پروفيسر رميش ڀائي. م. ڀٽ،
ن جي پرم اَرٿڪ شري راڌيشيام شرما جي سُمِترهئڻ جي ناتي پوڄيہ
ا ڀڳوان جي ستسنگن ۾ ايندي پريچيہ وڌندو ويو. جو
ونت آبوءَ ۾، آپت پترن جي شِبر ۾ ڳَهرو ٿيو. ڀائي شري رميش
ي، ڊاڪٽر نيرو ڀين اَمين سَمپادِت آپت واڻي، ٣ مان پتي پتني
ر چئو يا پريوارڪي اَنولڪشي سنسارڪ ونهوار ۾ ڪهڙن قسمن جون
جسٽمينٽس وني سناتن سک کي پراپت ٿجي سي سڀ پوڄيہ
ا شريءَ جي شبدن ۾ سناتن سک پُستيڪا لوڪ - ڪلياڻ لاءِ سُندر
ڪلن ڪري ڏنو آهي تنهن ڪارڻ لاءِ مان هن ٽرسٽ طرفان دِلي
رگذار آهيان.

هن ۾ پروفيسر رميش ڀائي. م. ڀٽ طرفان تيار ٿيل هي پستڪ
ن جيون کي وڌيڪ ۽ وڌيڪ سک - سمپن بڻائي اهڙي نموني
ڪلن ڪيو آهي. هن جو لاڀ سيئي ڀائر - ڀينر ونن اِهائي نماڻي
تي آهي.

ڪيتسي نرسي شاهہ

جو

جئہ ست چت آنند

مشڪلاتن ۾ مُنجهي تنهن ۾ ڪنهن جو ڏوهه آهي؟ ڪنهن جي ڀُل آهي؟ گهڻي ڀاڱي ماڻهون هن لاءِ ٻين جا ڏوهه ڏسن ٿا، ٻين کي دوشي نهرائين ٿا ۽ ٻين کي سُڌارڻ جي اُتساهه ۽ اُمنگ ڀري ڪوشش ڪن ٿا. گياني پرش جي درشٽيءَ سان هيءُ تہ اُلٽو حساب - ڪتاب آهي. هن لاءِ دادا شري هن ڪال جي لوڪن جا لڇڻ ڏيکاري، سندن ڪٽنب ۽ سماج جي ڀوڳنائن کي ڀوڳڻ بابت هن وقت جا ماڻهون پاڻ خود ئي جوابدار آهن اُهو ٻڌائين ٿا.

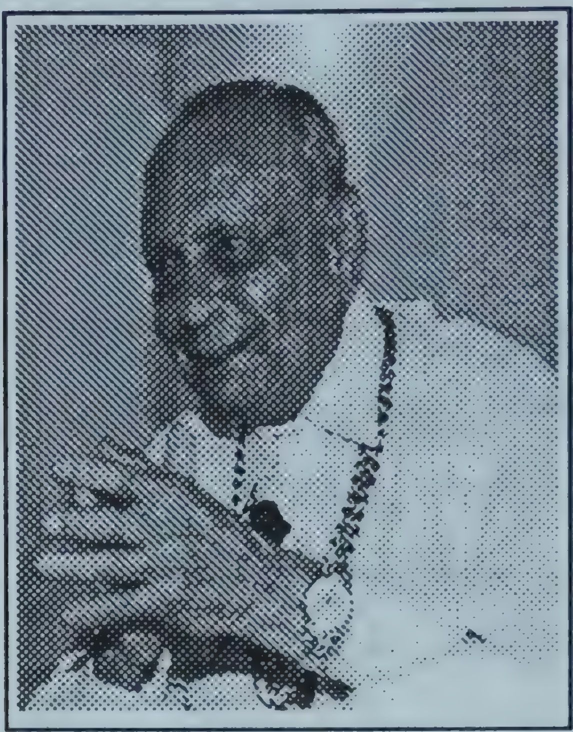
هرهڪ وِيڪتي پنهنجي اندر ۾ جهاتي پائي ڏسي ۽ دنيا کي سُڌارڻ کان اڳ پاڻ کي سُڌاري اهڙي اڌياتمڪ اوُنچي ڳالهه دادجن سمجهائين ٿا.

هن پستڪ جي وشيشتا اِها آهي تہ هن ڪتاب جا شبد ڪنهن اُپديشڪ يا سماج شاستري جا ڪونہ آهن پر نرنتر آتم سوروپ ۾ رهندڙ دادا شريءَ جي هردي مان نڪتل واڻيءَ جا آهن تہ سنسار ۾ سڪي ڪيئن رهجي. اُن کان سواءِ پاڻ جو چت ”دادا ڀڳوان“ سان ايڪاڪار ٿئي ٿو. داداجن جو هي وَنهوارڪ مارگ درشن آهي. هن ۾ سمايل اڌياتم جو سر - اِسپرش اَنوڀوءَ سيئي واچڪ ڪن ۽ جيون جي سيني مَسئلن جو سهجتا سان حل ڪڍڻ جي ڪلا سِڪن، اِها پرم ڪرپالو ڀڳوان کي نمسڪار ڪري پرارٿنا ڪريان ٿو.

رميش. ايم. ڀٽ

سنت سمرتي، ايس. بي. آءِ آفيسرس سوسائٽي، نارڻ نگر پالڙي،
احمدآباد-٧ ٠ ٠ ٨ ٣.

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪارهو

چوندا آهن ڌرتيءَ جو آخري ڪنارو آهي پنهنجو گهر. ڇئن
ٻوارين جي وچ ۾ هڪ ئي ڇتر ڇايا هيٺ رهندڙ ڪُٽنبين لاءِ پيار-
محبت؛ سُوجهہ سمجهہ جو سَرو - سماڌانڪاري دادا ڀڳوان جو هي
ر حال ۾ هر ڪال ۾ پريٽام ڏيندڙ ونهوار وگيان اَنمول ۽ الوئڪڪ آهي.

سيئي هڪ ٿي، هڪ ئي سُر ۾ گهر کي مَندر بڻائين. پاڻ ۾ ٿيندڙ
ٽگهرش ۽ ٽڪراءُ ٽاري، هڪ ٻئي جي پرڪرتيءَ سان کير - کنڊ ٿي
ڪ مت هڪ جات ٿي پنهنجي پنهنجي ڪرمن اَنوسار اُديہ ۾ آيل
رض اَدايون پوريون ڪندي جيون سارٿڪ ڪن اَهڙي سَنگين سامگريءَ
ان سنپورڻ خوب لوڪ پريہ ٿيل ڪتاب معنيٰ سناتن سک جنهن
ي زبرست گُهرءِ لکش ساڌڪتا جي سبب وار- وار ڇپايل هي پستڪ
ترهين آورتي سُوروپ توهان جي هٿن ۾ حاضر آهي. اسان جي دِلي
ونا ۽ آسيس آهي تہ هرهڪ مُمکش جيوُ گهر- جيت بڻجي، بنان
ڪنهن اَنترايہ نِرتر نجانند ۾ رهي.

”سناتن سُک“

س - پريم ڀيٽ ڏيڻ لائق پُستڪ

شروع کان ئي يجمان جو ڀلو چاهي تنهن کي چون ٿا پروهت
تنهن جو پراڪرت نالو آهي گور. پُروهت جو اَڌياتمڪ روپ آهي سَد
گرو. گياني پرش، پوجيہ دادا اهڙا هِت ڀاوي پُروهت آهن. اَهڙا ڪرپالو
سَت گرو آهن. دادا لگهوُتم ڀاوَ ۾ رهي، سڄي جڳت کي يجمان مَڃين
ٿا. هر پل سڄاڳ رهڻ ۽ ساوڌان رهڻ واري اُنهن جي سهج اَوسٿا جو
ٻج سيني ۾ پوکڻ لاءِ ڪروڙا ڀاوَ سان سدائين اُتسڪ آهن.

آدي ور - ڪنيا سان جڳت جو نرماڻ ٿيو. ور - ڪنيا جي دِلين جو
سَنگيت ئي نہ وڃي تہ جيون ۾ سک يا آنند ڪِٿان ملندو. هن پستڪ
۾ جڻ تہ دادا ور ڪنيا کي سُڄاڳ - ساوڌان ٿا ڪن. تنهن ۾ پتيءَ کي
پتنيءَ وٽان ۽ پتنيءَ کي پتيءَ وٽان حاصل ڇا ڪرڻو آهي؟ هڪ ٻئي
کي ننڊڪ ملي، راحت ملي اَهڙيون اَنوُڪولتائون (ائڊجسٽمينٽس)

پريوارن کي سنسار ۾ سناتن سک پراپت ڪرڻ لاءِ سرلتا ۽ سَهجتا
سان کِلندي - کلائيندي مثال ڏيئي چاٻيون ڏِنيون آهن. اسان جي
پياري مِتر شري رميش - ايم - پٽ آپتواڻي - ۳ مان دادا واڻيءَ جي
هن بابت سٺي سندر پسندگي ڪئي آهي. اَهڙي ئي سٺي سهٽي
نموني شري ڪيتسي ڀائي شاهہ سندر پرڪاش ڪيو آهي.

شادين ۾ هار پهرائڻ وقت هر ڪنهن ور - ڪنيا کي ۽ پڻ هڪ ٻئي
کي س - پريم اُپهار طريقي هي پستڪ ڏيڻ گهرجي.

راڌي شيام شرما

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪارهو

يان ساڪياتڪار پراپت ڪرڻ لاءِ وهنوار وڏي

پرگهٽ گياني پرش دادا ڀڳوان کي اتينت ڀڳتي پوروڪ نمسڪار
ڪريان، نمسڪار ٿو ڪريان، نمسڪار ٿو ڪريان.

پرگهٽ گياني پرش کان ست پراپت ٿيو آهي جن کي انهن ست
ن کي اتينت ڀڳتي پوروڪ نمسڪار ٿو ڪريان، نمسڪار ٿو ڪريان،
سڪار ٿو ڪريان.

سيني نشپڪشپاتي ديوي ديوتائن کي اتينت ڀڳتي پورڪ
سڪار ٿو ڪريان، نمسڪار ٿو ڪريان، نمسڪار ٿو ڪريان.

هي پرگهٽ گياني پرش ۽ سيئي ست پرشَ اڄ هن باه جي يميٽ
رندڙ جڳت جو ڪلياڻ ڪريو، ڪلياڻ ڪريو، ڪلياڻ ڪريو.

تنهن ۾ مان نمت بڻجان اهڙي شُڌ ڀاونا سان توهان جي چرنن
ن، وچن ڪايا جي ايڪاگرتا سان پرارٿنا ٿو ڪريان جا اتينت سڦل
ي، سڦل ٿئي، سڦل ٿئي.

هي دادا ڀڳوان توهان جي شُڌ گيان ۾ ظاهر ٿيل ۽ توهان جي
ي مُک مان پرگهٽ ٿيل شُڌ گيان سوتر هيءَ آهن.....

من وچن ڪايا جا تمام ليپايمان ڀاوَ جي اڇن ٿا تن کان شُڌ چيتن
هال ۾ نرليپ ئي آهي. (٣)

من وچن ڪايا جي تمام سنگي ڪريائن کان شُڌ چيتن بلڪل
گ ئي آهي. (٣)

انيڪ جَٽِل ونهوارڪ پرشنن لاءِ داداجن جي ڏنل سُجهہ - سمجهہ ۽ گيان بي - مثال ۽ خوب سماڌانڪاري آهن. پتيءَ کي، پتنيءَ جي بہ پتنيءَ تي هَل سمجهائيندڙ دادا ٻارن کي ڪُٽنب جاڪِليل ڪُل چوندڙ ۽ گلاس وِٽ ڪيئر جو سنديش ڏيندي، ايندڙ پيڙهي لاءِ بلند آشاواد سُجهائيندي، پتيءَ - پتني جي مت ڀيدن جو سماڌانڪاري سُجهاءُ ڏيئي، دِلئن جو ميلاپ ڪرائيندي، پتي - پتنيءَ جي پنهنجي - پنهنجي حصي ۾ آيل ڊپارٽمينٽس باري ۾ هڪ ٻئي جي وچ ۾ دخل اندازي ڪرڻ ڪان سواءِ سُوتنتر ريت سان سنڀاليو؛ سمجهائيندي، ٻار پنهنجي پرڪرتيءَ جي اونچي سَنسڪرتا کي پراپت ٿين اهڙي سوُچنا ڏيندي، اِهڙن روز - بروز جي انيڪ سَوالن جا جواب هرپني تي داداجن جو ونهوار نشچيہ پرڪاش ڏيندڙ هيءَ پستڪ سمپورڻ سَمرٿ ۽ سجهہ دجهہ آهي ۽ تنهن ڪري ونهوارجي پيڙهہ تي نِرِبن نِشچيہ جي راهہ تي اڳتي قدم وڌائيندي، سنسار ۾ رهندي ئي سُؤ جو (آتما جو) سِڌتوءَ سمپن ڪرائڻ لاءِ سيني کي پريرڻا ڏيندڙ بڻجيَ اهڙي اسان جي ڀاونا ۽ آسيس آهي.

خوب خوب آشيرواد آهي

ڪَنو داداجي

ندي ائين ٿو سمجهان تہ مون مان اَنتر ڪليش ۾ (●) ڪڊاپو -
مپو نڪتل نہ آهن.

هي پربو! تنهن ڪري منهنجي انتر ڪليش ڪي ٽارڻ لاءِ پرم
ڪتي ڏيو. هاڻي مون کي هنن شُدّ ڀاونائن کي جيئن آهي تيئن
جهڻ ڪان سواءِ ٻي ڪابہ ڪامنا ڪانهي. مان ڪيول موڪش جو
ڪامي آهيان. تنهن ڪري منهنجي اها درڍ ابيلاشا آهي تہ مان
ڪ پرشن جي ونيہ ۾ ۽ گياني پرش جي پرم ونئہ ۾ رهي، مان ڪجھ بہ
جاڻان اِن ڀاو ۾ رهان.

مٿين گيان سوترن موجب شُدّ ڀاو منهنجي شرڌا ۾ ڪانہ ٿا اچن.
هن اهي ڀاو منهنجي درڍ شرڌا ۾ ايندا تڏهن ئي مان انؤبو ڪندس
مون کي يٿارت سَميڪ درشن ٿيو آهي.

هن لاءِ ٻن ڳالهين جي مکيہ ضرورت آهي.

(١) مان پرم ستيہ ڄاڻڻ جو ئي ڪامي آهيان اها ڀاو نشنا.

(٢) پرم ستيہ گياني پرش جي آگيا جو سمپورڻ آراڌن ڪرڻ سان
پراپت ٿئي ٿو.

گياني پرش جي پرتيڪش يوگ ڪان سواءِ ٻيو ڪوبہ رستو ڪانهي.
هن ڪري پرتيڪش گياني پرش جي ڪوج ۾ رهان ۽ انهن جو يوگ
پت ٿيندي ئي انهن جي آگيا جي آراڌنا ۾ رهڻ جو درڍ نشچيہ ٿو
ريان، اها منهنجي ڪامنا شل سڦل ٿئي، سڦل ٿئي.

(●) ڪڊاپو: اندر جو غصو ٻاهر ڪڍڻ.
اجنمپو: اندر جو غصو ٻاهر نہ ڪڍي سگهجي.

من وچن ڪايا جي عادتن ۽ تن جي سڀاءَ کي شُڌ چيتن ڄاڻي ٿو ۽ پنهنجي سُوَ سڀاءُ کي پڻ شُڌ چيتن ڄاڻي ٿو ڇاڪاڻ تہ شُڌ چيتن سُوَ - پر پرڪاشڪ آهي. (٣)

آهاري آهار ٿو ڪري ۽ نرآهاري شُڌ چيتن ماتر اُن کي ڄاڻي ٿو (٣)

اِسٿول سنجوڳ، سوڪيم سنجوڳ ۽ واڻيءَ جا سنجوڳ پر آهن ۽ پراڌين آهن ۽ شُڌ چيتن تن جو گياتا درشٽا ماتر آهي. (٣)

اِسٿول تم ڪان سوڪيتم تائين تمام سنسارڪ اوسٿائن جو شُڌ چيتن گياتا درشٽا ماتر آهي، ٽنڪوتڪيرڻ آهي، آنند سوروپ آهي (٣)

من وچن ڪايا جي اَوسٿا ماتر قدرتي رچنا آهي. (It is only Scientific Circumstantial Evidence) جنهن جو ڪو پيءُ بہ رچيندڙ ڪانهي ۽ اُها ويوسٿت شڪتي آهي (٣)

نشچيتن چيتن جو هڪ بہ گڻ شُڌ چيتن ۾ ڪانهي ۽ شُڌ چيتن جو هڪ بہ گڻ نشچيتن چيتن ۾ ڪانهي. ٻئي سروٿا بلڪل الڳ ئي آهن. (٣)

چنچل حصي جا جيڪي بہ ڀاو آهن سي سڀ نشچيتن چيتن جا ڀاو آهن ۽ شُڌ چيتن جيڪو اچل آهي، تنهن جا اُهي ڀاو ڪانهن. (٣)

هي پريو! ڀرانتيءَ جي ڪري مون کي شُڌ چيتن جا ڀاو مٿين سوٽرن موجب هيئن ئي آهن. ائين ڀٽارڻ، جيئن آهي تيئن سمجهہ ۾ ڪانہ ٿا اچن. ڇاڪاڻ تہ نشپڪشپاتي ڀاو سان مان پنهنجو پاڻ کي

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪار هو

شُدّ آتما کي پرارٿنا

هي اَنترياميِ پرماتما توهان هر ڪنهن جيوَ جي اندر براجمان
يو، تيئن منهنجي اندر پڻ براجمان آهيو. توهان جو سُوَروپ
يو ئي منهنجو سُوروپ آهي. منهنجو سُوَروپ شُدّ آتما آهي.

هي شُدّ آتما ڀڳوان منهنجو توهان کي اَڀيد ڀاو سان اَتينت
تي پوروڪ نمسڪار آهي.

اَگيان جي ڪري (●)جيڪي بہ ڏوهہ مون ڪيا آهن سي سڀ
وهہ توهان جي اَگيان ظاهر ٿيو ڪريان. تنهن لاءِ خوب پڇتاءُ تو
ريان ۽ توهان کي پرارٿنا ٿو ڪريان تہ مون کي معاف ڪريو. هي
يو! مون کي ڪميا ڪريو، ڪميا ڪريو، ڪميا ڪريو. توهان مون کي
ڪتي ڏيو تہ وري اهڙا ڏوهہ نہ ڪريان.

هي شُدّ آتما ڀڳوان! توهان اهڙي ڪرپا ڪريو تہ جيئن اسان مان
بد ڀاو نڪري وڃي ۽ اڀيد سُوَروپ پراپت ٿئي. اسان توهان ۾ اڀيد
روپ سان تنمئڪار رهون.

(●) جيڪي بہ ڏوهہ ٿيا هجن سي من ۾ ظاهر ڪريو.

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪارهو

آلوچنا - پرتيڪرمڻ - پرتياڪيان

پرتيڪش دادا ڀڳوان جي ساڪشيءَ ۾ ديه ڌاري

....

....

جي من، وچن، ڪايا جو يوگ، ڀاو ڪرم، درويہ ڪرم، نو ڪرم ڪان الڳ اهڙا هي پرگهٽ شُڌ آتما ڀڳوان، اڄ ڏينهن تائين جيڪي بہ (•) .... ڏوهہ ٿيا آهن تنهن جي معافي گهران ٿو، مان پڇتاءُ ڪريان ٿو، آلوچنا - پرتيڪرمڻ - پرتياڪيان ٿو ڪريان، مون کي کميا ڪريو، کميا ڪريو، کميا ڪريو ۽ وري اَهڙا ڏوهہ ڪڏهن بہ نہ ڪريان اَهڙو درڍ نشچيہ ٿو ڪريان هي دادا ڀڳوان! مون کي شڪتي ڏيو، شڪتي ڏيو، شڪتي ڏيو.

(•) جيڪي بہ ڏوهہ ٿيا هجن سي من ۾ چوڻا)

جئہ سچدانند

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪار هو....

نو قلم

۱. هي دادا ڀڳوان! مان ڪنهن بہ ديهہ ڌاري جيو آتما جي اَهم
ذرو بہ نہ ڏکايان، نہ ڪنهن کان ڏکايان ۽ نہ ڏکائيندڙ کي همٿايان
ي پرم شڪتي ڏيو. مان ڪنهن بہ ديهہ ڌاري جيو آتما جي اَهم
ذرو بہ نہ ڏکايان، اهڙي سيادواد واڻي، سيادواد ورتن ۽ سيادواد
ں ڪرڻ جي پرم شڪتي ڏيو.

۲. هي دادا ڀڳوان! مان ڪنهن بہ ڌرم جو ڪنچت ماتر بہ پرماڻ
ڪايان، نہ ڪنهن کان ڏکايان ۽ نہ ڏکائيندڙ کي همٿايان اهڙي پرم
تي ڏيو. مان ڪنهن بہ ڌرم جو ذرو بہ پرماڻ نہ ڏکايان، اهڙي
دواد واڻي، سيادواد ورتن ۽ سيادواد منن ڪرڻ جي پرم شڪتي
.

۳. هي دادا ڀڳوان! مون کي ڪنهن بہ ديه ڌاري اُپديشڪ ساڌو
وي، يا آچاريہ جو اَورڻ واد، اپراڌ اَونيہ نہ ڪرڻ جي پرم شڪتي
.

۴. هي دادا ڀڳوان! مان ڪنهن بہ ديهہ ڌاري جيو آتما جو
چت ماتر بہ اَڀاو، ترسڪار ڪڏهن بہ نہ ڪريان، نہ ڪرايان ۽ نہ
هن ڪرائيندڙ کي همٿايان اهڙي پرم شڪتي ڏيو.

۵. هي دادا ڀڳوان! مان ڪنهن بہ ديهہ ڌاري جيو آتما سان
ڏهن بہ ڪنور ڀاشا، تنتيلي ڀاشا ۾ نہ ڳالهايان، نہ ڪنهن کان
ڳارايان ۽ نہ ڪنهن ڳالهيندڙ کي همٿايان اهڙي پرم شڪتي ڏيو.

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪارهو

سَرووتم سُوَروپ ڪيرتن ڀڳتي
دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئڪارهو

هيءَ اِستوتي آهي سا بہ پرگهٽ حاضر ڀڳوان جي اِستوتي آهي. هن جو ڇا ڦل نہ ملندو؟ سو توهان جي ڪلپنا کان ٻاهر جي ڳالهہ آهي.

هيءَ حاضران حضور ڀڳوان جي ڀڳتي آهي. گهٽ ۾ گهٽ ١٠ منٽ ۽ وڌ ۾ وڌ ٥٠ منٽ چوڻو. هن مان روڪڙو ڦل ملندو. ڪا بہ مشڪلات اچي تہ هڪ ڪلاڪ لڳاتار چوڻ سان دادا ڀڳوان ڪٿان بہ حاضر ٿي ويندا ۽ جيڪي گهرندا سو ملندوَ.

نہ تہ دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئڪارهو اسان کي چوڻ جي ڪهڙي ضرورت آهي؟ تنهن وقت اندر جو ڪچرو نڪري ٿو ۽ توهين مڪت ٿيو ٿا.

جڳت وسمرت ٿو ٿئي ۽ گهڻو فائدو ٿو ٿئي. هن پرتيڪش ڀڳتيءَ جي ڳالهہ ئي نرالي آهي. منهنجي در اصل مان سوئي منهنجي اندر اَپرگهٽ دادا ڀڳوان آهي. هتي مون وٽ پرگهٽ ٿيا آهن ۽ توهان ۾ پرگهٽ ڪرڻا آهن. هر ڪنهن ۾ مان تہ آهي ئي. تنهن ڪري هيءَ پرگهٽ جي پرتيڪش جي اِستوتي آهي.

-دادا ڀڳوان

جنهن ڏينهن جئڪار گونجندو گيانيءَ جو هن ملڪ ۾،
تنهن ڏينهن هن وشو جو ڪلياڻ ٿيندو پلڪ ۾.
ڪوي راج نونيت سَنگهوي

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪار هو

نمسڪاروڌي

پرتيڪش دادا ڀڳوان جي ساڪشيءَ ۾ هال مهاوديهہ

● ڪشيتر ۾ براجمان تير ٿنڪر ڀڳوان شري سيمندر سوامي ءَ کي اتينت
ڀڳتي پورڪ نمسڪار ڪريون ٿا. (۴۰)

● پرتيڪش دادا ڀڳوان جي ساڪشيءَ ۾ هال مهاوديهہ ڪشيتر ۽ ٻئين
ڪشيترن ۾ براجمان ॐ پرميشٽي ڀڳونتن کي اَتينت ڀڳتي پوروڪ
نمسڪار ڪريون ٿا.

● پرتيڪش دادا ڀڳوان جي ساڪشيءَ ۾ هال مهاوِديهہ ڪشيتر ۽ ٻئين
ڪشيترن ۾ براجمان پنج پرميشٽيءَ ڀڳونتن کي اَتينت ڀڳتي پوروڪ نمسڪار
ڪريون ٿا. (۵)

● پرتيڪش دادا ڀڳوان جي ساڪشيءَ ۾ هاڻ مهاوديهہ ڪيتر ۽ ٻين ڪيترن
۾ ويهرمان تير ٿنڪر صاحبن کي اتينت ڀڳتي پوروڪ نمسڪار ڪريون ٿا.
(۵)

● ويتراڳہ شاسن ديو - ديوين کي اتينت ڀڳتي پوروڪ نمسڪار ڪريون ٿا
(۵)

● نشپڪش پاتي شاسن ديوَ - ديوين کي اتينت ڀڳتي پوروڪ نمسڪار
ڪريون ٿا (۵)

● چوويهن تير ٿَنڪر ڀڳونتن کي اتينت ڀڳتي پوروڪ نمسڪار ڪريون
(۵)

کير بہ کنور پاشا، تنتلي پاشا ۾ ڳالهائي تہ مونکي نرم ۽ نماڻي پاشا ۾ ڳالهائڻ جون شڪتيون ڏيو.

٦. هي دادا ڀڳوان! مان ڪنهن بہ ديهہ ڌاري جيو آتما سان اِستري، پرش يا نَپُنسڪ چاهي ڪنهن بہ لنگ مان هجي، ڪنچت ماتر بہ وشيہ وڪاري ڏوہ، اِڇائون، اِشارا يا ويچار سنبنڌي ڏوهہ نہ ڪريان، نہ ڪرايان ۽ نہ ڪنهن ڪندڙ کي همٿايان اهڙي پرم شڪتي ڏيو. مون کي نرنتر نِروڪار رهڻ جي پرم شڪتي ڏيو.

٧. هي دادا ڀڳوان! مان ڪنهن بہ رس ۾ لُبت نہ ٿيان اهڙي پرم شڪتي ڏيو. سم رسي خوراڪ کاوان اهڙي پرم شڪتي ڏيو.

٨. هي دادا ڀڳوان! مان ڪنهن بہ ديه ڌاري جيو آتما جو سامهون يا پريت، جيوت يا موئل جو ڪنهن جو ڪنچت ماتر بہ اَورڻ واد اپراڌ، اَوِنَيہ نہ ڪريان، نہ ڪرايان ۽ نہ ڪرائيندڙ کي همٿايان اهڙي پرم شڪتي ڏيو.

٩. هي دادا ڀڳوان! مون کي جڳت جي ڪلياڻ ڪرڻ جو نمت بڻجڻ جي پرم شڪتي ڏيو، پرم شڪتي ڏيو، پرم شڪتي ڏيو.

اينرو ئي توهان کي دادا ڀڳوان کان گهرڻو آهي.

هيءَ روز صرف پڙهڻ لاءِ نہ آهي پر اندر ۾ سمجهي رکڻ لاءِ آهي.

هيءَ هر روز اُپيوگ پوروڪ ڀاونا ڪرڻ جي وَستو آهي.

هن پاٺ ۾ تمام شاسترن جو سار اچي ٿو وڃي.

سنسارِوگهن نوارک ترمنتر

١. نمو اَري هَنِتاڻم
نمو سِڌاڻم
نمو آيَري ياڻم
نمو اُوزاياڻم
نمو لوئي سَوَ ساهوُڻم
اَيسو پنڇ نمُڪڪارو
سَوَ پاوپ پڻاسڻو
منگلاڻم چَ سَوي سِيِر
پَدِمَمُ هَوَئي منگلم

٢. اوم نمو ڀڳوتي واسُديوايہ

٣. اوم نَمهہ شِوايہ

جئہ سَچدانند

- شري ڪرشن ڀڳوان کي اتينت ڀڳتي پوروڪ نمسڪار ڪريون ٿا(۵)
- ڀرت کيتر ۾ هاڻ براجمان سروگيہ شري دادا ڀڳوان کي نشچيہ سان اتينت ڀڳتي پورڪ نمسڪار ڪريون ٿا (۵)
- دادا ڀڳوان جي ڀاوي تير ٿنڪر صاحبن کي اتينت ڀڳتي پوروڪ نمسڪار ڪريون ٿا (۵)
- دادا ڀڳوان جي سڀني گياني مهاتمائن کي اتينت ڀڳتي پوروڪ نمسڪار ڪريون ٿا (۵)
- سڀي برهمانڊ جي جيو ماتر جي ريئل سُوَرپ کي اتينت ڀڳتي پوروڪ نمسڪار ڪريون ٿا (۵)
- ريئل سُوَروپ ئي ڀڳوت سُوَروپ آهي. جنهن ڪري سڀي جڳت کي ڀڳوت سُوَروپ ۾ درشن ڪريون ٿا (۵)
- ريئل سُوَروپ ئي شدّ آتما سُوَروپ آهي. جنهن ڪري سڀي جڳت کي شُدّ آتما سُوَروپ ۾ درشن ڪريون ٿا (۵)
- ريئل سُوَروپ ئي تتو سُوَروپ آهي جنهن ڪري سڀي جڳت کي تتو گيان سُوَروپ ۾ درشن ڪريون ٿا (۵)

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪار هو

(ورتمان تير ٿنڪر شري سيمنڌر سوامي ٴ کي
پرم پوجنيہ شري دادا ڀڳوان جي ماڌيم دواران سڏو نِمسڪار
پهچي ٿو. برئڪيٽ ۾ لکيل موجب ايترا دفعا چوڻو.)

وادڪ شري راجيندرسي. شهاڻيءَ جي قلم مان....

اڪرم آتم وگياني پرم پوڄيه داداڄن کان ١٨ آگشٽ، ١٩٧٣ ۾
نجي نِج سؤروپ شڌ آتما جو انڀوَ ٿيو. ائين لڳو ته ڄڻڪ ورهين جي
ڙي کان پوءِ ويران بيابانن ۾ ڀيانڪ گهور گهاٽن جهنگلن ۾ رُلنڌي
ي ٿڪجڻ کان پوءِ پنهنجي پريتم پياري پريںءَ جو پنهنجي ئي
آتم درشن ست چِت آنند سؤروپ جو درشن ٿيو. چنتائون، ٽينشن ۽
يد سڀ مٽجي ويا. سڀ مشڪلون مونجهارا دور ٿيا. جڳت ۾ سڀ
ش نظر آيا. جيڪڏهن ڪوبه ڏوهاري آهي ته مان ئي نامي راجيندر
ان ۽ مان هِن ڏوهي، گنهگار ۽ ڀوڳيندڙ راجيندرکان بلڪل نِيارو، گيان
پ، آنند سؤروپ شُڌ آتما آهيان.
گهر ۾ شانتي ٿي ويئي، هڪ ٻِئي کي سمجهڻ جي شروعات ٿي. گهر
چاهي ٻاهر وارن سان ڪُروڌ مان مايا لوڀ راڳ - دويش گهٽجڻ جو؛
ناءُ - پرتيڪرمڻ دوارا سهي رستو مليو. مون کان پوءِ ٻِن ٻائرڪنعياڀائي
يشوڀائيءَ جي گيان وِڌي ٿي. داداڄن جي گيان ڪُرپا سان ٻه گيان
يه انڀوُ ۾ آيا. سنجوڳ وِيوگي سِياوَ وارا آهن ۽ واٽي ٽيپ رڪارڊ آهي.
جي ماتا پتا محسوس ڪيو ته ٻارن ۾ ڀرين کان ڌيرج وڌيو آهي ۽
م آيو آهي. اُنهن جي گيان وِڌي ٿي تنهن کان پوءِ سيئي مت مائٽ،
ت - يار دادا جن جي ستسنگ ۽ گيان وِڌي دواران هِن سچدانند دويه
هه ۾ پنهنجي شُڌ آتما جو انڀوءَ ڪري جُڙندا ويا.
دادا جن جي آدرش ونهوار کي ڏسي سيئي پرڀاوت ٿي ويندا هئا.
جن خود پرم ونيه - مان ڪجهه به نٿو ڄاڻان، نردوش درشٽي، اَڀيد
ٽي ۽ ويتراڳتا جا جيئرا جاڳندا مثال آهن.
جيڪي به دادا جن جي سمپرڪ ۾ ايندا هئا تِن کي ائين محسوس
دو هو ته دادا منهنجا ئي آهن. اسان جي سڄي شهاڻي پريوار جي

دادا ڀڳوان نا اَسيم جئہ جئہ ڪار هو

پراتهہ وِڌي

شري سِمَندر سوامي ءَ کي نمسکار (۵)

واتسليہ مورتي دادا ڀڳوان کي نمسکار (۵)

پراپت من وچن ڪايا سان هن جڳت جي ڪنهن بہ
جيو کي ڪِنچت ماتر دک نہ ٿئي، دک نہ ٿئي،
دک نہ ٿئي. (۵)

ڪيول شڌ آتم انوڀو ڪان سوايہ هن جڳت جي
ڪابہ وناشي وستو مون کي ڪانہ کپي (۵)

پرگهٽ گياني پرش دادا ڀڳوان جي آگيا ۾ ئي
نِرنتر رهڻ جي پرم شڪتي پراپت ٿئي، پراپت ٿئي،
پراپت ٿئي (۵)

پرگهٽ گياني پرش دادا ڀڳوان جو وِتراڳ وگيان
جيئن آهي تيئن، يٿارٿ سنپورڻ سروانگہ،
مون کي ڪيول گيان، ڪيول درشن،
ڪيول چرتر ۾ پريڻمن ٿئي، پريڻمن ٿئي، پريڻمن ٿئي (۵)

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪارهو

ل جي گهراين سان شڪرگذاري

رم پوڄيہ شري دادا ڀڳوان سان منهنجي آگشت، ١٩٧٣ تي
ٺي تي. ١٨ آگشت، ١٩٧٣ تي داداجن جي ڪرپا سان منهنجي
وڏي تي اندر ئي اندر ۾ زبردست ٽرانسفارميشن جو انوڀوَ ٿيو. گهر
باري ۾ چرچا ڪئي. ٻہ ڀائر ڪنعيالال ۽ ڪيشوڀائي ان لاءِ هڪدم
ٿيا اُنهن جي ٻہ ٻن ٽن مهنن ۾ ئي گيان ۾ ڪافي اضافو ٿيو.
ي ڀائرن جي بدليل وهنوار ڪي پتا صاحب سني نموني سان
سوس ڪيو. گياني پُرش دادا ڀڳوان ڏانهن آڪرشت ٿيا. هزارن
ٻمن ۾، گهرن ۾ شانتي ٿي، واد وواد گهٽيا. گهڻي - ڪٽ پٽ
ي ۽ گهر جي سيني ڀاتين ۾ ٻڌي ۽ پريم وڌيا اندر ۾ سيني کي اِها
ڀاونا ٿي تہ شل سيني کي داداجن جو هي گيان ملي ۽ سيني کي
ن سک جو اَنوڀوءُ ٿئي.

داداجن جي دلي ڀاونا هئي تہ هن ڪلجڳ جي ڏکئي وقت ۾
ي جيون کي سُک ۽ شانتي ملي. داداجن چوندا هئا تہ هي ”سناتن
“ جا ڪتاب ڇپائي هوائي جهاز مان هيٺ ڦٽا ڪرائجو تہ گهر
۾ آدرش وهنوار جي ماسترڪِي سيني کي گهرويني ملي ۽ سيئي
ا ٿين. پريم ۽ ”سناتن سُک“ جو گهر گهر ۾ واتاورڻ ٿي وڃي.

۽ سڃ پڇ اسان جي ڪوشش آهي تہ دادا ڀڳوان جو گيان سڃي
۾ پهچي جنهن سان دنيا ۾ جيڪي بہ تڪليفون آهن، درد
، مونجهارا آهن، ڪم رُڪيل آهن، وهنوار ۾ تڪليفون آهن، گهر
سئلا آهن وغيره وغيره اهڙن دنيوي ڪمي پيشين جو سماڌان
جن جي گيان مان سيني کي ملي. ان لاءِ تہ اسان شهاٽي پريوار

سيني ڀاتين کي هرهڪ کي داداجن جي سچي آتمڪ پريم جو اَنيو سناتن سُک جي روپ ۾ هردم رهي ٿو.

مون کي پورڻ وِشواس آهي تہ هِن ''سناتن سُک'' جي ڪتاب جي اڀياس ۽ اَڌين ڪرڻ کان پوءِ ڪنهن جي بہ وهنوار ۾ زبردست پريورتن ايندو. اسان جي سچي سنڌي سماج کي هِن وقت سناتن سُک ۽ شانتيءَ جي سخت ضرورت آهي. سا هن ڪتاب کي پڙهڻ ۽ ان کان پوءِ ان جي اڀياس ۽ اڌين کان پوءِ پڪ ٿِي پڪ پڙهندڙ جي جيون ۾ امولیہ پريورتن ايندو اهڙو اسان کي وشواس آهي.

مان پنهنجي شهاڻي پريوار جو تهدل شڪرگذار آهيان جن مون کي ''سناتن سُک'' ڇپائڻ لاءِ همٿايو ۽ ڪتاب جي پهرين ڇاپي جو سڄو خرچ پاڻ تي هموار ڪيو آهي.

مان شڪرگذار آهيان سرو شري ڪمار شهاڻي، ڪنعيالال شهاڻي، ڪيشولال شهاڻي، سڄو شهاڻي پريوار، سندر ڇتاڻي، گوردن مورجاڻي، شرڻ ڪوڏواڻي، مهيش پنجابي جن هن انواد کي نظر مان ڪڍيو ۽ هن ڪتاب کي توهان جي هٿن تائين پهچائڻ لاءِ هر قسم جي سهٽي صلاح ۽ مالي مدد ڪئي آهي.

اسان جا آپت پُتر صاحب سچي دنيا ۾ دادا جن جو هي وگيان سمجهائڻ لاءِ گهمي رهيا آهن تن جا فوٽا ۽ فون نمبر پڻ هن ڪتاب ۾ شايع ٿيل آهن.

هن ڪتاب جي پهرين ڇاپي ۾ ڪي بہ ڀُلون ڇُڪون نظر اچن تہ ڪريا ڪري اسان جي ڌيان تي ضرور آڻيندا جيئن اهڙيون غلطيون ٻئي ڇاپي ۾ نہ ٿين. جئہ ست چت آنند

راجيندر چنديرام شهاڻي

اي -۴۰۵، فارچون هائيٽس، منگل پانڊي روڊ، سما، بڙودا - ۸.

موبائيل : ۹۴۰۹۰۲۵۷۴۲ - ۹۱+ فون: گهر : ۲۷۸۷۷۱۹-۲۶۵-۹۱+

''سناتن سُک'' جا ليک شري مهيش پنجابيءَ جي سمپادکيءَ
ٽ احمدآباد مان شايع ٿيندڙ ''چٽگون هفتيوار اِخبار'' ۾ شايع
ي داداجن جو سهڻو سنڌيش سنڌي پانکن تائين پهچائڻ جو
ٺو ڪاريہ ڪيو آهي.

احمدآباد جي مهيش پرنٽنگ پريس جي شري نِتيش مهيش
ابي، مڪيش هنسراج پنجابيءَ پڻ ''سناتن سُک'' جي هن
اب کي عام جنتا تائين پهچائڻ لاءِ پنهنجي آزمودي سان بهترين
ي سان ڇپي ڪري منهنجي ڀرپور مدد ڪئي ۽ دادا ڀڳوان جو
يش عام سنڌي جنتا تائين پهچي سگهيو آهي.

''سناتن سُک'' ڪتاب ۾ منهنجي ڀرپور ڪوشش رهي آهي تہ
ي سماج کي پنهنجي ٻوليءَ ذريعي دادا ڀڳوان جا اُپديش پڙهڻ
لي سگهن. ان لاءِ منهنجي نماڻي ڪوشش رهي آهي. توهان
ي مونکي اسيش ڪندا.

اسان جو سماج تڏهن ئي مظبوط ٿيندو جڏهن سماج اندر ڦهليل
ن، ڪُرسمن کي دور ڪرڻ لاءِ دادجن جو ''سناتن سُک'' ڪتاب کي
ي ونهوار آدرش ونهوار بڻائي ۽ مڪتيءَ جي مارگ تي اسين سڀ
ن وڌون.

منهنجي هيءَ ڪوشش توهان کي ڪيئن لڳي....

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪار هو

جئہ ست چت آنند

راجيندر چنديرام شهاڻي

اي -٤٠٥، فارچون هائيٽس، منگل پانڊي روڊ، سما، ٻڙودا - ٨.

وبائيل : ٩٤٠٩٠٢٥٧٤٢ -٩١+ فون: گهر: ٢٧٨٧٧١٩-٢٦٥-٩١+

فيصلو ڪيو تہ دادا ڀڳوان جي ٻڌايل ”سناتن سُک“ جي ڪتاب کي سنڌي پڙهندڙ پاٺڪن تائين پهچائجي جيئن سنڌي سماج پڻ دادا ڀڳوان جي ٻڌايل ڳالهين کي پنهنجي زندگيءَ ۾ آڻي ڪري پنهنجي زندگيءَ کي وڌيڪ ۽ وڌيڪ سنواري، سجائي، سهڻي بڻائي، زندگيءَ جي چڪرويوه کان ٻاهر اچي سگهي، پنهنجو جيون سکميہ بڻائي ۽ مُڪتيءَ جي مارگ تي اڳيان وڌي.

مون کي ”سناتن سُک“ ڪتاب ڇپائڻ ۾ شري ڪمار چنديرام شهاڻي ۽ پريوار طرفان سمپورڻ آرٿڪ مدد ڪري ڪئي ويئي آهي.

ان کان سواءِ شري لڏارام هاءِ اِسڪول، ٻڙودا ۾ منهنجو سهہ پاٺي شري سندر ڇتاڻيءَ سنڌي انواد ڪرڻ ۾ گهڻي سهايتا ڪئي.

پرنسيپال گورڌن مورجاڻيءَ ”سناتن سُک“ جي هن ڪتاب کي وڌيڪ خوبصورت بڻائڻ ۾ اهم ڀوميڪا ادا ڪئي آهي، ڪتاب تي نظرثانيءَ جو ڪاريہ ڪري ”سناتن سُک“ جي هن ڪتاب کي وڌيڪ سهڻو بڻايو.

مان هتي ٻڌايان تہ شري سهندر سواميءَ جي ڪلياڻڪ سورت ۾ ملهائڻ جي موقعي تي پنهنجي شهاڻي پريوار سان ”سناتن سُک“ سنڌيءَ ۾ ڇپائڻ جو پروپوزل مون (راجيندر) اڳيان رکيو جو اُتي جو اُتي سيني گهر جي ڀاتين ترت ئي سويڪار ڪيو ۽ سيني آرٿڪ مدد ڏيڻ جي هامي ڀري ۽ دادا جن جي ڪِرپا سان سنڌيءَ ۾ ترجمي جو ڪاريہ شروع ٿي ويو.

”سناتن سُک“ ڪتاب کي ڇپائڻ ۾ دادا ڀڳوان جي ٻڌايل رستي تي دل سان هلندڙ منهنجي سهيوگي مِتر شرن ڪوڏواڻيءَ جو ڀرپور سهيوگ مليو آهي.

کنڊ پھريون

”واهڪ جيون“

دادا ہگوان نا اسیم جئے جئے کار ہو....

”سناتن سُک“

ڪي تہ ١٣٠٠ راڻين سان نياڻٽو پوندو هئو. راڻي - واس مان
هندو هئو تہ پنجاھہ راڻين جا مُنهن چڙهيل. اڙي! ڪي راڻيون
ماڳهين راجا ڪي مارائڻ جا گهاٽ گهڙينديون هيون. من ۾
چار ڪنديون هيون تہ ڦلاڻيون راڻيون راجا جون پريہ -
نجيون ۽ اسين پرايون! تنهن ڪري اڇو تہ ڪو رستو ڪڍون.
هڪ ڪرٽو پوندو راجا ڪي مارائڻ لاءِ. خون ڪرڻ جو اِرادو ڪونہ
ن پر ٻين راڻين ڪي ٻُني ڪرڻ لاءِ گهاٽ گهڙينديون هيون. راجا
دويش ڪانہ اٿن پرهنن راڻين تي دويش اَٿن. پر هن ۾ تہ راجا
جان ويندي تہ تون بہ تہ وڏوا ٿينديں نہ؟ تڏهن چوندي
تہ وڏوا ٿيندس پر هُن ڪي وِڏوا ڏسان تڏهن مان سچي.

هيءُ سڄو اُن ٽائيم جو نظارو جيئن آهي تيئن اڄ بہ اسان
ڏسڻ ۾ اچي ٿو. تنهن ڏينهن ڪيئن نہ راڻين جا منهن
چڙهيل هوندا؟ راجا ڦاسڻ ڪان پوءِ ڪيئن ڦٽڪندو هوندو؟ راجا
من ۾ ڪهڙيون چنتائون هونديون؟ اِهو سڀ جيئن آهي تيئن
ن ڪي ڏسڻ ۾ پيو اچي. هڪ راڻي جيڪڏهن ١٣٠٠ راجائن
پرڻيل هجي نہ؛ تہ راجائن جا مُنهن سڄيل ڪانہ هوندا! مردن
منهن سڄائڻ ئي ڪانہ اچي!

سڀ ڪجهہ تيار آهي پر پوڳڻ ڪانہ ٿو اچي. پوڳڻ جي ريت
ہ تي اچي. بمبئيءَ جا سيٺيون وڏي عاليشان ٽيبل تي ويهي
ڪائين ٿا؛ پر ڪاڏو ڪائي پوءِ؛ ”تو هيئن ڪيو، تو هوئنن ڪيو،
ڪارڻ جي تون منهنجو جِگر جلائيندي تي رهين“. اڙي! بنان
ڻ جي بہ ڪو جلائيندو هوندو؟ لا موجب تي ساڙي. بنا لا جي
ر ساڙي ئي ڪونہ ٿو. وڻ جي ڪانين ڪي ماڻهون ساڙين ٿا پر
ٽ جي ڪبٽ ڪي ڪير ساڙي ٿو؟ جنهن ڪي ساڙڻ گهرجي

شادي-شڌهہ جيون معنيٰ سنسار جو بئلنس

شادي نہ كندا تہ جڳت جو بئلنس كيئن رهندو؟ ڀلي كيو نہ شادي! دادا كي ان جو كو اعتراض ناهي. پر اعتراض توهان جي ناسمجهيءَ تي آهي. اسين ڇا ڇا ڇوڻ چاهيون؟ سڀ كجهہ كريو پر ڳالهہ كي تہ سمجهو تہ آخر سڄ ڇا آهي؟

ڀرت راجا ١٣٠٠ راڻين سان سچي زندگي گذاري ۽ اُنهيءَ جنم ۾ موكش ورتائين! ١٣٠٠ راڻين هوندي بہ!!! تنهن كري هن ڳالهہ كي سمجهڻو آهي. سمجهي كري سنسار ۾ رهڻو آهي. ڀائو ڏيڻ جي كا ضرورت ناهي ۽ جيكڏهن ڀائو ڏيڻ صحيح سمجهيو اَٿئي تہ هك كنڊ پكڙي ڀاسيرو ٿي ويهي رَهہ. جنهن كي اِستريءَ سان سنسار ۾ نہ ڀوندي هجي، اُهو وڃي ڀائو ڏئي. اِستريءَ كان الڳ رهي سگهجي ٿو يا نہ سا شكتي وڌائڻ جي هيءَ هك كسرت آهي.

سنسار تہ ٽيسٽ اِيگزائمنيشن آهي، هك اِمتحان آهي. هتي 'ٽيسٽيڊ' ٿيڻو آهي. بنا ٽيسٽ كيل لوهہ بہ كانہ ٿو هلي تہ ڇا موكش لاءِ 'اَن - ٽيسٽيڊ' هلندو؟

تنهن كري؛ مورچت ٿيڻ جهڙو هي جڳت كانهي. مورڇا جي كري جڳت اَهڙو ڏسڻ ۾ اچي ٿو ۽ ماڻهو مار كائي كائي مري ٿا وڃن. ڀرت كي ١٣٠٠ راڻيون هيون تہ هُن جي حالت ڇا هوندي؟ گهر ۾ هك ئي راڻي ڇا نہ ٿي اُٿ-ويهہ كرائي، اُتي ١٣٠٠ راڻين سان كڏهن كنارو ايندو؟ اَڙي ، هك راڻيءَ كي جيتڻ مها مشكل ٿي ٿو ڀوي! جيت ئي كانہ ٿي ڀائي سگهجي! مت ڀيڊ ڀيو تہ وري واڀس ٻيو جهنجهٽ ڀيدا ٿي ٿو وڃي! ڀرت

مورڪ) اسين وري ٻاسڻ آهيون جو ڪُڙڪو ڪپي؟ هن دادا کي
ڪڏهن بہ ڪنهن ٽڪرائيندو نہ ڏٺو هوندو! اهڙو سپنو بہ ڪانہ
بو هوندو! ٽڪرائڻ ڇا جو؟ هيءَ ٽڪرائڻ اسان جي پنهنجي
وڪمداريءَ تي آهي. ٻئي ڪنهن جي جوڪمداريءَ تي ٿوريءَ
ي آهي. ڇانهہ جيڪڏهن جلدي ٽيبل تي نہ اچي ۽ اسان ٽيبل
ي ٽي دفعا ٺوڪيون تہ اُن ۾ ڪنهن جي جوڪمداري. تنهن ڪان
، اسين اَبوجهہ ٻالڪ وانگر ويهي رهون سو سٺو. ڇانهہ ملي تہ
هہ واهہ نہ تہ ويندا سين آفيس. هن ۾ ڇا غلط آهي. ڇانهہ ملڻ
و ڪو تہ ٽائيم هوندو نہ؟ هي جڳت نيم ڪان ٻاهر تہ ڪانہ هوندو
؟ تنهن ڪري اسان چيو آهي، ”ويوَسِٿت“. جڏهن هن جو ٽائيم
يندو تہ ڇانهہ ملندي. توهان کي ٽيبل ٺوڪڻ جي ضرورت ڪانہ
وندي. توهان اِسپندن ڪڙو نہ ڪريو تہ بہ ڇانهہ توهان جي
امهون اچي بيهندي ۽ اسپندن ڪڙا ڪندا تہ بہ ايندي پر
پندن تہ واپس وائيف جي چوپڙي ۾(حساب) ۾ جمع رهندو تہ
ن ڏينهن توهان ڇانهہ لاءِ ٽيبل ٺئي ٺوڪي نہ؟

مڙد اِهي پرسنگ جلد ئي ڀلجي ٿا وڃن ۽ زالون اِهي
لهيون سڄي زندگي نہ ٿيون ڀلجن. مڙد ڀولا ڀالا ٿيندا آهن ۽
ن جا وڏا ٿيندا آهن. ڀدريڪ آهن تنهن ڪري ڀُليو وڃن. زالون
، ياد بہ ڪرائيندون، تہ اُن ڏينهن جيڪي ڳالهايو هئو نہ اُهو
جان منهنجي ڪليجي تي لڳل آهي. واه! تنهنجو ڀلو ٿئي.
هہ ورهيہ گذري ويا اجان تنهنجا گهاءُ تازا؟ پُٽ ويهن سالن
و وڏو ٿي ويو؛ شاديءَ لائق ٿي ويو تہ بہ اُها ڳالهہ اجان اندر ۾
اندي رکي اٿس؟! سڀ شيون سڙيو وڃن پر هن جي هيءَ ڳالهہ
جان ڪانہ سڙي! زال کي نہ؛ اسان ڪجھ ڏٺو هجي تہ در اصل جڳهہ

تنهن کي ئي ساڙين ٿا. ائين هڪ ٻئي کي ڏوهہ ڏيندا رهن ٿا. هوش ۾ ئي ڪانهن. اِنسانيت بيهوش ٿي ويهي آهي. نہ تہ گهر ۾ هڪ ٻئي تي ڏوهہ مڙهبا آهن ڇا؟ پراڻي زماني جا ماڻهو هڪ ٻئي کي ڏوهہ ڪانہ ڏيندا هئا. اڙي! ڪنهن کي ڏوهہ ڏيڻ جهڙو هجي تہ بہ ڪانہ ڏيندا هئا. اندر ائين ڄاڻندا هئا تہ ڏوهہ ڏبو تہ دک ٿيندس ۽ ڪلجڳ ۾ تہ موقعو ڳوليندا ٿا رهن تہ اچي وڪڙ ۾ تہ سڄو حساب وٺانس. گهر ۾ متڀيد هئڻ ئي ڇو گهرجن؟

سوال: تہ متڀيد ٿيڻ جو ڪارڻ ڇا آهي؟

دادا شري: ڀينڪر اگيانتا. متڀيد ٿئي ٿو تنهن کي سنسار ۾ جيئڻ ئي ڪانہ ٿو اچي. پُٽ جو پيءُ ٿيڻ ڪانہ ٿو اچيس. زال جو مڙس ٿيڻ ڪانہ ٿو اچيس. جيون جيئڻ جي ڪلا ئي ڪانہ ٿي اچيس. سڀ سُک هوندي سُک ڀوڳي ئي ڪانہ ٿا سگهن.

سوال: پر گهر ۾ ٻارڙن تہ ڪڙڪندا ئي نہ؟

دادا شري: ٻارڙن روز روز ڪڙڪن ائين ڪيئن هلندو؟ هيءُ تہ سمجهي ڪانہ ٿو تنهن ڪري ائين هلندو ٿو رهي. سُڄاڳ ۽ سُچيت هجي نہ تہ هڪ ئي متڀيد ٿيو هجي تہ سڄي رات ننڊ ئي نہ ايندس! هنن ٻارڙن کي (هنن ماڻهن کي) اسپندن (اثر) آهن. سو سڄي رات سمهنديسمهندي اسپندن ڪندا رهن ٿا. پوءِ چوندي هي تہ هُنڙوآهي، ڦڏئي آهي، اونڌو آهي، نالائق آهي. هن کي تہ ڪڍي ڇڏڻ گهرجي! هاڻي هُنن ٻارڙن کي اِسپندن آهن؟ اسان جا ماڻهو تہ سمجهڻ کان سواءِ ڦاڪو ناهي چوندا تہ سائين بہ ٻارڙ گڏ هوندا تہ ڪڙڪندا بہ! چُپ ڪر چڪرم

تريون معنيٰ آريہ ناريون. اُنهن مان توکي جيڪڏهن ڪم ڪڍڻ
اچي تہ توکي ڪيرائيندين نہ؟ هڪ ئي دفعو جيڪڏهن گهوٽ
نوار جي سامهون پوي ۽ اجايو اُن جي عزت سيني سامهون لاهي
گهوٽ جو وٽ ئي نہ رهندو. اسان جو گهر سنيءَ طرح هلندو
جي، ٻار سڀ سنيءَ طرح پڙهائي ڪندا هجن، ڪا ٻيهَ ڏاهہ نہ
جي ۽ تہ بہ اسان کي اُن ۾ اونڌو ڏسڻ ۾ اچي ۽ اسين ٻي سبب
يڪڏهن سامهون پئون تہ اسان جي دماغ جي ماپ اسان جي زال
ڏي وٺندي تہ هن ۾ برڪت ڪانهي.

جيڪڏهن اسان ۾ وهنوار جي ڪلا نہ هجي ۽ اسان گهوڙيءَ
ي پٺي ٺپريندا رهون تہ بہ جيڪر اُن جو پريم اسان کي ملندو
ي. پهرين پنهنجو وزن پوڻ گهرجي. وائيف جون گهٽيئي ڀُلون
ان درگذر ڪريون تہ اُن جي مٿان اسان جو پرڀاءُ پوندو. هيءَ تہ
ان ڪنهن ڀل جي ڀُلون ڪڍبيون تہ ڇا ٿيندو؟

ڪيترائي مڙد اِستريءَ جي هلت بابت رڙيون واڪا ٿا ڪندا
ن هي سڀ اجايا رڙيون واڪا آهن. ڪي صاحب اَهڙا هوندا
ن جي آفيس ۾ ڪارڪون جي ڪمن ۾ دخل اندازي ڪندا آهن.
ارڪون بہ سمجهندا آهن تہ هن صاحب ۾ برڪت ڪانهي.
ڪن بہ ڇا؟ پُڇيو، اُن کي باس (BOSS) ٻٽائي ڪرسيءَ تي
هاريو آهي!

ڪيترائي مئجسٽريٽ مون اهڙا بہ ڏٺا جي ڪورٽ ۾ ستن
ن جي سزا ٺوڪي ايندا ۽ گهر ۾ ڏس تہ زال سان پندرهن
نهن ڪان ڪيس پيندنگ پيو آهي! صاحب ڪان پڇجي تہ
ئين اِئين ڇو؟ تہ چوندو هُن کي (زال) دماغ ئي ڪانهي ۽ دماغ
باردان وڪڻ وچون تہ چار آنا بہ نہ ملن!!!

تي ٺاهي رکندي بلڪل ڪليجي جي اندر. تنهن ڪري زال کي ڪجهہ ڏجو ڪجو نہ. ڏيڻ جهڙيون ڪانهن هي ڳالهيون. هردم سُجاڳ رهجو. تنهن ڪري شاسترن ۾ بہ لکيو اٿن تہ ''رَما سان راند ڪرڻو سؤلو آهي پر ڇِڙي تہ مها مُشڪل آهي.'' ڪروڌ ۾ هوءَ ڇا ڪلپنا ڪندي ڇئي نٿو سگهجي. تنهن ڪري زالن کي گهڙيءَ گهڙيءَ ڇيڙڻ نہ گهرجي. ڀاڄي ٺڏي ڇو ٿي ويئي؟ دال ۾ رائي برابر نہ ڏني اَٿئي وغيرهہ وغيرهہ. ائين کٽ پٽ ڇو ٿو ڪرين؟ ڪڏهن ڀارهن مهنن ۾ هڪ ڏينهن هڪ لفظ ڇيو هجي تہ برابر آهي هيءَ تہ روز جي گهپي! مڙد شيلوان هوندو تہ ننهن بہ مريادا ۾ رهندي تنهن ڪري اسان کي شيلوان ٿيڻ گهرجي.

دال جيڪڏهن برابر نہ نهي آهي يا ڀاڄي ٺڏي ٿي ويئي آهي تہ اُهو کهڙي قائدي موجب ٿو ٿئي ؟ جيڪڏهن ڏسجي تہ هاڻي حد ٿي ويئي آهي تہ ٺڏي دماغ سان آهستي ڳالهائي سگهجي تہ ڳالهائجي. ڪڏهن ڪنهن ٽائيم تي کٽي ائين چئجي تہ هيءَ ڀاڄي نہ جڏهن گرم هوندي آهي تہ ڏاڍي وڻندي آهي! ائين ڳالهائجي تہ جيئن اِشاري ۾ سمجهي وڃي!

١٨٠٠ روپئي گهوڙي وٺي آيو پوءِ ڀائي مٿان چڙهڻ ويو. ڀائيءَ کي چڙهي ويهڻ ڪانہ آيو ۽ ڇيڙخاني شروع ڪيائين. گهوڙيءَ اَهڙي ڇيڙخاني ڪڏهن ڏني ڪانہ هئي تہ پوئين ٻن پيرن تي اُٿي کڙي ٿي تہ مورک ماڻهو ڏون اچي پٽ پيو. وري ماڻهن کي ڇا ٿو چئي تہ گهوڙيءَ مونکي ڪيرائي ڇڏيو. هاڻي گهوڙي پنهنجو نياءُ ڪنهن کي ٻُڌائي؟ گهوڙيءَ تي ويهڻ توکي اچي ڪانہ ٿو اِن ۾ تنهنجو ڏوهہ آهي يا گهوڙيءَ جو؟ ۽ گهوڙي بہ ڀائي جي ويهڻ سان سمجهي ٿي وڃي ڪوئي جهنگلي جانور وينو!! هن کي ويهڻ بہ ڪانہ ٿو اچي. تيئن هي هندستاني

پتي پتنيءَ جا سُوَتنترڪاتا

پُرش کي اِستريءَ جي ڪاتي ۾ هٿ نہ وجهڻ گهرجي ۽ اِستريءَ
پُرش جي ڪاتي ۾ هٿ نہ وجهڻ گهرجي. هرڪنهن کي
نجي ڊِپارٽمينٽ ۾ رهي ڪري ڪم ڪرڻ گهرجي.

سوال: اِستريءَ جو ڪهڙو ڊپارٽمينٽ آهي؟

دادا شري: هيئن آهي تہ رسوئيءَ ۾ ڇا ناهڻو آهي، گهر
ئن هلائڻو آهي اِهو سڀ اِستريءَ جو ڊپارٽمينٽ آهي.ڪٽڪ
ڙي دڪان تان وٺي ٿي ۽ ڪٿان ڪانہ ٿي وٺي اِهو اسان کي
ڻ جي ضرورت آهي؟ هوءَ جيڪڏهن چوي تہ ڪٽڪ آڻڻ ۾
ي تڪليف ٿي ٿئي تہ اُها ڳالهہ ٻي آهي. پر جيڪڏهن هوءَ
ن کي ڪجهہ چوي ئي ڪانہ ٿي؛ راشن اسان کي ڏيڪاري ڪانہ
تہ پوءِ اسان کي اُن جي ڊپارٽمينٽ ۾ دخل ڪرڻ جي ضرورت
ڪهڙي آهي؟ اڄ کيرڻي ناهجانءِ، اڄ جليبيون ناهجانءِ اِهو
چوڻ جي ضرورت ڪهڙي آهي؟ ٽائيم ايندو تڏهن اِهو سڀ
ي ٽيبل تي رکندي. هُن جو ڊپارٽمينٽ سوتنتر آهي. ٽائيم
ڪڏهن ڏاڍي دل ٿئي تہ چئجي اڄ لڏون ناهجانءِ. چوڻ کان
منع نٿو ڪريان. پر اجائي سجائي، بيڪار ۾ رڙيون ڪرڻ؛ اڄ
هيءَ ۾ ڪَٽ وڌيڪ آهي يا لوڻ وڌيڪ آهي وغيرهہ اِهو بلڪل
مطلب آهي.

هيءَ ريلوي لائين هلي ٿي تنهن ۾ ڪيترائي ڪم ڪاريون
دا ٿا رهن؟ گهڻن ئي جڳهين کان نياپا ۽ خبرون ايندين

صاحب جي زال کان پُڇون تہ چوندي! اُنهن جي ڳالهہ ئي نہ ڪريو. ڪجھ برڪت ئي ڪانهي مُنن ۾!

اِسترين جو مان پنگ ٿئي تہ زندگيءَ پر ڪانہ پُلجنديون. ويندي شمشان - گهاٽ تائين اِهو تيسو ثابت سنڀالي رکنديون. اندريون غصو جيڪڏهن پلائي سگهجي تہ سنسار ڪڏهن کان سميٽجي پورو ٿي ويو هجي هان. پر پلائي نٿو سگهجي تنهن ڪري سُجاڳ رهجو. سڀ چِتائي ڪم ڪرڻ جهڙوآهي.

چوندا آهن نہ، اِستري چريتر؟ هيءُ سمجهہ ۾ اچي اَهڙو ڪانهي ۽ وري اِستريون ديويون پڻ آهن. مطلب تہ توهان اُنهن کي ديوئيون ڪري ڏسندا تہ توهان ديوتا ٿيندا. نہ تہ توهان آلوءَ وانگر رهندا. آلوءَ ۽ بصر وانگر. آلومل آيو ۽ بصرمل آيو. هنن کي ديويءَ نموني سان ڏسندا تہ توهان ديو ٿيندا. هيءُ تہ ماڻهن کي رام ٿيڻو ڪانهي ۽ گهر ۾ سيتا کي ٿا ڳولهين! مورکءَ رام تہ توکي نوڪريءَ ۾ بہ نہ رکي. هاڻي هن ۾ ماڻهن جو بہ ڏوهہ ڪانهي. هنن کي اِسترين سان ڊيلنگ ڪرڻ ڪانہ ٿو اچي. توهان کي واپاريءَ سان، گراهڪ سان ڊيلنگ ڪرڻ نہ اچي تہ هو توهان وٽ ڪانہ ايندو. تنهن ڪري اسان جا سياڻا ڪانہ چوندا آهن تہ سٺو سيلس مئن رکو. سُٺو، سهڻو، وڻندڙ هوشيار سيلس مئن هجي تہ ماڻهو ٿوڙو اگهہ بہ وڌيڪ ڏيندا. اَهڙيءَ طرح سان اِستريءَ سان ڊيلنگ ڪرڻ اچڻ گهرجي.

اِستريءَ کي تہ هڪ اک سان ديويءَ طريقي ڏسو ۽ ٻيءَ اک سان اُن جو اِستري چريتر ڏسو. هڪ اک ۾ پريم ۽ ٻيءَ اک ۾ ڪڙڪائي رکو. تڏهن ئي بئلنس رهندو. صرف ديويءَ طريقي ڏسندا ۽ اُن جي آرتي ڪندا تہ هوءُ اونڌي رستي تي هلندي تنهن ڪري بئلنس رکجو.

سوال: پرش جي کھڙين ڳالھين ۾ اِستريءَ کي هٿ نہ وجھڻ
جي؟

دادا شري: پرش جي کنهن بہ ڳالھہ ۾ دخل نہ ڪرڻ
جي. دڪان ۾ ڪيترو مال آيو؟ ڪيترو وڪاميو؟ اڄ دير سان
آيو آهين؟ تہ اُن کي وري چوڻو پوندو تہ اڄ نوين واري گاڏي
ويئي تہ وري زال چوندي تہ اهڙو ڪٿي گھمندو ٿو رهين جو
گُسي ٿي وڃئي؟ تہ هو ضرور غصي ٿي ويندو. هن کي من ۾
و تہ ڀڳوان بہ اَهڙا سوال ڪري نہ؛ تہ ڀڳوان کي بہ جيڪر
ن! پر هاڻي هتي ڇا ڪري؟ اَهڙيءَ طرح بنا مطلب جي دخل
ي ٿا ڪن. باسمتيءَ جا سنا چانور رڌي مٿان ڪنڪر وجهي
ئين! هاڻي هن مان ڇا سواد ايندو؟ اِستري ءَ پرش کي جُڳائي
ڪ ٻئي کي مدد ڪن. مڙس کي چنتائون رهنديون هجن تہ
ي کي چنتائون ڪيئن نہ ٿين، اِهڙو ڪجھ اِستري ڳالھائي ءَ
ن بہ اِستريءَ کي ڪابہ مشڪلات نہ اچي اِهو ڏسندو رهي. ڏٺيءَ
ڻ اِهو سمجھڻ گھرجي تہ زال کي ٻار گھر ۾ ڪيترو نہ حيران
ان ڪندا هوندا؟ گھر ۾ ڪا شيءِ شڪل ٽُٽي - ڪُٽي پوي تہ
ن واڪا نہ ڪرڻ گھرجن. تہ بہ ماڻھون گھر ۾ رڙيون ڪن ٿا تہ
ي چوندي سُنا دزن ڪوپ پليٽيون وٺي آيس تہ توهان سيني
ٽوڙي پورا ڪيا؟ جيڪي بہ وٺي اچ سڀ ٽوڙي پورا ٿا ڪريو.
ن زال کي من ۾ چوٽ لڳي ٿي تہ مون ٽوڙي پورا ڪيا؟ مون
تنهن کي ڇا ڪائي پورو ڪرڻو هئو؟ ٽٽي پيا سي ٽٽي پيا تنهن
ن ڇا ڪريان؟ ائين چوندي. هاڻي ائين لڙائي جهڳڙا شروع.
ن نہ ڪجھ ونڻو آهي ءَ نہ ڏيڻو آهي. جتي وِڙهڻ جي ڪا ضرورت

ٿيون رهن ۾ هرڪنهن جو ڊپارٽمينٽ ئي الڳ. هاڻي اُن ۾ ٻه ته خاميون رهنديون هونديون نه؟ تيئن زال جي ڊپارٽمينٽ ۾ پڻ خاميون اينديون. هاڻي اسان اُن جون خاميون ڪڍڻ وينداسين ته هوءَ اسان جو خاميون ڪڍندي. توهان هيئن نٿا ڪريو، توهان هونئن نٿا ڪريون. هي ليٽر آيو تنهن جو توهان وقت تي جواب ڪانه ڏنو ۽ ائين چئي پنهنجو وير پورو ڪندي. مان توهان جي ڀُل ڪڍان ته توهان تڙڦندا رهندا منهنجي ڀُل ڪڍڻ لاءِ. مطلب سَچو ماڻهو ته گهر جي ڳالهين ۾ ڪڏهن هٿ ئي نه وجهندو ۽ تنهن کي پرش چئجي. نه ته هوءَ اِستريءَ وانگر ئي آهي. ڪيترا مڙد ته رنڌڻي ۾ ڊبو کولي ڏسندا ته ٻه مهنا اڳ مرچ آنداسين ايتري ۾ خلاص به ٿي ويا! اڙي مورک! جيڪڏهن تون رنڌڻي جا مرچ مصالح ڏسندين ته ڪڏهن ڪنارو ايندو؟ هيءُ ته جنهن جو ڊپارٽمينٽ آهي اُن کي چنتا ڪانه هوندي؟ ڇاڪاڻ ته شيون اينديون رهنديون تيئن پوريون به ٿينديون رهنديون. پر هي بنان مطلب جي وڏيڪ سياڻو ٿو ٿئي پوءِ ته زال به سمجهي ٿي وڃي پائيءَ جي مت مارجي ويئي آهي. هيءُ کهڙي قسم جو مال آهي مائي به سمجهي ٿي وڃي. گهوڙي جيئن سمجهي ٿي وڃي ته وهڻ وارو کهڙي قسم جو سُوار آهي تيئن اِستري به سڀ سمجهي ٿي وڃي.

تنهن ڪان ته پائي جيڪڏهن ٻُرد بار هجي ته مائي به لڄ ۽ مريادا ۾ رهندي. پرش ۾ جيڪڏهن برقت نه هوندي ته اِستري لڄ حَياءُ جي مريادا ۾ ڪيئن رهندي؟ نيم ۽ مريادا سان ئي وهنوار سُهندو آهي. تنهن ڪري مريادا جو ڪڏهن به اُلنگهن نه ڪجو ۽ نرمل رهجو.

ڀائي: ها، ملندي آهي.

دادا شري: اسان کي رسوئي کپي، سمهڻ لاءِ پلنگ ۽ روملي، باقي ڇا کپي؟ ۽ جيڪڏهن پلنگ نہ ملي تہ اسان ي بسترو ڪٽي لڳائي اُن جو رستو ڪڍي ڇڏيون. شانتي سان ہ کي سمجهڻ گهرجي. توهان جي سنسار جي هِت - اَهِت ڳالهہ ڇا گيتا ۾ لکيل هوندي؟ اِهو سڀ تہ اسان کي پاڻ ئي ڇهڻو پوندو نہ؟

هسبنڊ معنيٰ وائيف جي بہ وائيف (پتي معنيٰ پتنيءَ جي تني) هي تہ ماڻهو پاڻ کي ڏٽي سمجهي ويهي ٿا رهن. اَڙي ب! وائيف ڪڏهن ڏٽي تي وجٽي آهي ڇا؟ تنهن هوندي بہ ڊجسٽمينٽ وني هلو تہ هسبنڊ معنيٰ وائيف جي بہ وائيف.

اسان جي گهر ۾ وڏي آواز ۾ ڪنهن کي ڳالهائڻ نہ گهرجي. ڇا لائوڊ اِسپيڪر آهي؟ هيءَ تہ ماڻهو هتي گهر ۾ پيو ڳالهائي بان گهٽيءَ جي موڙ تائين پيو ٻڌڻ اچي! گهر ۾ (مهمان) ٽ وانگر رهو. اسين بہ گهر ۾ مهمان وانگر رهندا آهيون. قدرت مهمان وانگر جيڪڏهن توهان کي سُک وڻڻ نہ آيو تہ پوءِ ار ۾ توهان کي ڇا سُک ملڻ وارو آهي؟!

کانهي اُتي لڙائي!

اسان جو هيرا ٻا (داداجن جي پتني) سان ڪڏهن متڀيد ئي ڪان ٿيندو آهي. اسان اُن جي ڪم ۾ ڪڏهن بہ دخل اندازي نہ ڪندا آهيون. اُن جي هٿن مان پئسا ڪري پياهجن تہ اسان ائين ڪانہ چونداسين تہ پئسا ڪِري پيا اَٿئي؛ ڪجھ خبر پوي ٿي ٿي يا نہ؟ گهر جي ڪنهن بہ بابت اسان دخل اندازي ڪانہ ڪندا آهيون ڇو تہ هوءَ بہ اسان جي ڪم ۾ رنڊڪ ڪانہ وجهندي آهي. اسان گهٽي بجي اُٿنداسين، گهٽي بجي سنان ڪنداسين، ڪڏهن ويندا سين، اَهڙي اسان جي ڪنهن بہ ڳالھ بابت هيرا ٻا اسان کان ڪانہ پُڇندي آهي ۽ جيڪڏهن ڪنهن ڏينهن اسان کي چيائين تہ اڄ جلد سنان ڪري وٺجو تہ اسان تُرت ئي ڌوتي گهرائي سنان ڪري ڇڏيندا آهيون. اَڙي اسين پاڻهي ٿوال ڪٽي سنان ڪري ڇڏيندا آهيون. ڇاڪاڻ تہ اسين سمجهي ويندا آهيون تہ اڄ ڳاڙهي جهنڊي ڏيکاري اَٿس تہ ضرور ڳالھ ۾ ڪُجھ آهي. پاڻي نہ اچڻو هوندو يا اهڙي ڪا ڳالھ هوندي تڏهن جلد سنان ڪرڻ لاءِ چيو اٿس. مطلب اسين ترت سمجهي ويندا آهيون تنهن ڪري توهان بہ ٿوڙو ٿوڙو وهنوار ۾ سمجهي وڃو تہ ڪنهن جي بہ ڪم ۾ دخل ڪرڻ جهڙو ڪانهي.

فوجدار اسان کي پڪڙي وٺي وڃي پوءِ هو اسان کي جيئن چوي تيئن اسان ڪنداسين يا نہ؟ جتي وهاري اُتي اسين ويهنداسين. اسين ڄاڻون ٿا تہ جيسين هِتي آهيون تيستائين هيءَ - پنج - ڏاهہ رهندي. هي سنسار بہ هڪ فوجداري آهي تہ هتي بہ اسان کي سرل ٿي وڃڻ گهرجي. گهر ۾ رسوئيءَ جي ٿالهي ملندي اَٿو يا نہ؟

ي ڪيائين. پر ڇوڪرو ٿوڙو ڏسٽو - وائسٽو گهٽ لڳس تڏهن
ڻن ڇيو تہ مونکي داداجيءَ ڇيو آهي نہ بس هاڻي شادي
ي آهي. ڀيڻ کي شاديءَ کان اڳ گيان ڏنوسين ۽ پوءِ هن ڀيڻ
لفظ بہ منهنجو اوُرانگهيو ڪانهي ۽ ڀيڻ هڪدم سکي ٿي
ي.

ڇوڪرا، ڇوڪريءَ کي پسند ڪرڻ کان اڳ پهرين اندر ڇٽين
، وڏيڪ لنبي آهي، وڏيڪ بندري آهي، ڏاڍي ٿلهي آهي،
ي سنهي ۽ ٿوڙي سانوري آهي. ڇڏ مورک!!! هيءَ تہ ڪا ڳانءِ
ڻن آهي؟ ڇوڪرن کي اِها سمجهہ ڏيون تہ شادي ڪرڻ جي
ڙي ريت هئڻ گهرجي؟ تون ڇوڪريءَ کي ڏس ۽ اکين سان
ي اُن لاءِ ڪشش (آڪرشڻ) ٿئي تہ اُتي پنهنجي شاديءَ جي
سمجهہ ۽ جيڪڏهن ڪشش نہ ٿئي تہ اُتي ڳالهہ بند ڪري
ڻ گهرجي. هيءَ تہ هيئن ڳُهم هوئن ڳُهم ڪندو ٿو رهي!
ڇوڪري مونکي هيئن اچي ٻڌايو تہ مون کيس ڇَنڊَ ڪڍي.
ڇيو: تنهن جي ماءُ بہ ڪڏهن ڪنوار ٿي هئي. تون ڪهڙي
ي جو ماڻهون آهين؟ اِسترين جو ايترو زبردست اپمان! اڄ
ڪريون وڌيڪ آهن تنهن ڪري اِسترين جو اَپمان ٿو ٿئي.
ن هِنن خرمغزن جو زبردست اپمان ٿيندو هئو. تنهن جو
بدلو ٿا وٺن. پهرين پنج سوءَ خرمغز - راجائون لائين ۾ بيهندا
۽ هڪ راجڪماري ور-مالها پائڻ نڪرندي هئي ۽ هي گردن
ي بينا هوندا هئا! راجڪماري اڳيان وڌي وڃي تہ هن خرمغز
ڪپيوس تہ خون ئي نہ نڪري! ڪيترو گهڻو اَپمان، باهہ ۾
شادي. اُن کان تہ ڪنوارو رهڻ سُٺو!

۽ اڄڪلهہ تہ ڇوڪرين بہ چوڻ شروع ڪري ڇڏيو آهي تہ

پسندگي

شاديءَ کان پهرين پاتر جي پسندگي

سک ملندو تنهن لاءِ ماڻهو شادي ٿا ڪن پر پوءِ ماڻهن کي ائين محسوس ٿو ٿئي تہ اُلٽو وڏيڪ ڦاسي پياسين. مونکي ڪو مددگار ملي. سنسار سُنو هلي اَهڙو ڪوئي پارٽنر ملي تنهن لاءِ ئي تہ شادي ٿا ڪن نہ؟

سنسار ائين ٻاهران من موهيندڙ ٿو لڳي پر اندر گهڙڻ کان پوءِ ماڻهو منجهي ٿو پوي ۽ پوءِ نڪري ڪانہ ٿو سگهي. ”لڪڊ ڪا لڊو، جو کاءِ وو پڇتاءِ اؤر جو نہ کائي وو ڀي پڇتاءِ.“

شادي ڪري پوءِ پڇتائڻو. پڇتائڻ کان پوءِ ئي گيان ٿو ٿئي. اَنوڀوءُ گيان ٿيڻ گهرجي نہ؟ اِئين ئي خالي ڪتاب پڙهي تہ ڇا اَنوڀوءُ گيان ٿيندو؟ ڪتاب پڙهي ڇا وئراڳ ايندو؟ وئراڳ تہ پڇتاءُ ٿئي تڏهن ايندو.

هڪ ڀيڻ کي شادي ئي ڪانہ ڪرڻي هئي. هُن جا گهر وارا کيس مون وٽ وٺي آيا. تڏهن مون هُن کي سمجهايو. شادي ڪرڻ کان سواءِ ڪانہ هلندو ۽ شادي ڪري پڇتائڻ کان سواءِ بہ ڪان هلندو. تنهن ڪري هيءُ رُسڻ - روئڻ بند ڪر ۽ مان جيئن توکي سمجهايان تيئن تون شادي ڪري وڃ. جهڙو گهوٽ مليو تهڙو پر گهوٽ تہ مليو نہ؟ ڪنهن بہ ذات جو گهوٽ کپي تہ جيئن ماڻهون آگر ڪٽڻ تہ بند ڪن؟ ۽ کهڙي آذار تي گهوٽ ٿو ملي اِهو مون کيس سمجهايو. ڀيڻ سمجهي ويئي ۽ منهنجي چوڻ موجب

ڪامن سينس

مان سيني کي ائين ڪانہ ٿو چوان تہ توهان سيئي موڪش ۾
. مان تہ ائين ٿو چوان تہ جيون جيئڻ جي ڪلا سکو. ڪامن -
نس ٿوڙي گهٽي تہ دنيا ۾ سکو. سينين مون کي چيو تہ 'ڪامن
ينس' تہ اسان وٽ گهٽي آهي. تڏهن مون کين چيو تہ
ڪڏهن ڪامن سينس توهان وٽ هجي هان تہ هيءَ حالت
هان جي نہ هجي ها. توهان کي خبر ئي نٿي پوي. هڪ سيٺ
يو تہ ڪامن سينس معنيٰ ڇا؟

مون چيو Common Sense معنيٰ practically as well as
Theoretica Every where Applicable معنيٰ هرهنڌ ڪم اچي
ڙي سمجھ.

چاهي کهڙو بہ تالو هجي، ڪٽ ڪاڏل هجي يا چاهي
هڙي بہ نموني جو هجي، پر چابي وڌي ۽ ترت کُلي پوي؛ تنهن
نالو ڪامن-سينس. توهان ڪان تہ تالا کُلن ئي ڪانہ ٿا. پاڻ ۾
ي جهڳڙو ٿا ڪريو ۽ پوءِ تالا ٽوڙيو ٿا. پاڻ ۾ واڻي ۽ ورتن جي
ي مار-ڪُٽ ٿا ڪريو.

توهان کي متڀيد پوي ٿو؟ مت ڀيد معنيٰ ڇا؟ متڀيد معنيٰ
و ڪولڻ ڪانہ آيو هاڻي Common Sense ڪٿان وٺي اچي؟
هنجي چوڻ جو مطلب آهي تہ سمورو ٣٦٠ ڊگرين جو ڪامن
نس ڪٿي نہ بہ هجي پر ۴٠-۵٠ ڊگرين جيترو تہ ڪامن سينس
ڻ گهرجي نہ؟ جيڪر اهڙي سمجھ ڏيان ۾ رکي تہ؟

هڪ شُپ ويچار ڏيان تي آيو تہ اُن کي اِهو ويچار ئي اندر
ڻ ۾ ايندو ۽ سجاڳ ڪري ڇڏيندس. شپ ويچار جا ٻج پيا پوءِ
ويچار پنهنجو پاڻ چالو ٿي وڃي ٿو. پر هيءَ سيٺ تہ سچو

ٿوڙو هيئن تہ ڳُهمو! ڏسان تہ ڪيئن ٿا لڳو! هاڻي ڏسو! اسا
هيءَ ’ڏسڻ‘ جي نئين سِسٽم ڪڍيسين تہ ڇا حالت ٿي آهي اسا
جي؟ تنهن ڪان تہ هيءَ سِسٽم ئي نہ ڪڍي هجي ها تہ ڇا خراب
هئي؟ اسان هيءَ نئون لفڙو ڪڍيوسين تہ اسان جي لاءِ ئي لف
وڌيا.

گذريل پنجن هزار سالن ڪان رواج آهي تہ گهوٽ شادي ڪر
ڪنوار وٽي ايندو. اُن ٽائيم ڪان اڳ پتا سوينمبر رچي ۽ تنهن
هو سؤ مورڪ ايندا هئا. تنهن مان ڪنيا هڪ مورڪ کي پاس
ڪندي. اَهڙيءَ طرح اُها ڪنيا پاس ڪري ۽ پوءِ وِهانءُ ٿئي. هر
ڪان تہ شادي ئي نہ ڪجي.

هي سڀ اُميدوار لائين ۾ بيٺا هجن ۽ اُن لائين مان ڪنيا
مالها ڪٺي هلندي اچي. سيني جي من ۾ لکين آشائون آهن
سڀ پنهنجي واري تي ڪنڌ جُهڪائيندا ٿا رهن. هن ريت سا
ڇوڪري اسان جي پسندگي ڪري تنهن ڪان تہ جنم ئي نہ ونج
سو سُنو. هي اُهي ئي اُميدوار آهن جيڪي هاڻي هِنن اِسترين ج
پينڪر اَپمان ڪري بدلو ٿا ونن. اِسترين کي ڏسڻ ٿا وچن ۽ پو
’هيئن گهمءِ هونئن گهمُ‘ ائين ٿا چون...

آهي؛ ٻاهر ٿوڙي جاچ تہ ڪرا! تہ بہ ائين چوي تہ نہ، ڏينهن
آهي تڏهن اسان کي چوڻ گهرجي تہ 'يو آر ڪريڪٽ'
نجي ڀُل ٿي ويئي! تڏهن ئي اسان جو واڌارو ٿيندو. نہ تہ
جو اَنت ڪيئن ايندو؟ هي سڀ ٻاءِ پاسر... سئلاني آهن.
ف پڻ ٻاءِ پاسر آهي. هي سڀ ريليٽوءُ سڱائيون (مِٽيون -
يون) آهن. ريئل سڱائين ۾ ڪير آهي ئي ڪونہ. پيارا هي
ئي ريليٽوءُ آهي نہ! هيءُ ديهہ ئي دغا آهي نہ ! هن دغا جا
ڪيترا هوندا؟ هن ديهہ کي روز سنان پاڻي ڪرايون، تيل -
لڳايون تہ بہ پيٽ ۾ سور تہ اسين چئونس تہ روز تنهنجي
ري سار سنڀال ٿا ڪريون؛ اڄ تہ ٿورو شانت ويهہ تہ گهڙي پر
انت ڪان ويهندو. هيءُ تہ اسان جي آبرو وٺي ئي رهندو.
هنن ٻتيهن ڏندن مان جي هڪ ۾ بہ سور هجي نہ تہ رڙيون
ا ڪرائيندو. سڄو گهر ڀرجي وڃي ايترا تہ سڄي زندگيءَ ۾
ڻ ڪيا هونداسين. روز بُرش ڪيوسين تہ بہ وات صاف ڪانہ
وري بہ ساڳي جو ساڳيو. مطلب تہ هيءُ دغا آهي تنهن ڪري
جو چولو ۽ هندستان ۾ جنم مليو ۽ اوُنچي ڪُل ۾ جنم مليو
جيڪڏهن تو موڪش جو ڪم نہ ڪڍي ورتو تہ تون ڀتڪي مئو
ن... وڃ تنهن جو سڀ نِڪمو ويو.
يلي جورابن جي ضرورت سيني کي نہ بہ هجي، پر ڪامن -
س جي تہ سيني کي ضرورت آهي. هيءُ تہ ڪامن - سينس نہ
ڪري گهر جو ئي سڀ ڪجهہ ڪائي-ڀي، هڪ ٻئي سان
ائيندا ٿا رهن. ڇا سڀيئي بلئيڪ مارڪيٽ ٿا ڪن؟ تڏهن
هر جي ٽن ڀاتين ۾ سنجها تائين ٽيٽيهہ مت-ڀيد پون ٿا.
هن مان ڇا سک ملندو؟ پوءِ ٿلهيءَ چمڙيءَ وارا ٿي جيئن
اهڙو 'سؤمان' بنان جيئڻ کهڙي ڪم جو؟ مئجسٽريٽ

ڏينهن لڪشمي ۽ لڪشميءَ جي ويچارن ۾ گهمندو ٿو رهي. تنهن ڪري مون کي سيٺ کي چوڻو ٿو پوي ته سيٺ توهان لڪشميءَ جي پٺيان پيا آهيو! گهر ۾ سڀ ڪجهه بگڙي چُڪو اٿوَ! ڇوڪريون ڪارڪٽي هيڏانهن پيون وڃن ته ڇوڪرا هوڏانهن ۽ سينياٽي ڦُن پاسي. سيٺ توهان ته سيني پاسن کان لُٽجي ويا آهيو؟

تڏهن سيٺ پڇيو ته مان ڇا ڪريان؟

مون کيس چيو، ڳالهه کي سمجهو ۽ کهڙي ريت جيون جيئڻ گهرجي اهو سمجهو. صرف پئسن جي پٺيان نه پئو. شرير جو، ڌيان رکو نه ته هارٽ فيل ٿي ويندؤ. شرير جو ڌيان، پئسن جو ڌيان، ڇوڪرين جي سَنسڪار جوڌيان، سڀيئي ڪنڊون صاف ڪرڻيون آهن، هڪ ڪنڊتوهان صاف ڪندا ٿا رهو، هاڻي بنگلي ۾ هڪ ئي ڪنڊ جي ڇنڊڦوڪ ڪندا رهون ۽ ٻين سيني هنڌ ڪِنُ ڪچرو پيو هجي ته جيڪر ڇا ٿئي؟ سڀيئي ڪنڊون صاف ڪرڻيون آهن. هن ريت ته جيون ڪيئن جيئبو؟

ڪامن - سينس وارو ماڻهو گهر ۾ مت ڀيد ٿيڻ ئي ڪانه ڏيندو. هاڻي ڪامن-سينس آڻي ڪٿان؟ اُهو ته گياني پرش جي چرنن ۾ وهي ۽ اُنهنجي چرنن ۾ رهي، شيوا ڪري تڏهن ڪامن سينس اُتپن ٿيندو. ڪامن - سينس وارو گهر ۾ يا ٻاهر ڪٿي به جهڳڙو ئي ڪانه ٿيڻ ڏيندو. هِن ممبئي نگريءَ ۾ بنان متڀيد وارا گهر گهٽا هوندا؟ متڀيد پوي اُتي ڪامن - سينس ڪيئن چئبو؟ گهر ۾ زال چوي ته 'هن ٽائيم تي، ڏينهن آهي' ۽ اسين چئون 'نه، رات آهي' چئي جهڳڙو شروع ڪيون ته اُن جو اَنت ڪڏهن ايندو؟ اسين اُن کي چئون ته توکي وينتي ٿا ڪريون ته

پتي پتنيءَ ۾ پنڪچر

اسان هڪ ڪٽنب ۾ لٽل هئاسين. اُتي گهر ڏياڻي پريان
ي چانهه واري ٽري(Tray) ٽوڪي ڪري رکي ويئي. مان
مجهي ويس تہ هنن ٻنهي جي وچ ۾ ڪُجھ کِٽ پٽ ٿي آهي.
ون پيڻ کي گهرائي پڇيو تہ هيءَ ٽِري تو ٽوڪي ڪري ڇو
ي؟ تہ هُن چيو نہ اهڙي ڪابہ ڳالهہ ناهي. مون چيومانس؛
نهنجي پيٽ ۾ کهڙي ڳالهہ آهي، سو مان سڀ سمجهي
و آهيان. مون کان ٿي لِڪائين؟ تو تيسي مان چاهہ نڪاءُ
ري رکي تنهن منجهان تنهن جو مڙس پڻ من ۾ سمجهي
و تہ آخر سچ ڇا آهي، چپ چاپ ۾ هي ڪپٽ ڇڏي ڇڏ جي
ڪي ٿيٽو هجيئي تہ.' پرش تہ پولا ٿيندا آهن ۽ هيءُ تہ چالهيہ
ال پهرين پنج پنجويهہ گاريون ڏنيون هونداڻين تہ ڇئي
ڏائيندي اُن ڏينهن توهان مون کي هيئن هيئن پئي چيو!
هن ڪري سُجاڳ رهي اِستريءَ مان ڪم ڪڍي ونجو. اِستري
، اسان مان ڪم ڪڍي ونندي. پر اسان کي ڪونہ ٿو اچي. زال
وي تہ مون کي ڏيڍ سؤ جي ساڙهي ونڻي آهي تہ اسان
جويهہ وڌيڪ ڏيندا سين تہ ساڙهي ڇهہ مهنا تہ هلي.

سمجهڻ گهرجي؛ وائيف معنيٰ لائيف آهي. هي تہ جيون
يئڻ جي ڪلا ڪانہ اٿس ۽ هليو آهي مُڙس شادي ڪرڻ! بنان
رٽيفڪيٽ مڙس ٿيڻ هليو آهي. مُڙس ٿيڻ لاءِ جوابداري نڀائي
تهي اهڙو سرٽيفڪيٽ هئڻ گهرجي تڏهن پتا ٿيڻ جو اَڌيڪار
پراپت ٿئي. هيءَ تہ بنان اَڌيڪار جي پيءُ ٿي وڃي ٿو ۽
ءِ ڏاڏو بہ ٿئي ٿو. هاڻي هن جو ڪڏهن ڪنارو ايندو؟ ڪجھ تہ

صاحب ڪورٽ ۾ ستن سالن جي سزا ٺوڪي ايندو ۽ گهر ۾ پنڌرهن پنڌرهن ڏينهن کان ڪيس پينڊنگ پيا اٿس. زال سان ڳالهائڻ بند ڪيو اٿس. تہ مئجسٽريٽ صاحب کان پڇون تہ، سائين ائين ڇو؟ تہ صاحب چوندو تہ مائي ڏاڍي خراب آهي؛ بلڪل جهنگلي آهي. هاڻي جيڪڏهن بائي صاحبان کان پڇون تہ ڪيئن؟ صاحب تہ سُٺو ماڻهو آهي نہ؟

تہ بائي چوندي؛ ڳالهہ ئي نہ پڇو بلڪل راڻِن ماڻهو آهي. هاڻي اِهو سڀ ٻڌي ڪري جيڪر سمجهي نہ وڃجي تہ هي ۽ سڀ پولم پول آهي. هن ۾ ڪريڪٽنيس جهڙو ڪجهہ بہ ڪانهي.

اڄ جيڪر خوب آرام جي ننڊ ڪجي ها. پر وائيف جيڪڏهن مهانگيون پاڇيون وٺي آئي تہ پاڇيون ڏسي اَڪرمي پؤنڪڻ شروع ڪندو 'ايتريون مهانگيون پاڇيون وٺي اچبيون آهن ڇا؟' ان تي زال چوندس هي توهان منهنجي مٿان اَٽڪ ڪيو آهي ائين چئي وري بائي صاحب ڊبل اٽڪ ڪندس هاڻي هن جو ڪٿي وڃي انت ايندو؟

وائيف جيڪڏهن مهانگيون پاڇيون وٺي آئي هجي تہ اسان کي چوڻ کپي... 'ڏاڍو سُٺو ڪيئہ؛ منهنجا ڌن ڀاڳ! مون جهڙو لوڀي ايتريون مهانگيون پاڇيون نہ وٺي اچي هان.'

چڏيندو. جنهن تنهن رستي کان چٽي وڃو ۽ من ۾ ائين نہ
ڄجو تہ سيئي مٿي تي چڙهي ويهندا تہ ڇا ڪنداسين؟

اُهي ڇا چڙهي ويهندا؟ چڙهي ويهڻ جي ڪنهن ۾ شڪتي
ڪانهي. هي سڀ ڪرمن جي ڪري لاٽون نچي رهيا آهن.
هن ڪري جيئن تيئن ڪري بہ اچ جو جُمع ڪليش بنا ڪڍي
ڏيو.

’ڪل ڪي بات ڪل ديک لينگي.‘ ٻئي ڏينهن وري لڳي تہ
اڪو تيڻ وارو آهي تہ اُن ڪي ڍڪي ڇڏجو. ڦر ديک لينگي.
ن ڏينهن پورا ڪرڻا.

سمجھڻ گھرجي نہ؟

هيءَ تہ ريليٽو سنبنڌ آهن. ريئل سنبنڌ هجي نہ تہ اسان جو هٿ ڪم جو. تہ جيستائين تون نہ سُڌريو آهين تيسائين مان بہ ضد تي آهيان. پر هيءَ تہ آهي ريليٽوءَ. ريليٽوءَ معنيٰ جي هڪ ڪلاڪ ٻائي صاحب سان گهڀيءَ ۾ پوي تہ ڊائورس (طِلاق) جو ويچار اچي ويندو. پوءِ هن ويچار روپي ٻِجَنِ مان وڏي وڻ ٿيو پوي. اسان کي جيڪڏهن وائيف جي ضرورت هجي نہ تہ هوءَ ور ور ڦاڙيندي رهي تہ اسان کي ور ور سُبڻ گهرجي. تڏهن هيءَ ريليٽو سنبنڌ ٽِڪندو نہ تہ ٽٽي پوندو. پيءُ سان پڻ ريليٽوءَ سنبنڌ آهي.

ماڻهو تہ ريئل سڳائي سنبنڌ سمجهي پنهنجي پيءُ سان بہ ضد ۾ ڦا پون. جيستائين هيءُ نہ سڌرندو تيستائين پنهنجو ضد پڪڙي رکندو. ڇڏ مها مورک! ائين ڪندين، تہ سڙاريندي سڙاريندي پُڙهو مري ويندو! تنهن کان تہ پنهنجي پيءُ جي شيوا ڪر نہ. اجايو ويچارو وير ٻڌي وجي تنهن کان تہ ڪيس سک سان مرڻ ڏي. هُن جا سِنڱ هُن تي ڀاري آهن. ڪنهن کي ويهہ ويهہ فوٽ لنبا سنڱ هجن تہ تُنهنجو اسان تي ڪهڙو بار؟ جنهن کي آهن اُنهن تي بار. اسان کي پنهنجو فرض پالڻ گهرجي. تنهن ڪري ضد ۾ نہ پئجو. ترت ڳالهہ جو نيڪال آڻي ڇڏجو.

تنهن هوندي بہ سامهون وارو اسان سان وڏيڪ وڙهي تہ چئجي تہ ڀائي مان تہ شروع کان ئي موکو مٽر آهيان، مون کي تہ ڪجھ ايندو ئي ڪانهي. ائين چونداسين تہ سامهون وارو اسان

گهر وارن وٽان نفعو ٿيو ڪڏهن ڇئبو جڏهن گهر وارن کي
لاءِ پريم هجي. اسان کان سواءِ اُنهن کي مزو ئي نہ اچي ۽
هن ايندو گهر؛ ڪڏهن ايندو ائين تڙڦندا هجن.

ماڻهو شادي ڪن ٿا پر پريم ڪانهي. هيءُ تہ صرف وشيہ-
ڪتي آهي. پريم هجي نہ تہ چاهي ڪيترو بہ پاڻ ۾ وروڌ -
ٿئي تہ بہ پريم نہ وڃي. جتي پريم نہ هجي اُتي آسڪتي
ي. آسڪتي معنيٰ ڪاڪوس (سنڊاس) پريم تہ ڦرين ايترو
دو هئو جو مڙس پرديس ويو هجي تہ جيسين واپس نہ اچي تہ
ي زندگي ھُن جو چت مڙس ۾ ئي رهندو هئو. ٻيو ڪوبہ ھُن
ياد ڪانہ ايندو هئو. اڄ، ڏٺي ٻہ سال نہ اچي تہ ٻيو ڏٺي
ي ڇڏين. هن کي پريم ڪيئن چئبو؟ هيءَ تہ سنڊاس
اڪوس) چئبو. جيئن سنڊاس بدلبو آهي تيئن. جيڪو گَلن
(Discharg)آهي تنهن کي سنڊاس ئي چئبو.

”پريم ۾ تہ اَرپڻتا هوندي آهي.“

پريم معنيٰ لگن لڳي ويئي پوءِ سڄو ڏينهن اُن جي ياد ۾
. شاديءَ جو ٻن روپن ۾ نتيجو اچي ٿو ڪنهن سميہ تي
يءَ طرف وٺي وڃي تہ ڪنهن ٽائيم تي بربادي‌ءَ طرف. پريم
ين گهٽو ٿو اُپري ۽ پوءِ ويهجي ٿو وڃي. جيڪو اُپري ٿو سا
ڪتي آهي. تنهن ڪري جتي اُپرندو هجي تنهن کان پري
گهرجي. لڳاءُ تہ اندر جو هئڻ گهرجي. ٻاهريون شرير روپي
بگڙي پوي، جُهريون پئجي وڃن، بَد - صورت ٿي وڃي تہ بہ
اوتري جو اوترو ئي رهي. هي تہ هٿ سڙي پيو هجي ۽ اسان
نس تہ هٿ ڏٺار تہ ڏٺي چوندو نہ مون کان ڏٺو نٿو وڃي! اَڙي
ساڳئي هٿ مٿان اُن ڏينهن تہ ڏاڍا هٿ پئي ڦيريئہ ۽ اڄ

پتي پتني

آدرش پتي پتني

مڙس ڪنهن کي چئجي،
سنسار سان نيائي تنهن کي.
پتني ڪنهن کي چئجي،
سنسار سان نيائي تنهن کي.

سنسار کي نوڙي ڇڏين تنهن کي پتني يا پتي ڪيئن چئبو؟ اُنهن تہ پنهنجا گڻ - ڌرم وڃائي ڇڏيا ائين چئبو نہ؟ زال تي غصو اچي تہ هيءَ مٽڪي ٽوريءَ ئي آهي جو ڦٽي ڪبي؟ گهٽي ئي، ماڻهون غصي وچان پيالا ۽ پليٽون ڦٽي ڪندا آهن پوءِ وري پيا ونيو اچن! پيارا! جي نوان وٺي اچڻا هئا تہ ڦِٽا ڇو ڪيئہ؟ ڪروڌ ۾ اَنڌا ٿيو وڃن پوءِ ڀلائي-بُرائيءَ جوِ وويڪ ئي ڪانہ ٿو رهين.

هي ماڻهو تہ ڏٺي بڻجي وينا آهن. مڙس تہ اهڙا هئڻ گهرجن جو مائي سڄو ڏينهن مڙس جو منهن پيئي تڪي.

سوال: شاديءَ کان پهرين ڏاڍو ڏسنديون رهنديون آهن.

دادا شري: اِها تہ ڄار وڇائينديون آهن. مڇيءَ کي ائين محسوس ٿيندو آهي تہ ديالو آهن هاڻي منهنجو ڪم ٿي ويندو. پر هڪ دفعو ڪاٿي تہ ڏس؛ ڪنڊو اندر اٽڪي پوندءِ. هيءَ تہ ڦاسائڻ جي چال آهي.

اُٿڻ ئي گهرجي تہ هيئن پاڻ کي ٿوڪڻ سان فائدو ٿيندو.
ي ئي پرشارت ٿا چئون.

رات جو گهڙيءَ گهڙيءَ پيو پاڻ کي ياد ڏياري تہ سويل اُٿڻو
ل سويل اُٿڻو آهي هيئن هٽي ماري هچا ڪانہ ڪرڻي آهي،
ڪرڻ سان تہ دماغ ئي خراب ٿي پوندو.

پيبڻ: پتي پرماتما آهي چا اِها ڳالهہ غلط آهي؟

دادا شري: اڄ ڪلهہ جي پتيءَ کي پرماتما مڃو تہ اُهي
ٿي گهمن اَهڙا آهن.

هڪ ڏٽيءَ پنهنجي زال کي چيو تہ، ’تون پنهنجي مٽي
گر رک ۽ اُنهن تي مونکي روٽي پچائي ڏي.‘ سچ ۾ هُنجي
ر چاپ ۽ اُن کي جي دارون پيارجي تہ هُن جي حالت چا
ي؟ پُرش تہ ڪهڙو هئڻ گهرجي؟ مال وارو، وزن وارو،
سوي اهڙو پرش هئڻ گهرجي جو هزارين اِستريون اُن ڪان ٿر
ئون ڪُنبن! هيئن نظر پوي ۽ رونگٽ ئي ڪڙا ٿي وڃن. اڄ جا
ن تہ اهڙا ٿي ويا آهن جو سندس زال جو هٿ جي ڪوئي
ان جهلي تہ اُن کي وينتي ڪندو؛ اڙي يار سليا ڇڏ هيءَ
نجي جوءِ آهي، منهنجي زال آهي. ڇڏ! مها مورک هن
ٿ ۾ تون سليمان کي وينتي ٿو ڪرين؟ ڪهڙي نموني جو
ن پئدا ٿيو آهين!؟! اُن کي ڳچيءَ کان پڪڙي، چڪ پائيس،
س، بہ چماٽون نڪاءُ ڪرائيس. هيئن تون هن جي پيرن تي
ي پوندي ۽ گِڙ-گِڙائيندي تہ هو ڇڏي اهڙي ذات جو ڪانهي.
ي هن حالت ۾ هو پوليس پوليس... بچايو بچايو جي پُڪار
و ٿو رهي. اڙي موڳا! تون ڏٽي ٿي پوليس پوليس چا وينو

هيئن ڇو؟ هي نفرت ڪيئن هلندي؟ جتي پريم آهي اُتي نفرت ڪانهي ۽ جتي نفرت آهي اُتي پريم ڪانهي. سنساري پريم پڻ اِهڙو هئڻ گهرجي جو هڪدم گهٽجي نہ وڃي يا هڪدم وڌي بہ نہ وڃي. نارملٽيءَ ۾ هئڻ گهرجي. گياني‌ءَ جو پريم تہ ڪڏهن بہ وڌ-گهٽ نٿو ٿئي. اُهو پريم تہ الڳ ئي ٿيندو آهي. اُن کي پرماتم پريم چئجي ٿو.

پڇڻ: وهنوار ۾ نارملٽيءَ جي سڃاڻپ (پرک) ڪيئن ڪجي؟

دادا شري: سڀ جيڪڏهن چوندا هجن، تون دير سان ٿي اُٿين، دير سان ٿي اُٿين تہ اسان سمجهي نہ وينداسين تہ هيءَ اسان جي نارملٽيءَ کُٽي ويئي آهي؟ رات جو اڍائي بجي تون اُٿي ڦيرا پائين تہ گهر جا ڀاتي نہ چوندا تہ ايترو سويل ڇو ٿا اُٿو؟ هن کي نارملٽي وڃائي ويٺا آهن چئبو. نارملٽي تہ سڀني سان اڊجسٽ ٿي وڃي تنهن کي چئجي. کائڻ ۾ پڻ نارملٽي هئڻ گهرجي. جيڪڏهن پيٽ ڀري کاڌو هوندوءَ تہ ننڊ پيئي ايندي.

اسان جي کائڻ پيئڻ جي سچي نارملٽي ڏسجو. سمهڻ جي، اُٿڻ جي، هر نموني جي نارملٽي اسان ۾ آهي. مثال طور اسان کائڻ ويناسين ۽ اسان جي ٿالهيءَ ۾ واپس وري مٺائيءَ جي ڇڪي رکي وڃي تہ پنهنجي ضرورت جي انداز ۾ فرق پوڻ نہ ڏينداسين. مٺائي کائينداسين تہ ڀاڄي نہ کٽنداسين. توهان کي ايترو سڀ ڪرڻ جي ضرورت ڪانهي. توهان جيڪڏهن دير سان اُٿندا هجو تہ پاڻ کي چوءَ چوءَ ڪريو تہ هيءَ نارملٽي نہ چئبي. مطلب پاڻ کي اٿين ڇئي نونگو هٽجو تہ هيءَ ڳالهہ برابر ڪانهي اسان کي

دادا شري: سڀ حساب سان آهي. ڏنگا، آنڊا ۾ ڏنگو نٽ. ي اُتي توهان سِڌو نٽ ويهارڻ ويندا تہ نٽ ڪيئن چڙهندو؟ توهان کي ائين ٿيندو هوندو تہ هيءَ اِستري ذات هيئن ڇو ؟ پر اِستري تہ توهان جو ڪائونٽر- ويٽ آهي جيترا اسان اوتري هوءَ ڦڏئي. تنهن ڪري تہ سڀ ويوسٽت آهي ائين اَٿم نہ؟

سوال: سڀ اسان کي ڇٽڪ سڌو ڪرڻ لاءِ آيل هجن ائين ٿو ؟

دادا شري: برابر آهي سڌو توهان کي ڪرڻ ئي گهرجي. ٿيڻ کان سواءِ دنيا هلندي ئي ڪانہ نہ؟ سڌو ٿيٽو ئي پوندو، ہ پيءُ ڪيئن ٿيندو؟ سڌو ٿيندو تڏهن پيءُ ٿيڻ جي لائق دو. مطلب اِسترين جو ڏوهہ ڪانهي. اِستريون تہ ديوين وانگر . اِسترين ۾ ڇاهي پرشن ۾ آتما تہ آتما ئي آهي. صرف ٻاهرين ڪنگ جو فرق آهي. ڊفرنس آف پئڪنگ. اِستريءَ کي هڪ ي قسم جي اِفيڪٽ آهي تنهن ڪري آتما جي مٿان اِستريءَ اِفيڪٽ ورتي ٿي. هن جو اثر اسان جي مٿان نہ ٿئي تڏهن ہ سڇي. اِستري تہ هڪ شڪتي آهي. هن اسان جي ديش ۾ ئن نہ اِستريون راجنيتي ۾ ٿيون آهن ۽ ڌرم جي کيتر ۾ اِستريون ن تہ اُهي کهڙيون هونديون؟ هي تہ سيني پدن کي پراپت ي اهڙو کيتر آهي. هن کيتر مان تہ سڄي جڳت جو ڪلياڻ سگهي ٿو. اِستريءَ ۾ تہ جڳت ڪلياڻ جي شڪتي ڀري پيئي ي. اِستريءَ ۾ تہ پنهنجو ڪلياڻ ڪرڻ کان پوءِ ٻين جو بہ ياڻ ڪرڻ جي شڪتي آهي.

ڪرين؟ پوليس کي ڇا توپ جي منهن تي ٻڌڻو آهي. تون جيئ
آهين يا مئل؟ هن حال ۾ جيڪڏهن توکي پوليس جي مدد وٺڻ
هئي تنهن کان تہ مُڙس ئي نہ ٿي هان. هنڙا ڪانئر جيو تہ نرڳ
۾ ويندا.

گهر جو ڏٽي هاف رائونڊ هلندو ئي ڪانہ. اُهو تہ آل رائون
ئي هجڻ گهرجي. قلم، ڪرڇي ۽ برڇي، ترڻ، تنترڻ ۽ تسڪر
جنهن کي هي ڇهہ ڪلائون نٿيون اچن اُهو ماڻهو ئي ڪانهي

ڪيترو بہ ننگي ۾ ننگو، گهٽ قسم جو ماڻهو هجي تہ بہ اُ
سان Adjust (ائڊجسٽ) ٿيڻ اچي، دماغ نہ هٽي تڏهن ڪ
جو؛ پڙڪي وڃي تہ نہ هلندو.

جنهن کي پنهنجو پاڻ تي وشواس آهي تنهن کي هن جڳ
۾ سڀ ڪجهہ ملي وڃي ٿو. پر هيءُ وشواس ئي ڪانہ ٿو اچيس
نہ! ڪيترن جو تہ اِهو وشواس بہ اُڏامي ويو آهي تہ هيءَ منهنج
زال مونسان گڏ رهندي يا نہ رهندي؟ پنج سال بہ نيڄندا يا
نپائيندي؟ اڙي ايترو بہ وشواس ڪانہ اَٿئي وشواس ٽٽو معن
خلاص. وشواس ۾ تہ اَننت شڪتي آهي. پوءِ پلي اَگيان ۾ ڇو
هجي. منهنجو ڇا ٿيندو؟ ائين ٿيو تہ خلاص.

هن ٽائيم جا ماڻهو تہ موڳا ٿي پيا آهن. ڊڪندوڊڪند
ايندو هجي، اُن کي بيهاري ڪري پڇون تہ تنهنجو نالو ڇا آهي
تہ موڳن وانگر منجهي پوندو.

پاءُ: مان وائيف سان گهٽيئي ٿو ائڊجسٽ ٿيڻ وڃان
ائڊجسٽ ٿئي ڪانہ ٿي.

دادا شري: ها! ضرور پهچندي. پوءِ آتما ھُن جي پدگل کي
ءِ خبر پهچائي ٿو تہ ڀائي تنهنجو فون آيو اَٿئي. اسان جو
ءِ پرتيڪرمڻ جو آهي سو ٿيل اَٿي - ڪرمڻ جي ڪري آهي.
مڻ جي ڪري ڪانهي.

سوال: ڪيترا پرتيڪرمڻ ڪرڻا پوندا؟

دادا شري: جيترو اِسپيڊ ۾ اسان کي مڪان ناهڻو هجي
را ڪاريگر وڌائڻا پوندا. هيئن آهي نہ! هيءَ ڏارين ماڻهن
پرتيڪرمڻ نہ ٿين تہ هلندو پر آس پاس پاڙي وارن سان ۽
وارن سان وڌيڪ پريتڪرمڻ ڪرڻ گهرجن. گهر وارن لاءِ اِهو
رکڻ گهرجي تہ مون سان گڏ ٿا رهن تہ ڪنهن ڏينهن هي
ئي بہ موڪش مارگ تي چڙهن.

جنهن کي ائڊجسٽ (Adjust) ٿيڻ جي ڪلا اچي ويئي
دنيا مان موڪش مارگ طرف مُڙيو. ائڊجسٽمينٽ ٿي تنهن
نالو گيان. جيڪو ائڊجسٽمينٽ سِکي ويو سو تري ويو. ڪرم
وڳڻا ئي پوندا پر جنهن کي اِئڊجسٽ ٿيڻ اچي ويو تنهن کي
نہ لوڏو ۽ حساب بہ چوکو ٿي ويندو. سرل ۽ سڌي ماڻهوءَ سان
ڪوئي اِئڊجسٽ ٿيو وڃي. پر ڦڏئي، سخت، ڪنجوس
ره ماڻهن سان ائڊجسٽ ٿيڻ اچي ويو تہ ڪم پورو ٿي ويو.
ہ ڳالھ اِئڊجسٽ ڪرڻ آهي. 'ها' سان مڪتي آهي ۽ 'نہ'
بندن. اسان ها ڪئي تہ بہ ويوسٿت ڪان ٻاهر ڪجھ ٿيڻ وارو
چا؟ پر 'نہ' چيوسين تہ مها اُپاڌي!

گهر ۾ ڏٽي ۽ ڏياٽي ٻيئي پڪو اِرادو ڪن تہ مونکي ائڊجسٽ
و آهي تہ ٻنهي جو اُڪيل اچي ويندو. هڪ ماڻهوءَ جو هٺ
ڏکيو پر ٻئي ڪنهن کي ڪانہ ڇيائين پر پنهنجي ٻئي

پرتيڪرمڻ

سوال: ڪيترائي اِستريءَ کان تنگ اچي گهر ڇڏي ڀڄي ٿا وڃن. سو ڪيئن آهي؟

دادا شري: نہ ڀڄي ڇو وڃجي؟ اسين پرماتما آهيون. اسان کي ڀڄي وڃڻ جي ڪهڙي ضرورت آهي؟ اسان کي اُن جو سمڀاءُ سان نيڪال آڻي ڇڏڻ گهرجي.

سوال: نيڪال آڻڻو هجي تہ ڪهڙيءَ ريت ٿيندو؟ ڇا من ۾ ڀاءُ ڪرڻ گهرجي تہ هيءُ گذريل جنم جو اچ اُديہ ۾ آيو آهي؟

دادا شري: ايتري ۾ نيڪال ڪانہ ٿيندو. نيڪال معنيٰ سامهون واري جي اندر آتما کي فون ڪرڻو پوي. اُن جي آتما کي خبر ڏيڻي پوندي تہ اسان جي ڀُل آهي ائين مڃڻو، ''ائڪسيپٽ'' ڪرڻو پوندو مطلب وڏو پرتيڪرمڻ ڪرڻو پوندو.

سوال: سامهون وارو ماڻهو اسان جو اپمان ڪري تڏهن بہ اسان کي اُن جو پرتيڪرمڻ ڪرڻو پوندو؟

دادا شري: اپمان ڪري ٿو تڏهن ئي پرتيڪرمڻ ڪرڻو آهي. اسان کي مان ڏيئي تڏهن نہ ڪرڻو آهي. پرتيڪرمڻ ڪنداسين تہ سامهون واري تي دويش ڀاءُ تہ ٿيندو ئي ڪانہ پاڻ مٿان اُن تي اسان جي سُٺي ڇاپ پوندي. هُن کي اسان تي دويش ڀاءُ ڪانہ ٿيندو سو تہ ٺيو پهريون ڏاڪو پر پوءِ اُن کي اندران خبر بہ پهچي ٿي.

سوال: هُن جي آتما کي هيءَ خبر پهچندي صحيح؟

گهر - پرڀو مندر

بنان ڪليش وارو گهر - مندر

جتي ڪليش آهي اُتي ڀڳوان ڪانہ ٿو وسي. تنهن جو مطلب
ت اسان ڀڳوان کي ٿا چئون تہ سائين توهان مندر ۾ رهجو،
نجي گهر نہ اچجو! اسان وڏيڪ مندر ٺهرائيندا سين پر گهر
اچجو!! جتي ڪليش ڪانہ آهي پڪ اُتي ڀڳوان جو نواس
. تنهن جي مان توهان کي گئرنٽي ٿو ڏيان. ٻُڌي ۽ سمجهہ
ڪليش کي ڪڍي ٿو سگهجي. متڀيد ٿاڙو هجي تہ اوتري
رتي، پرڪرتيءَ جي گڻن سان پڻ اچي سگهي ٿي. ٻُڌيءَ
مدد سان پڻ متڀيد ٿاڙ جي سڄاڳي رهي سگهي ٿي. ”مان
ان ٿو تہ تڏهن چئبو جڏهن ڪنهن سان بہ متڀيد ئي نہ
." مت ڪانہ ٿي پهچي تڏهن متڀيد پوي ٿو. مت پوري
ٿي پهچي تنهن ڪري مت ڀيد پوي ٿو. مت ڀيد هڪ
جو ٽڪراءُ آهي. ويڪنيس(ڪمزوري) آهي. ٻن ڄڻن ۾ ڪا
ڀِت ٿي هجي ۽ توهان ٿورو وقت چت کي اِسٿر ڪندا ۽
ار ڪندا، تہ توهان کي سمجهہ پوندي. ڪليش ٿيو تہ ڀڳوان
و ويندو يا نہ؟ هليو ويندو.

ياءُ: ها سائين هليو ويندو.

دادا شري: ڀڳوان ڪِن ماڻهن وٽان ويندو ئي ڪانہ آهي
ڪليش ٿيو تہ ڀڳوان چوندو؛ هلو هاڻي هتان! هتي نہ رهبو..
ڪل ڪل - گهپيءَ واري گهر ۾ ڪيئن رهبو؟ تہ ڀڳوان هليو
دو؛ ديراسر يا مندر ۾. وري هتي مندر ۾ بہ ڪليش. ڀڳوان جو

هٿ سان ڏکندڙ هٿ کي زور ڏيئي اِئڊجسٽمينٽ ورتائين. ائين
جيڪر ائڊجسٽ ٿيون تہ اُڪيل اڇي وڃي. مت پيد سان تہ اُڪيل
(نپٽارو) ڪانہ ايندو. متڀيد پسند ڪانهي تہ بہ ٿي ٿو پوي
نہ؟سامهون وارو وڏيڪ چڪ تاڻ ڪري تہ اسان کي ڍلو ڇڏي ڏيڻ
گهرجي ۽ چادر پائي سمهي پئجي. جيڪڏهن ڇڪتاڻ نہ
ڇڏينداسين، ٻئي پنهنجي ڳالهہ کي پڪڙي رکنداسين تہ ٻنهي
کي ننڊ ڪانہ ايندي ۽ سڄي رات بگڙندي. وهنوار ۾ واپار ۾
پائيواريءَ ۾ ڪيتري نہ سنڀال ڪندا آهيون؟ تہ هن سنسار جي
پائيواريءَ ۾ اسان کي سڄاڳ رهي سنڀالي نہ هلڻ کپي؟ هي
سنسار جهڳڙن جو سنگرهہ-اِسٿان آهي. ڪنهن وٽ ٻہ آني
ڪنهن وٽ چار آني ۽ ڪنهن وٽ سوا روپئي تائين پهچي
وڃي.

هتي گهر ۾ ائڊجسٽ ٿيڻ کان ٿو اڇيس ۽ آتم گيان ج
شاستر پڙهڻ وينو آهي. اَڙي مورک ماڻهون! پهرين هيءُ سک
گهر ۾ ائڊجسٽ ٿيڻ تہ اڇيس ڪانہ ٿو؛ اَهڙو آهي هي جڳت
مطلب پنهنجو ڪم ڪڍي وٺڻ جهڙو آهي.

لڪشمي ۽ ڪليش

سوال: ڪيترن ماڻهن جي گهر ۾ لڪشمي ئي اهڙي نموني
ب هوندي؛ تنهن ڪري ڪليش ٿيندو هوندو؟

دادا شري برابر. اَهڙي لڪشميءَ جي ڪري ئي هيئن ٿيو
ي. هميشه جيڪڏهن لڪشمي نرمل هجي ته سڀ سُٺو هلندو.
ن به سُٺو رهندو. هيءَ ماڻي لڪشمي گهر ۾ گهسي آهي تنهن
ري ڪليش ٿا ٿين. اسان ننڍي هوندي ئي نشچو ڪيو هئو ته
ن سگهي اوترو ڪوٺي لڪشميءَ کي گهر ۾ اچڻ ئي نه ڏبو تنهن
ندي به سنجوڳ آڏين اچي وڃي ته اهڙي لڪشمي ڌنڌي ۾
ن رکبي. گهر ۾ نه. اڄ ڇاهٺ سال ٿيا آهن پر ڪوٺي لڪشميءَ کي
ر ۾ اچڻ ڪانه ڏنو آهي ۽ گهر ۾ ڪليش پڻ ڪانه ٿيو آهي.

گهر خرچ لاءِ پڪ ڪئي هئم ته هيترن پئسن مان ئي گهر
ئبو، ڌنڌو ڀلي لکائين روپيا ڪمائيندو هجي پر هيءُ پٽيل
يڪڏهن سروس ڪري ته جيڪر گهٽي پگهار مليس؟ وڌ ۾ وڌ
ه سوَ، ست سوَ روپيا ملندس. ڌنڌي جي ڪمائي ته پُنهه جا
ن آهن تنهن ڪري نوڪريءَ ۾ جيترا پئسا ملن اوترا ئي گهر ۾
م لڳائڻا، بچيل ته ڌنڌي ۾ ئي رکڻا. انڪم ٽئڪس پرڻ جو
اغذ اچي ته اسان چونداسين اِهي پئسا جيڪي بچيل آهن
هن منجهان ڀري ڇڏيو. ڪڏهن ڪهڙو اَٽئڪ (حملو) ٿيندو
هن جو ڪجهه نڪاڻو ڪانهي ۽ جيڪڏهن ڌنڌي وارا پئسا به
ي پورا ڪنداسين ته جڏهن انڪم ٽئڪس جو اَٽئڪ ايندو ته
ان کي هوُ اٽئڪ (هارٽ اٽئڪ) اچي ويندو ! هر هنڌان اَٽئڪ

مُڪت ۽ زيورن جي ڪري پوڄاري ۽ ٽرسٽي پاڻ ۾ وڙهيا ته مُڪت
۽ زيور لاڪر ۾ ته ڀڳوان چوندو، هلو هتان به !!! مطلب ڀڳوان ب
تنگ اچي ويو آهي هنن ڪليشي جيون مان. انگريزن جي وقت
۾ چوندا هئا نه !

’ڏيوَ گيا ڏَنگري، پير گيا مَڪي؛
انگريزو نا راڄ مان، ڏيڌ ماري ڏَڪي.‘

اسان کي گهر ۾ ڪليش رَهت جيون جيئڻ گهرجي، ايترو ت
اسان کي اچڻ گهرجي. ٻيو ڪجهه نه اچيس ته ڪيس اسان ايتري
سمجهه ڏيون ته توهان جو پاڻ ۾ ڪليش ٿيندو ته ڀڳوان گه
ڇڏي ويندو۽. تنهن ڪري تون پڪو نشچيه ڪر ته اسان کي
ڪليش ڪرڻو ناهي. نشچيه ڪرڻ کان پوءِ به ڪليش ٿي وڃي ت
ڄاڻڻ گهرجي ته هيءُ ڪليش اسان جي سٽا کان ٻاهر ٻٽيل آهي
تڏهن به هو ڪليش ڪندو هجي ته پاڻ چادر پائي سمهي
پئجي. هو به ڪجهه وقت کان پوءِ سمهي پوندو ۽ جيڪڏهن اسان
به ڳالهائڻ ويهون ته ؟

ممبئيءَ ۾ هڪ اوچ سنسڪاري ڪٽنب جي ڀيڻ کان مون
پڇيو ته، ’گهر ۾ ڪليش ته ڪانه ٿيندو آهي نه ؟‘

ته اُن ڀيڻ چيو ’روز صبح جو ڪليش جي نيرن چالو هوندي
آهي.‘ تڏهن چيم پوءِ ته نيرن جا پئسا بچيا نه؟ ڀيڻ چيو ته ن
اُهو ته ڊبل روٽي ڪڍندا آهيون ۽ مکڻ لڳائي کائيندا آهيون..
ڪليش به چالو ۽ نيرن به چالو.

اڙي! ڪهڙي نموني جا جيوڙا آهيو؟

يٿارٿ ڌرم

جتي ڪليش ڪانهي اُتي يٿارٿ جيئن، يٿارٿ وَئشنوءُ،
ٿ شِوءُ ڌرم آهي. جتي ڌرم جي يٿارٿتا آهي اُتي ڪليش ڪانہ
دو. گهر گهر ۾ ڪليش ٿو ٿئي تہ هي ڌرم ڪيڏانهن ويا؟ سنسار
ڻ لاءِ جيڪو ڌرم کپي تہ ڇا ڪرڻ سان ڪليش ڪانہ ٿيندو،
رو ئي جي اچي وڃي تہ ڌرم پراپت ٿيو چئبو.

يارٿ ۾ ڪليش رَهت جيون جيئڻ اِهو ئي ڌرم آهي. هتي
سار ۾ ئي رهندي پنهنجو گهر سرڳ بڻجي تہ اڳيان موڪش جي
ـہ ڪرڻي نہ تہ موڪش جي ڳالهہ ئي نہ ڪرڻي. سرڳ نہ تہ سرڳ
ي ويجهو تہ ٿيڻ گهرجي نہ؟ ڪليش رَهت ٿيڻ گهرجي.
ن ڪري شاشترڪارن چيو آهي تہ جتي ذرو بہ ڪليش هوندو
ي، اُتي ڌرم ڪانهي. جيل جي اوسٿا هجي اُتي ڊيپريشن نہ ءِ
ل جي اوسٿا هجي اُتي ايليويشن نہ هئڻ گهرجي. بنا ڪليش
جيون ٿيو تہ موڪش جي ويجهو آيو. اُهو هن جنم ۾ سڪي ٿيندو
. موڪش سيني کي کپي ڇاڪاڻ تہ ٻنڌڻ ڪنهن کي ڪانہ ٿو
ي. پر ڪليش رهت ٿيو تہ سمجهڻ گهرجي تہ اسان جي موڪش
ي اِسٽيشن پاسي ۾ ئي آهي.

هڪ واڻئي کان مون پڇيو، گهر ۾ وڙهندا آهيو؟ تڏهن چيائين
ين ڏاڍو. پڇيم تہ پوءِ ان جو اُپاءُ ڇا ڪندو آهين؟ واڻئي چيو
پهرين تہ گهر جا دروازا بند ڪندو آهيان. پڇيومانس تہ پهرين
ازا بند ڪرڻ جو ڪارڻ ڇا؟ واڻئي چيو تہ جي ماڻهون گهر ۾
ھي اچن تہ پاڻ وڌيڪ ويڙهائيندا. گهر ۾ وڙهياسين تہ پوءِ
ستي آهستي پنهنجو پاڻ سيئ ٺڏا ٿي ويندا.

ڪاهي پيا آهن نہ؟ هن کي جيئڻ ڪيئن چونداسين؟ توهان کي ڪيئن ٿو لڳي؟ هِن ۾ ڀُل آهي يا نہ؟ تہ هي پلون اسان کي پنجيٽيون آهن.

ڪليش ناهي ڪرڻو، اِهو نشچيہ ڪر نہ! ٽن ڏينهن لاءِ نشچيہ ڪري ڏس!! آزمائش ڪرڻ ۾ ڪهڙو اعتراض آهي. طبعيت سُڌارڻ لاءِ ٽن ڏينهن جو اُپواس ڪندا آهن نہ؟ تيئن هي بہ نشچيہ تہ ڪري ڏسو. گهر ۾ سڀيئي گڏجي اچو تہ نشچو ڪيون تہ دادا جيڪا ڳالهہ ڪئي سا اسان کي وڻي آهي. اچو تہ اڄ پرڻ ڪريون ۽ ڪليش کي گهر مان پڄائي ڪڍون ۽ پوءِ ڏسو.

عنوار ڪلا

پتنيءَ سان سماڌان

عجيب سميہ اچي رهيو آهي. آنڊين جي مٿان آنڊيون
يون تنهن ڪري سجاڳ رهجو. جيئن هوا جون آنڊيون
ڊيون آهن تيئن قدرت جي آنڌي اچڻ واري آهي. منش
مٿان مها مشڪلاتون آهن. جيئن بنيءَ ۾ آلو ٻافجن اَهڙي
ڻن جي حالت آهي. ڪهڙي آڌار تي جيئي رهيا آهن تنهن
بہ ڪين سمجهہ ناهي. پنهنجو پاڻ مان شرڌا بہ هلي ويئي
. هاڻي ڇا ٿئي؟ گهر ۾ وائيف سان متڀيد ٿي پوي تہ
ڌان ڪرڻ ڪان ٿو اچين، ٻارن سان متڀيد پئدا ٿئي تہ تنهن
سماڌان ڪرڻ ڪانہ ٿو اَچين. اندر ۾ پيا مُنجهن.

سوال: ڏٺي تہ ائين چوندو نہ، تہ وائيف سماڌان ڪري؛
ڪانہ ڪندس.

دادا شري: اَڇا! تہ بس، لِمت (مريادا) پوري ٿي ويئي.
ف سماڌان ڪري ۽ اسين ڪانہ ڪنداسين تہ اسان جي لمت
ويئي پوري.

سچو مڙد هجي نہ تہ اَهڙو ڳالهائي جو وائيف راضي ٿي
ي ۽ ائين گاڏي اڳتي وڌائي. توهان تہ پنڌرهن پنڌرهن
هن، مهنو گاڏي بيهاري ٿا ڇڏيو، ائين نہ هلندو.

جيستائين سامهون واري جي من جو سماڌان نہ ٿيو آهي

هن جي ٻُڌي سچي آهي. مون کي هن جي ڳالهہ وڻي. ايتري
بہ دماغ جي ڳالهہ هجي تہ اسان کي مڃڻ گهرجي. ڪو وري پولو
بندو اُلٽو دروازو بند هجي تہ وڃي ڪولي ايندو ۽ ماڻهن کي چوندو تہ
اچو، ڏسو! اسان جو هي حال آهي.

اڙي مورک! هيءَ تہ پاڻ تو تماشو ڪڙو ڪيو. هيءَ جا پاڻ ۾
ويڙهہ-جهيڙ ڪن ٿا تنهن ۾ ٻئي ڪنهن جي جوابداري ڪانهي.
اسان جي پنهنجي جوکم داري آهي. پيارا! هن مان تہ پاڻ کي
چونڪارو حاصل ڪرڻ گهرجي. جيڪڏهن تون سڀ پڇ ڏاهو پرش
آهين تہ ماڻهون جيڪي اونڌا ڪم ڪندا رهن تہ تون اُنهن کي
سڌو ڪندو رهجانءِ تڏهن ئي نيتارو ٿيندو. تون سَمِڪِت (يٿارت
سچي سمجهہ وارو) آهين تہ ماڻهون جڏهن اونڌو ڪم ڪن تہ
تون سِڌو ڪري ڇڏجانءِ. اسان(سَمِڪتي سڄڻ) تہ ڪڏهن بہ اونڌو
ڪنداسين ئي ڪانہ. باقي لوڪ تہ سڄي رات نل ڪليل رکي هيٺان
اونڌو مٽ رکي ڇڏين اهڙا آهن! پنهنجو سڀ ڪجهہ بگاڙي رهيا
آهن. هو سمجهن ٿا تہ اسين ماڻهن جو ٿا بگاڙيون. ماڻهن جو تہ
ڪير بگاڙي سگهي ائين آهي ئي ڪانہ. اَهڙي ڪنهن جنم ئي
ڪانہ ورتو آهي. هندستان ۾ ڪنهن جي پرڪرتي ماپي ڪانہ ٿي
سگهجي. هتي تہ ڀڳوان بہ گوتو کائي ويندو !

'فارين' ۾ تہ هڪ ڏينهن بہ پنهنجي وائيف سان سچو رهيو
تہ سڄي زندگي سچو ئي رهندو ۽ هتي تہ سچو ڏينهن پرڪرتيءَ
کي ڏس، ڏس ڪري تہ بہ پرڪرتيءَ جي ماپ نہ نڪريس. هيءُ تہ
ڪرمن جو اُديہ ٿو کوٽ کارائيس نہ تہ هي ماڻهون کوٽ کائين؟
اڙي مرڻ ڪنڌيءَ بہ کوٽ نہ کائين. آتما کي ٿوڙي دير پاسي ۾
ويهاري پوءِ مَرن.

دو. وائيف سان لهڻا - ڏيڻي گهٽي گهاٽي ۽ چڪٽي هوندي
ي، ٻارن سان ماءُ پيءُ سان ڏي وٺ وڌيڪ ڳهري هوندي
ي اُتي وقت وڌيڪ لڳندو. هي جنم - جنمانترن کان اسان
ن گڏ ٿي هوندا آهن. اُتي آهستي آهستي ٿيندو پر اسان
چو ڪيو آهي تہ جڏهن تڏهن اسان کي سمڀاءَ سان نيڪال
و آهي تہ هڪ ڏينهن ائين ٿي رهندو. اُن جو اَنت ايندو.

جتي گهاٽي ۽ چڪٽي لهڻا ڏيڻي آهي اُتي گهٽي وڌيڪ
رتي رڪٽي پوندي. فوٽ ڏيڊ-فوٽ جو نانگ هجي تہ سڄاڳ
و پَوندو. جيڪڏهن بيپرواه رهنداسين، بي هوش رهنداسين
سماڌان ڪانہ ٿيندو. سامهون وارو ڳالهائي تہ موٽ ۾ اسان
ڳالهايون ٿا. ڳالهائڻ جو بہ اعتراض ڪانهي. ڳالهائڻ کان
بہ اسان کي تہ ''سمڀاءَ سان نيڪال'' ڪرڻو آهي اهڙو اندر
چو آهي تنهن ڪري، ڳالهائڻ کان پوءِ بہ اندر دويش ڪانہ
رهي. ڳالهايوسين سو تہ ''پدگل'' (پرڪرتيءَ) جو حصو آهي
ويش جو رهڻ معنيٰ تنهن کي (دويش پرئي ڳالهائڻ کي)
ن جو نيڪو آهي. تنهن ڪري اسان کي تہ سمڀاءَ سان نيڪال
رڻو ئي آهي، اهڙو اندر نشچو رکي ڪم ڪندا هلو. حساب
ڪتي ٿي ويندو ۽ اڄ جيڪڏهن لهڻيدڙ کي نہ ڏيئي سگهيا
بون تہ سياڻي ڏبو، هوليءَ تي ڏبس، ڏياريءَ تي ڏبس.
ليدڙ وٺي ئي ويندو. هي جڳت چڪتي ڏيڻ کان پوءِ ئي
دو. هن جنم ۾ تہ چڪتي ڪري ئي ٿو ڇڏي چاهي ڪهڙي
رستي. پوءِ نوان ٻڌا اَٿائين سي وري الڳ. هاڻي هن گيان کان
نوان تہ ٻڌنداسين ڪانہ ۽ جيڪي جهونا آهن سي هن جنم
ڪتي ٿي ويندا. سڄو حساب چڪتي ٿي ويندس پوءِ

تيستائين توهان کي مشڪلات آهي تنهن ڪري سماڌان ڪرڻ
گهرجي.

سوال: سامهون واري جو سماڌان ٿيو سو ڪيئن چئجي؟
سامهون واري جو سماڌان ٿئي ۽ تنهن ۾ هُن جو اَهت هجي
تہ؟

دادا شري: اُهو توهان کي ڪانہ ڏسڻو آهي. سامهون
واري جو اَهتُ آهي سو تہ هُن کي ڏسڻو آهي. توهان کي سامهون
واري جو هِتُ ۽ اَهتُ ڏسڻ گهرجي پر توهان، هِتُ ڏسڻ واري ۾
شڪتي ڪهڙي آهي؟ توهان پنهنجي ڀلائي ڇا ۾ آهي سو ڏسي
ڪانہ ٿا سگهو تہ ٻئي جي ڀلائي ڇا ٿا ڏسو؟ هرڪو پنهنجي
وِت - وس آهر پنهنجي ڀلائي ڏسي ٿو سو ڏسڻ گهرجي پر هِتَ
جي لاءِ پاڻ ۾ ٽڪراءُ پئدا ٿئي ائين هئڻ نہ گهرجي.

سوال: سامهون واري کي سماڌان ڏيڻ جي اسين ڪوشش
ڪريون پر تنهن جو نتيجو ڀيو ئي نڪرندو اهڙي اسان کي خبر
هجي تہ تنهن لاءِ ڇا ڪجي؟

دادا شري: نتيجو چاهي ڪهڙو بہ نڪري، اسان ڪان تہ
سامهون واري سان سماڌان ڪرڻو آهي بس ايترو نشچو پڪو
رکڻ گهرجي. سمڀاؤ سان نيڪال آڻڻ جو نشچو پڪو رکو پوءِ ٿيندو
يا نہ ٿيندو اِهو پهرين کان ئي پڪ نہ ڪيو ۽ اڳيان هلي ٿيندو.
اڄ نہ سپاڻي نہ تہ ٽئين ڏينهن ۽ جيڪڏهن (ڪرم) گهاٽو ۽
چڪڻو هوندو تہ ٻئي سال، ٽن سالن يا پنجن سالن ڪان پوءِ بہ

پاءُ کي سڃاڻو نہ توهان؟ هو (پاڏو) ايندو هجي تہ اسان
ڪنارو ڪري وڃڻ ڪپي. نہ تہ سڱ هڻي هڏيون ڀوڙي هٿ
ڀندو. تيئن ڪي ماڻهو بہ اهڙا سامهون ايندا هجن تہ پاسيرو
ٽڪري وڃڻ گهرجي. ساڳئي ڳالهہ ٽڪرائڻ سان لاڳو ٿئي
ڪو ماڻهو وڙهڻ اچي ۽ سندس هڪ هڪ لفظ بم-گولن وانگر
رندا هجن تڏهن؛ اسان کي ڄاڻڻ گهرجي تہ ٽڪرائڻ ٽارڻو
ي.

اسان جي من تي بلڪل اثر نہ هجي تنهن هوندي بہ اوچتو
ڄ اثر ٿئي تہ ڄاڻڻ ڪپي تہ سامهون واري جي من جو اثر
ن تي ٿيو آهي تہ اسانکي هٽي وڃڻ گهرجي. هي سڀ الڳ
ٻ نمونن جا ٻاهريان چاهي اندريان ٽڪر آهن. هيءُ سڀ
ئن جيئن سمجهندا ويندا تيئن تيئن ٽڪرائڻ ٽاريندا
دا. هي سيئي ٽڪراءُ ٽاري ٿو تنهن سان موڪش ٿئي ٿو.
هي جڳت سڄو ٽڪراءُ جي ڪري ئي آهي. اِسپندن سوروپ
ي.

هڪ ڀاءُ کي (۵۱) ايڪونجاهہ جي سال ۾ هيءَ هڪ شبد
هئو. ”ٽڪراءُ ٽارجانءِ“ ائين چيومانس هيئن؛ جيئن توهان
ڀڏايم تيئن ڪيس سڄي سمجهہ ڏنم. مون شاستر پڙهيو
ن هن مون کي اچي چيو تہ دادا مون کي بہ ڪجهہ ڏيو. هو
ِ وٽ نوڪري ڪندو هئو تڏهن مون ڪيس چيو توکي ڇا
ي؟ تون سڄي دنيا سان لڙائي-جهڳڙا ڪندو ٿو رهين. مارا
ي ڪري ٿو اچين. ”ريلوي ۾ بہ نوڪا نوڪ ڪندو هئو. ائين
ا پاڻيءَ وانگر وڃائندو هئو پر قائدي سر جيڪي ريلوي ۾
ڪپن سي ڪانہ ڀريندو هئو. مٿان جهڳڙا ڪندو هئو.“ هيءَ

پڇاڙيءَ جو ساهه نڪرندس ۽ ڪٽي ويندس شمشان ۾. جتي ڪجھ به حساب چوپڙي ۾ جيڪو بئلنس رهيل هوندو اُتي ٿوڙا ڏينهن وڌيڪ رهڻو پوندو. هن جنم جو حساب مليل ديهه جي آڌار تي سڀ چڪتي ٿي ٿو وڃي باقي هاڻي ماڻهن سان جيڪي نوان حساب ڪڙا ڪيا اٿس سي ساڻ ڪٽي ٿو وڃي ۽ وري واپس نئون حساب شروع ٿئي ٿو. تنهن ڪري جتي به آهيو اُتي ٽڪراءَ ٽاريو. هن ٽڪراءَ جي ڪري هن لوڪ جو ته بگاڙي ٿو پر پرلوڪ جو پڻ بگاڙي ٿو! جيڪو هن لوڪ جو بگاڙي ٿو سو پرلوڪ جو بگاڙڻ کان سواءِ رهندو ئي ڪانه. هي لوڪ سُڌاري تنهن جو پرلوڪ سُڌري ٿو. هن جنم ۾ جيڪڏهن ڪنهن به نموني جي رنڊڪ اسان کي ڪانه آئي آهي ته ڄاڻڻ گهرجي ته ايندڙ جنم ۾ ڪابه رنڊڪ ڪانه ايندي ۽ جيڪڏهن ڪنهن کي به رنڊڪ وِڌوَ ته اُهو سڀ اُتي ايندڙ جنم ۾ واپس موٽي ملندوَ.

سوال: ٽڪرائيندڙ سان اسين ٽڪرايون ته ڇا ٿيندو؟

دادا شري: مٿو ٽٽي پوندو! هڪ ماڻهوءَ مون کان سنسار پار ڪرڻ جو رستو پڇيو. تنهن کي مون چيو ڪنهن سان به ٽڪرائڻ ٽارجانءِ. ڪنهن مون کان پڇيو ته ٽڪرائڻ معنيٰ ڇا؟ تڏهن مون بڌايومانس ته، اسان سڌو ويندا هجون ۽ وچ ۾ ٿنيو اچي ته اسان کي پاسو ڪري وڃڻ گهرجي يا ٿنڀي سان ٽڪرائڻ گهرجي؟ تڏهن چيائين ته نه جيڪڏهن ٿنڀي سان ٽڪرائبو ته پنهنجو ئي مٿو ٽٽندو.

هيءُ وڏو پٿر هيٺئن وچ ۾ پيو هجي ته اسان کي ڇا ڪرڻ گهرجي؟ پريان ئي پاسو ڪري وڃڻ گهرجي. هيءَ مينهن جو ياءُ رستي تي وچ وٽي ايندو هجي ته جيڪر ڇا ڪريو؟ مينهن

سهن ڪرڻ

سوال: دادا، ٽڪراءُ ٽارڻ لاءِ جيڪي توهان چيو معنيٰ سهڻ، اِن جو اَرٿ ٿيندو نہ؟

دادا شري: ٽڪراؤ ٽارڻ معنيٰ سهڻ اِهو ارٿ ڪانهي.
ن سهندا تہ ڪيترو سهندا؟ سهڻ معنيٰ اِسپرنگ کي دٻائي
جي برابر آهي. دٻائي رکيل اِسپرنگ ڪهڙا ڏينهن هلندي؟
ي ڪري ”سهڻ تہ سکجو ئي نہ؛ ساليوشن (اُڪيل آڻڻ) آڻڻ
و.“

اگيان دَشا ۾ تہ سهندو ئي رهي ٿو پر پوءِ اِسپرنگ هڪ ڏينهن
جي ڪُليو تہ سڀ ڪيرائي ٿو ڇڏي اِهو تہ قدرت جو نيم ئي
.

اَهڙو جڳت جو ڪو قائدو ئي ڪانهي تہ ڪنهن ٻئي جي
ي اسان کي سَهڻو پوي. جيڪي بہ ٻئي ڪنهن جي نمت
سَهڻو پوي ٿو سو اسان جو ئي حساب آهي. پر اسان کي خبر
، ٿي پوي تہ هيءُ ڪهڙي چوپڙي جو ۽ ڪٿان جو حساب
. تڏهن اسين ائين ٿا سمجهون تہ هاڻي هن نئون مال ڏيڻ
ڪيو آهي. نئون ڪو ڏيئي ئي ڪانہ ٿو. جيڪو ڏنل آهي
جي جي موٽ ملي ٿي. اسان جي گيان ۾ سهڻو ئي ڪانہ
و آهي. گيان سان ڪڏهن جاچ ڪجو تہ سامهون وارو شُڌ
آهي ۽ هيءُ جا مون کي موٽ ملي آهي سا منهنجن ڪرمن
نيم سان آيل ڦل آهي. سامهون وارو تہ نِمت آهي پوءِ اسان
ي گيان اِهِ سيلف ئي پزل سالوءُ ڪري ڏيندو.

سچي مون کي خبر هئي. تنهن ڪري مون ڪيس چيو تہ، ”تون ٺڪراءُ ٽار، پيو ڪجهہ ٽوڪي سگهڻ جي ضرورت ڪانهي سو اچ ڏينهن تائين اجان بہ اِهو وچن پاليندو تو اچي.“ هاڻي بہ توهان هُن سان ٺڪرائڻ جا نوان نوان طريقا ڳولهي لهو، گهٽن ئي نمونن جون گاريون ڏيوس تہ بہ اُتان هيئن هٽي ويندو. تنهن ڪري ٺڪراءُ ٽاريو. ٺڪرائڻ جي ڪري هي جڳت ڪڙو ٿيو آهي. تنهن کي، وير سان ڪڙو ٿيو آهي ائين ڀڳوان ٿو چوي. هرهڪ ماڻهو ويندي سيئي جيوءَ وير ٿا رکن. ڪجهہ بہ وڌيڪ اڻ سهندڙ ٿيو تہ وير رکڻ کان سواءِ رهندو ئي ڪانہ . پوءِ پلي نانگ هجي، وڇون هجي، ڍڳو هجي، پاڏو هجي چاهي ڪير بہ هجي پر وير رکندو. ڇاڪاڻ تہ سيني ۾ آتما آهي . آتم شڪتي سيني ۾ ساڳئي هڪ جهڙي آهي.

پدگل (پرڪرتيءَ) جي ڪمزوريءَ جي ڪري سَهٽو پوي ٿو. پر سهڻ کان پوءِ وير رکڻ کان سواءِ رهي ڪانہ ٿو ۽ ايندڙ جنم ۾ واپس اِن وير جو بدلو وٺي ٿو.

نئون ڏيٽو - ونٽو

سوال: نئين لين دين نہ ٿئي سو ڪهڙيءَ ريت ٿيندو؟

دادا شري: نئين لين -دين ڪنهنکي چئبو آهي؟ ڪازز
ڻ) کي نئون ڏيٽو ونٽو چئبو. هي تہ سڀ خالي اِفيڪٽس
يہ ڦل) آهن. هي جيڪي بہ بڻجي ٿو اچي سو سڀ اِفيڪٽ
. ڪازز (ڪارڻ) ڏسڻ ۾ ڪانہ ٿا اچن. اِندرين سان ڪازز ڏسڻ
انہ ايندا. جيڪي بہ ڏسڻ ۾ اچي ٿو سو سڀ افيڪٽ آهي.
ت ائين ڄاڻڻ گهرجي تہ حساب چڪتي ٿيو. نئون جيڪي
رهيو آهي سو تہ اندر ٿي رهيو آهي سو هاڻي ڪانہ ڏسڻ ۾
و. سو تہ جڏهن نتيجو ايندو تڏهن خبر پوندي. اڄان تہ روز
ڇي ۾ لکيل ڪانهي. نوٽ بوڪ مان چوپڙي ۾ ايندو.

سوال: پوئين چوپڙن جو هاڻي ٿو اچي؟

دادا شري: : ها.

سوال: هيءُ جيڪو ٽڪراوُ ٿئي ٿو سو ويوسٿت جي آڌار
ئي هوندو نہ؟

دادا شري: ها. ٽڪراءُ ويوسٿت جي آڌار تي آهي سو
ر پر ائين ڪڏهن چئبو؟ ٽڪراوُ ٿي وڃڻ کان پوءِ. اسان کي
رائٽو ناهي. اهڙو اسان جو نِشچيہ هُئڻ گهرجي. سامهون ٿنيو
ڻ اچي؛ اسين ڄاڻون ٿا تہ سامهون ٿنيو اچي ٿو تہ پاسو وني

سوال: تنهن جو ارٿ ائين ٿيو تہ من ۾ سماڌان ڪجي ت
هيءَ جيڪو مال ڏنو هئوسين سو واپس آيو آهي؛ ائين نہ؟

دادا شري: هو پاڻ شدّ آتما آهي ۽ هيءَ پرڪرتي آهي
هيءَ پرڪرتي ڦل ڏيئي ٿي. اسين شدّ آتما آهيون ۽ هيءَ بہ شُ
آتما آهي. هاڻي هنن ٻن کي تار ڪٽي لاڳو ٿي آهي. هي
پرڪرتي ۽ هوءَ بہ پرڪرتي. ٻئي آمهون سامهون حساب چڪائي
رهيا آهن. تنهن ۾ هن پرڪرتيءَ جي ڪرمن جو اُيرڻ ۽ سامهو
واري جو ڏيڻ، تنهن ڪري ٿا چئون تہ هيءَ ڪرمن جو اُديہ آهي
تنهن ۾ سامهون وارو نمت آهي. هو اسان کي ڏيئي ويو تہ اسا
جو حساب ايترو چڪتي ٿيو. هاڻي اهڙو ساليوشن توهان وٽ هجي
تہ پوءِ سهڻو ٿي ڪانہ پوندو نہ؟

سهڻ سان ڇا ٿيندو؟ هاڻي توهان وٽ جيڪڏهن اهڙي
نموني جو خُلاصو (سماڌان) ڪانہ هوندو تہ ڪنهن ڏينهن اِسپرنگ
ڇُٽي مٿي اُڏامندي. اِئين ڇُٽي مٿي اُڏامندڙ اسپرنگ توها
ڪڏهن ڏٺي آهي. منهنجي اِسپرنگ ائين گهٽيئي دفعا ڇُٽي
اُڏامندي هئي. گهٽيئي ڏينهن مان ائين ٿي سَهندو رَهند
هُئس ۽ هڪ ڏينهن اِسپرنگ ڇُٽي تہ سڀ ڪيرائي ڇڏيندو هئس
هيءَ سڀ تنهن سميہ تي اَگيان دشا ۾ هئو. مونکي تنهن ج
خيال آهي ۽ منهنجي لڪش ۾ آهي. تنهن ڪري تہ مان چوند
آهيان تہ سهڻ سکجو ٿي نہ. اُهو اگيان دشا ۾ سهڻو پوندو آهي
اسان وٽ هتي تہ خلاصو ڪري ڇڏڻو تہ هن جو نتيجو ڇا نڪرندو
هن جو ڪارڻ ڪهڙو؟ چوپڙي ۾ سلسليوار ڏسي ونڻو. ڪابہ وست
چوپڙي کان ٻاهر ٿيندي ڪانهي.

ٽڪراءُ ٽارڻ جي چاٻي

سوال: ٽڪراءُ ٽارڻ جي، سمر ڀاءُ سان نيڪال ڪرڻ جي اسان
ورتي هجي پوءِ بہ سامهون وارو اسان کي حيران ڪري، اپمان
ري تہ اسان کي ڇا ڪرڻ گهرجي؟

دادا شري: ڪجھ بہ نہ. اِهو اسان جو حساب آهي ۽ اسان
تنهن جو ''سمر ڀاوءِ سان نيڪال ڪرڻو آهي ائين پنهنجو
و نشچو هئڻ گهرجي. اسان کي پنهنجي قاعدي ۾ ئي رهڻ
رجي ۽ پنهنجو پاڻ پنهنجي پزل(**Puzzle**) سالوءِ (**Solve**)
ندو رهڻ گهرجي.

سوال: سامهون وارو ماڻهو اسان جو اپمان ڪري ۽ اسان کي
ان لڳي تنهن جو ڪارڻ ڇا اسان جو اهنڪار آهي؟

دادا شري: سچ پچ تہ سامهون وارو اپمان ڪري ٿو تہ
ن جو اهنڪار ڳاري ٿو ڇڏي سو بہ جيڪو ڊرامئٽڪ (نانٽڪيئہ)
ڪار جيترو ايڪسيس (وڌيڪ) ٿي ويو آهي تنهن کي ڳاري
ي ٿو. تنهن ۾ ڇا بگڙي وڃڻ وارو آهي؟ هي اسان جا ڪرم
ڻ ڪانہ ٿا ڏين. اسان تہ، ننڍو ٻالڪ بہ سامهون هجي تہ بہ اُن
چونداسين تہ مِنا هاڻي اسان جو ڇٽڪارو ڪر.

توهان سان ڪنهن اَنياءُ ڪيو ۽ توهان کي ائين لڳي تہ مون
ن هيءُ انياءُ ڇو ڪيائين؟ تہ توهان جا ڪرم نهندا. ڇاڪاڻ
توهان جي ڀل ڪري سامهون واري کي انياءُ ڪرڻو پوي ٿو.

وڃڻو پوندو؛ اسان کي ٽڪرائڻو ڪانهي پر ائين نہ نہ ڪندي
ٽڪرائجي وڃون تڏهن اسان کي چوڻ گهرجي تہ ويوسٿت تي
آهي. ’’پهرين کان ئي ويوسٿت آهي مڃي هلنداسين ت
ويوسٿت جو ڏراُپيوگ ٿيو چئبو.‘‘

من جو موُن

سوال: ٽڪراءَ ۾ موُن هِتڪاري آهي يا نہ؟

دادا شري: موُن تہ گھڻو هتڪاري چئبو.

سوال: پر دادا ٻاهر موُن هجي ۽ اندر گھماسان هلندو هجي
ن جو ڇا ٿيندو؟

دادا شري: سو ڪم جو ناهي. موُن تہ سڀ کان پهرين من
هئڻ گھرجي.

سوال: جيون ۾ سياڻ نہ ٿا ملن تنهن ڪري ٽڪراءُ ٿو ٿئي نہ؟

دادا شري: ٽڪراءُ ٿئي ٿو تنهن جو نالو ئي سنسار آهي.

سوال: ٽڪراءُ ٿيڻ جا ڪارڻ ڇا آهن؟

دادا شري: : اگيان.

سوال: صرف سيٺ سان ٽڪراءُ ٿو ٿئي ائين ڪانهي. سيني
تو ٿئي تنهن جو ڇا؟

دادا شري: ها سيني سان ٿئي ٿو. هن پٽ سان بہ ٿئي ٿو.

سوال: تنهن جو رستو ڇا هوندو؟

دادا شري: اسان ٿا توهان کي ٻڌايون. پوءِ پٽ سان بہ
ان ڪانہ ٽڪرائيندا. هن پٽ سان ڪير ٽڪرائي تنهن ۾
هن جو ڏوهہ آهي؟ جنهن کي ڏڪ لڳو تنهن جو ڏوہ. تنهن ۾
کي چاهي؟ چڪٽي مٽي آئي ۽ توهان ترڪي پيا تنهن ۾
ان جي ڀل آهي چِڪٽي مٽي تہ نمت آهي. توهان کي نمت
سمجھي اندر آڱريون کُپائي هلڻ گھرجي. چڪٽي مِٽي تہ
دي آهي ۽ تِرڪائڻ سو اُن جو سُڀاءُ ئي آهي.

هاڻي هتي مَتِ ڪيئن پهچي؟ جڳت جا ماڻهون تہ رڙيون - واڪا ڪرڻ شروع ڪندا. ڀڳوان جي ڀاشا ۾ تہ ڪو نياءُ بہ نئو ڪري ۽ انياءُ بہ نئو ڪري، ڪريڪٽ (صحي) ڪري رهيو آهي. هاڻي هتي ماڻهن جي مت ڪيئن پهچي! گهر ۾ مت - ڀيد گهٽجن، پنهنجي - ڊاهہ گهٽجي، اوسي پاسي جو پريم وڌي تہ سمجهبو تہ ڳالهہ سمجهي اٿس نہ تہ سمجهبو تہ ڳالهہ سمجهي ئي ڪانہ اٿس.

گيان چوي ٿو جي نياءُ ٿو ڳولهين تہ تون مورک آهين! تنهن ڪري اُن جو اُپاءُ ئي آهي تپ.

ڪنهن توهان سان انياءُ ڪيو هجي تہ ڀڳوان جي ڀاشا ۾ اُهو ڪريڪٽ آهي سو سنسار جي ڀاشا ۾ غلط ڪيو اٿس ائين چوندا.

هيءَ جڳت نياءُ سوروپ آهي گپو ناهي. هڪ مڇر بہ ائين ئي توهان کي اچي ڇُهي سگهي تيئن ڪانهي. مڇر توهان کي ڇُهيو تہ توهان جو ڪجھ ڪارڻ آهي. توهان سمپورڻ سوتنتر آهيو. ڪوبہ توهان کي رُڪاوٽ ڪري ڪانہ ٿو سگهي.

ـہ ڪئي آهي تہ بہ چئوس تہ يو آر ڪريڪٽ.

هيئن آهي نہ؛ برهمانڊ جو هڪ ڏينهن، اوتري آهي اسان
ـ هيءَ سڄي زندگي. برهمانڊ جو هڪ ڏينهن جيئڻ لاءِ هيءَ
جي ڏانڊل؟ جيڪڏهن اسان کي برهمانڊ جا سؤ سال جيئڻو
ي تہ ڪٽي چئون نيڪ آهي؛ چو ائڊجسٽ ٿيون؟ ڪورٽ ڪيس
يونس پر جيڪڏهن جلدي اُڪيل آٽو هجي تنهن کي چا
ڻ گهرجي؟ ائڊجسٽ ٿيڻ گهرجي يا ڪورٽ ڪيس ڪرڻ
رجي؟ پر هيءُ تہ هڪ ئي ڏينهن آهي ۽ جلد ئي پورو ڪرڻو
ي. جيڪو ڪم جلد ئي پورو ڪرڻو هجي تنهن کي چا ڪرڻو
دو؟ ائڊجسٽ ٿي ڪم گهٽائي ڇڏجي. نہ تہ ڪم وڌندو رهندو؛
دو رهندو. زال سان جهيڙو ٿيو هجي تہ ننڊ ايندي؟ ۽ صبوح
نيرن بہ سُٺي ڪانہ ملندي.

اسان هن سنسار جي ڏاڍي سوڪيم ڪوچ ڪئي آهي. آخري
ر جي جاچ جوچ ۽ ڪوچ ڪرڻ ڪان پوءِ هي سڀ ڳالهيون اسين
ي رهيا آهيون.

وهنوار ۾ ڪيئن رهجي اِهو بہ ٿا ڏيون ۽ موڪش ۾ ڪهڙيءَ
ٽ وڃجي سو بہ ٿا ڏيون. توهان جون مُشڪلاتون ڪيئن آسان
ـ سو ئي اسان جو مکيہ ڳالهہ هجڻ گهرجي.

سنسار روپي ٻيڙيءَ جو هڪ ماتر ونجهہ

Adjust Everywhere

سوال: گهڻي ۾ ڪِل ڪِل ٿيڻ جو ڪارڻ ڇا آهي. سياڻ ڪان
ٿو ملي ڇا تنهن ڪري؟

دادا شري: اگيان جي ڪري. سنسار اُن جو نالو جنهن
ڪنهن جو ڪنهن سان بہ سياڻ ئي نہ ملي. هيءُ گيان ملي تنهن
جو هڪ ئي رستو آهي **Adjust Everywhere** (سڀ سان
نهڪي هلو) ڪوئي توکي ماري تہ بہ تون هن سان ائڊجسٽ ٿي
وڃ.

سوال: وائيف سان گهڻيئي دفعا ٽڪراءُ ٿي ٿو وڃي تڏهن
مان ڏاڍو دکي ٿو ٿيان.

دادا شري: دُکي ٿا ٿين اِيترو ئي نہ پر ڪيترا تہ سمنڌ
ٽپو ٿا ڏين. ڪي وري برانڊي پي ٿا اچن. وڏي ۾ وڏو دک ڇا ج
آهي؟ **Disadjustment** (ڊِس ائڊجسٽمينٽ) جو ائڊجسٽ
ايوري ويهر ڪري تہ ڪهڙو اعتراض آهي؟

سوال: تنهن ۾ تہ پُرشارٿ کپي.

دادا شري: ڪجهہ بہ پُرشارٿ ڪانهي. منهنجي آگيا ج
پالن ڪريو تہ ''داداجن'' چيو آهي: ائڊجسٽ ايوري ويهر، ت
ائڊجسٽ ٿيندا رهندا. زال چوي تہ تون چور آهين تہ چئوس
''يو آر ڪريڪٽ'' ۾ ٿوري ٽائيم ڪانپوءِ چوي تہ نہ! توهان چوري

نہ هُن جي هلندي آهي. جيڪڏهن توهان اِئين چيو تہ ها
ان جي ئي هلندي آهي تہ هوءَ زور ڏيڻ بند ڪري ڇڏيندي.
هن ڪان تہ اسان ڪي ائين چوڻ گهرجي تہ مِٺا! هُن جي ئي
لندي آهي.

سوال: تہ هُن ڪي مکڻ لڳايوسين نہ چئبو؟

دادا شري: نہ تنهن کي اِسٽريٽ وي (سِڌو رستو) چئبو.
ا سڀ ڏِنگا رستا چئبا. هن مها دک دائي ڪلجڳ ۾ سُکي ٿيڻ
هي هڪ الڳ رستو ٿو ٻُڌايان. اسان پنهنجي نيرن جو خراب
ريون؟ صبح جو ناستو خراب ٿئي، منجهند جو کاڌو خراب
للب تہ سڄو ڏينهن خراب گُذري.

سوال: منجهند جو صبح وارو ٽڪراءُ پلجي وياسين واپس
ي شام جو نئون ٽڪراءُ ٿيو وڃي.

دادا شري: ٽڪراءُ ڪهڙي شڪتيءَ سان ٿو ٿئي سو اسين
ٿون نٿا. اونڌو ٿو ڳالهائي تنهن ۾ ڪهڙي شڪتي ٿي ڪم
ري؟ ڳالهائي ڪري واپس اَئڊجسٽ ٿي ٿا وڃون سو سڀ گيان
ن سمجهي سگهجي ٿو. جڳت ۾ اِئڊجسٽ ٿيڻ گهرجي
ڪاڻ تہ هرڪا وستو اَنت واري آهي. جيڪڏهن لنبي عرصي
سين اُها ڳالهہ هلندي رهي تہ بہ توهان اُن کي هيلپ (مدد) نہ
ڪريو پر وڌيڪ ڪنهن بہ نموني جو لاس ٿا ڪريو، توهان
هنجو نقصان ٿا ڪريو ۽ سامهون واري جو بہ نقصان ٿو ٿئي.
ٺي هُن کي ڪير ٿو سُڌاري سگهي؟ ”جيڪو سُڌريل آهي سو
ي ٿو سُڌاري سگهي.“ پنهنجو ئي ٺڪاڻو ڪونهي سو سامهون
ي کي ڪهڙيءَ ريت سُڌاري سگهندو؟

سوال: اسين سُڌريل هجون تہ سُڌاري سگهنداسين نہ؟

هلندي پُڄندي

گهرِ ۾ هَلندي پُڄندي

گهر ۾ اسان کي پنهنجي هلائڻ نہ گهرجي. جيڪو ماڻهون پنهنجي هلائيندو تنهن کي پٽڪڻو پوندو. اسان بہ هيرا ٻا (داداجن جي پتني) کي چئي ڇڏيو هئو تہ مان ڪونہ سڪو آهيان. نہ هلندڙ ناڻو.

اسان کي پٽڪڻو ڪانهي. ڪونہ سڪو (نہ هلندڙ ناڻو) هجي تہ اُن کي ڇا ڪرڻو آهي. اُن کي ڀڳوان وٽ رهڻو پوندو. گهر ۾ توهان پنهنجي هلائڻ ويندا تہ ٽڪراءُ ٿيندو يا نہ؟ اسان کي تہ هاڻي سمڀاءُ سان نيڪال ڪرڻو آهي. گهر ۾ وائيف سان ”فرينڊ“ طور ئي رهڻ گهرجي. هوءَ توهان جي فرينڊ ۽ توهان هُن جا فرينڊ. هتي ڪير نوٽ ڪونہ ٿو ڪري تہ گهر ۾ تنهنجي هلندي آهي يا هُن جي. ميونسپالٽيءَ ۾ بہ نوٽ ڪونہ ٿا ڪن. ڀڳوان وٽ بہ اِهو نوٽ نہ ٿا ڪن.

اسان کي نيرن سان ڪم آهي يا ڪنهن جِي ٿي هلي اُن سان ڪم آهي؟ تنهن ڪري ڪهڙي رستي سان نيرن سُٺي ملندي تنهن جي جاچ ڪريو. جيڪڏهن ميونسپالٽيءَ وارا اِهو رڪارڊ رکندا هجن ها تہ گهر ۾ ڪنهن جي هلندي آهي تہ جيڪر مان بہ ائڊجسٽ نہ ٿيان ها. هيءُ تہ ڪنهن جو ڪو پيءُ بہ اِهو نوٽ ڪونہ ٿو ڪري!

اسان کي پيرن ۾ ڏاڍو سور هجي ۽ وائيف پيرن کي زور ڏيندي هجي؛ تنهن وقت ڪير اچي اِهو ڏسي چوي؛ ڀائي واهہ! توهان جي، گهر ۾ سُٺي هلندي پُڄندي آهي. تڏهن اسين چونداسين

ن ! ھُن کي سَدِ پُڏي ڏجوس،'' ايترو ضرور ڪرڻ گھرجي، صرف
کي مٿي ٽنگڻ جي ضرورت ڪانھي. ھيءَ ڪو مذاق ناھي؛
''دادا'' جو ائڊجسٽمينٽ جو وِگيان آھي. عجائب
جسٽمينٽ آھي ھيءَ. جتي توھان اِئڊجسٽ نہ ٿيا آھيو اُتي
جو سواد تہ توھان چکيو ئي ھوندو نہ؟ ھيءَ 'ڊِس-
جسٽمينٽ' اِھو ئي مورکپڻو آھي. چاڪاڻ تہ ھو اِئين تو ڄاڻي
ان ڏٺي آھيان ۽ مان پنھنجو ڏٽيپڻو نہ ڇڏيندس ۽ منھنجي
ھلندي پُڇندي ھئڻ گھرجي تہ پوءِ سڄي زندگي ٻڪيو مرندو
ر ھڪ ڏينھن زھر پوندس ٿالھيءَ ۾! جيئن سولائيءَ ۾ سرلتا
ھلي رھيو آھي تيئن ھلڻ ڏيو نہ. ھيءُ تہ ڪلجڳ آھي ڏسو
اتاورڻ ئي ڪھڙو آھي! تنھن ڪري جيڪڏھن زال چوي تہ
ن نالائق آھيو تہ چئجوس، 'ڏاڍو سُنو.'

سوال: اسان کي تہ زال جيڪڏھن چئي تہ تون نالائق آھين
ئين لڳندو جھٽڪ وڙھڻ لاءِ اُڪسائي رھي آھي.

دادا شري: تہ پوءِ اسان کي ڪھڙو اُپاءُ ڪرڻ گھرجي؟ تہ
يس ٻہ دفعا، تون نالائق آھين ائين چوڻ گھرجي؟ ۽ تنھن
ي ڇا اسان جو نالائق پٽو مِٽجي ويندو؟ اسان کي ٺپو لڳو تہ
ں ڇا اسان کي ٻہ ٺپا ھڻڻ کپن؟ ۽ تنھن کان پوءِ نيرن بگڙندي،
ٻہ زيان ٿيندو ۽ سڄو ڏينھن برباد.

سوال: دادا ائڊجسٽمينٽ جي ڳالھہ آھي تہ تَنھنجي
ن پاءُ ڇا آھي؟

دادا شري: پاءُ شانتيءَ جو آھي. ھِيتو شانتيءَ جو آھي.
تي اُتپن نہ ٿئي تنھن لاءِ ھيءَ ھڪ ڪلا آھي.

دادا شري: ها! سُڌاري سگهون ٿا.

سوال: سُڌريل جي وياکيا؟

دادا شري: سامهون واري سان توهان وڙهو ته به هُن کي تنهن ۾ پريم ڏسڻ اچي. توهان هُن کي ميار ڏيو يا ٽوڪيو ته به هُن کي توهان ۾ پريم ڏسڻ اچي ۽ چئي او هو هو... منهنجي پيءُ جو مهنجي مٿان ڪيترو نه گهڻو پريم آهي!

توهان هن کي ٽوڪيو پر پريم سان جيئن سُڌري. ڪاليج ۾ جيڪڏهن پروفيسر ٽوڪي ۽ تانو هٽي ته پروفيسر کي سڀ مارين!

سامهون وارو سُڌري تنهن لاءِ اسان جي ڪوشش هئڻ گهرجي پر جيڪا ڪوشش ريئڪشنري (پرتيا گهاتي) هجي اهڙي ڪوشش ۾ پوڻ نه گهرجي. اسين هُن کي دَٻ ڪڍون ۽ ڪيس خراب لڳي تنهن کي ڪوشش نه چئبي. پوءِ ڪوشش اندر ڪرڻ گهرجي، سوڪيم ريت سان. اِسٿول ريت سان جي اسان کي نه اچي ته سوڪيم ريت سان ڪوشش ڪرڻ گهرجي. وڌيڪ نه ٽوڪڻو هجي ته ٿوڙي ۾ چوڻ گهرجي ته هيءُ اسان کي ڪانه ٿو سونهين. بس اِيترو ئي چئي اُتي ڳالهه پوري ڪجي. چوڻو ته پوندو پر چوڻ جي ريت هئڻ گهرجي.

سوال: سامهون واري کي سمجهائڻ جو مون پنهنجو پُرشارٿ ڪيو، هاڻي هوءَ نه سمجهي سو سندس پُرشارٿ؟

دادا شري: بس ايتري ئي جوابداري اسان جي آهي. اسان هُن کي سمجهائي سگهون ٿا پوءِ هوءَ نه سمجهي ته تنهن جو اُپاءُ ڪانهي. پوءِ اسان کي پرارٿنا ڪرڻ گهرجي ته، ”هي

ٿيئري آف ريواليوشن
(Theory of Revolution)

تُنهنجا ريواليوشن ارڙهن سَون جا هجن ۽ سامهون واري جا
سؤ جا هجن ۽ تون تنهنجو اپيپرايہ (Opinion) هُن جي
نوڪي ويهارڻ ويندي تہ سامهون واري جي اِنجن ٽُٽي
ي. اُن جا سيئي گيئر (Gears) بدلٽا پوندا.

سوال: ريواليوشن معنيٰ ڇا؟

دادا شري: ويچار جي هيءَ جا اِسپيڊ (گتي) آهي سا
نهن کي الڳ الڳ هوندي آهي. ڪجھ ٿيو هجي تہ هڪ
۾ اُن اِسپيڊ سان گهٽو ئي ڪجھ ڏسڻ ۾ اچي ٿو. اُن جا سيئي
ہ اَٽ اَ ٽائيم ڏسڻ ۾ اچن ٿا. هيءُ وڏن وڏن پريزيڊنٽس کي
جا ٻارهن سؤ ريواليِوشن گهمندا ٿا رهن تہ اسان
نچ هزار آهن. مهاوير ڀڳوان کي هڪ لک ريواليوشن هئا.

مت ڀيد پوي ٿو تنهن جو ڪارڻ ڇا آهي؟ توهان جي وائيف
ؤ ريواليوشن هجن ۽ توهان جا پنج سَؤ ريواليوشن هجن ۽
ں کي وچ ۾ جيڪڏهن ڪائونٽر پُلي وجهڻ نہ اچي تہ چٽگون
ديون مطلب جهڳڙو ٿيندو ۽ ڪڏهن ڪڏهن تہ اِنجن بہ
پوندي..

''ريواليوشن'' سمجهيو توهان ؟

هن مزور کي توهان ڪا ڳالھ ٻُڌايو تہ توهان جي ڳالھ هن
ڪانہ ٿي پهچي. هُن جا ريواليوشن پنجاھ آهن ۽ توهان جا

غلط رستي تي چڙهيل سان گهر وارن جو وهنوار

هڪ ڀاءُ هئو. سو رات جو ٻين ٻجي اَلائي ڇا ڪري گهر
ايندو هئو تنهن جو ورڻن ڪرڻ جهڙو ڪانهي. توهان سمجهي
سگهو ٿا. تنهن کان پوءِ گهر ۾ سڀني فيصلو ڪيو ته هن سان
وڙهڪجي ۽ گهر ۾ ئي اچڻ نه ڏجي. سو سڀ انوپوءِ ڪري مون وٽ
آيا. وڏي ڀاءُ دَٻ ڪڍيس ته ڇپائينس؛ توڪي مارڻ کان سواءِ ڪان
ڇڏيندس. پوءِ گهر جا ڀاتي سڀ مون کان پُڇڻ آيا ته هاڻي هن
جو ڇا ڪريون؟ هيءَ ته هيئن ٿو چوي. تڏهن مون گهر وارن کي
چيو ته، 'کو به هُن کي هڪ اکر به نه چوي.' توهان ڪِيس چوندا ته
وڌيڪ سامهون پوندوَ ۽ جيڪڏهن گهر ۾ اچڻ نه ڏيندا ته چورن ۽
ڌاڙيلن سان سنگت ڪندو. هُن کي جڏهن اچڻو هجي ته اچي ۽
جڏهن وڃڻو هجيس ته وڃي. اسان کي رائيٽ به نه چوڻو ۽ رانگ
به نه چوڻو. راگ به نه رکڻو ۽ دويش به نه رکڻو. ''سمتا رکڻي.'' ت
ٽن چئن سالن کان پوءِ اُهو ڀاوُ سُنو بڻجي پيو! اڄ هو وڏي ڀاءُ کي
ڌنڌي ۾ گهڻو مددگار ٿيو آهي. جڳت نِڪمو ڪانهي پر ڪم وٺڻ
ڪانه ٿو اچي. سڀئي ڀڳوان آهن. سڀئي الڳ الڳ ڪم ڪڻي
وينا آهن. تنهن ڪري ڪنهن لاءِ به ناپسندگي نه رکجو.

واڻيءَ جو ونهوار

پيڻ: پتيءَ جو ڊپ، اينڊڙ وقت جو ڊپ، ائڊجسٽمينٽ
ڻ ڪانہ ٿو ڏيئي. تنهن وقت تي اسين هُن کي سُڌارڻ وارا
ير آهيون سو ياد ڪانہ ٿو رهي ۽ سامهون واري کي چِتائيندي
ڻ ڪانسواءِ ڪانہ ٿا رهون.

دادا شري: سو تہ ويوسٿت جو اُپيوگ ڪري ۽ ويوسٿت
ٽ تي وچيس تہ پوءِ ڪابہ تڪليف ڪانہ ٿيندس. ويوسٿت جو
ان فِٽ ٿيڻ ڪان پوءِ ڪُجھ پُڇڻ جهڙو بہ ڪانہ ٿو رهي.

ڏٺي اچي تہ پيار سان ڪاڏي جي ٿالهي ناهي رکو ۽ چئوس
سائين اچو ڪاڏو ڪائو. هُن جي پرڪرتي بدلجڻ واري ڪانهي.
يڪا پرڪرتي اسان ڏسي وائسي پسند ڪري پرڻجي آياسين
ٺي اُها پرڪرتي آخر تائين ڏسڻي آهي. ڇا پهرين ڏينهن
انہ پئي سمجهيوسين تہ هيءَ پرڪرتي ڪهڙي آهي؟ تڏهن
ني ويڻو هئو نہ؟ وڏيڪ وقت پوءِ اُن سان ڇو ڳڌاريوَ؟

هن گهپيءَ ۽ ڪِٽ پِٽ سان سنسار ۾ ڪجھ فائدو ڪانہ ٿو ٿئي.
صان ئي ٿئي ٿو. هن ڪِٽ پِٽ مان ماڻهو ڪَڪ ٿيو پوي. تنهن
ري ڀڳوان هن کي ''ڪشايہ'' (ڪروڌ مان مايا لوڀ) چيو آهي.

توهان ٻن (ڏٺي-ڏياڻي) جي وچ ۾ جيئن جيئن پرابليمس
نديون ويندديون تيئن تيئن توهان هڪ ٻئي ڪان اندر ئي اندر
ٺ ٿيندا ويندا. پرابليمس سالِوءَ ٿي ويون پوءِ الڳ ڪان ٿيندا.

پنهنج سؤ آهن. ڪنهن کي هزار ٿا ٿين تہ ڪنهن کي ٻارهن سؤ ٿ
ٿين. جنهن جي جهڙي ڊيولپمينٽ هوندي تنهن موجب
ريواليوشن (ڦيٽي چڪر) هوندا آهن. وچ ۾ ”ڪائونٽر پُلي“ وجهند
تڏهن ئي هُن کي توهان جي ڳالهہ پهچندي. ڪائونٽر پُلي معني
توهان کي وچ ۾ ڪائونٽر پُلي وجهي توهان جا ريواليوشن گهٽائي
ڇڏڻا پوندا. مان هرڪنهن ماڻهوءَ سان ڪائونٽر پُلي وجهي
ڇڏيندو آهيان. صرف اَهنڪار ڪڍي ڇڏڻ سان ئي ڪانہ وَرندو
”ڪائونٽر پُلي“ پڻ هرڪنهن سان جوڙڻي پوندي. تنهن ڪري
ئي تہ اسان کي ڪنهن سان بہ مت ڀيد ڪانہ ٿو پوي نہ؟ اسين
ڄاڻون ٿا تہ هن ڀاءُ جا هيترا ئي ريواليوشن آهن. تنهن ڪري اُن
جي انوسار مان ڪائونٽر پُلي جوڙي ڇڏيندو آهيان. اسان جي تہ
ننڍن ٻارن سان بہ ڏاڍي مؤج مستي هلندي آهي. ڇاڪاڻ تہ
اسين اُنهن سان چاليهن ريواليوشن جي چال جوڙي ڇڏيندا آهيون
تنهن ڪري اُنهن کي منهنجي ڳالهہ سمجهہ ۾ ايندي آهي نہ
تہ مشين ٽُٽي پوي.

سوال: ڪوبہ سامهون واري جي ليول (سنوت) تي ايندو
تڏهن ئي ڳالهہ ٿيندي؟

دادا شري: ها، هُن جي ريواليوشن تي ايندو تڏهن ئي
ڳالهہ ٿيندي. توهان سان ڳالهائيندي اسان جا ريواليوشن ڪٿان
ڪان ڪٿي گُهمي ايندا آهن! سڄي دنيا مان گهمي ايندا آهن
ڪائونٽر پُلي جيڪڏهن توهان کي جوڙڻ نہ اچي تہ تنهن ۾ گهٽ
رِواليوشن واري اِنجڻ جو ڪهڙو ڏوهہ؟ اِهو تہ توهان جو ڏوهہ آهي
جو توهان کي ڪائونٽر-پُلي وجهڻ ڪانہ آئي !

تنھن جو نشچيہ: نشچيہ ئي آھي.

سوال: ڪنھن جاڻي-واڻي ھيءَ شيءَ ھيٺ ڦٽي ڪئي تہ
کھڙي ائڊجسٽمينٽ وٺڻ گھرجي؟

دادا شري: ھيءُ تہ ھڪ شيءَ ڦٽي ڪئي اتس پر
ڪريءَ ڪي ھيٺ ڦٽو ڪري تہ بہ ''اسان کي ڏسندو رھڻ
ڪي'' پيءُ پٽ کي ڦٽو ڪري تہ بہ اسان کي ڏسندو رھڻ
ڪي. تڏھن ڇا اسان ڏاڏيءَ کي ھيٺ ڦٽو ڪيون؟ ھڪ تہ
ڪاني ۾ پيو آھي ھاڻي وري ٻئي کي بہ دواخاني ۾ موڪليون!
جڏھن ھُن (ڏاڏيءَ جو) جو وارو اچي تڏھن ھو بہ اسان کي
ڪري تہ ٻئي ڄڻان دواخاني ۾.

جُدائي کان ماڻھون ڏُکي ٿين ٿا. سيني کي پرابليمس تہ ڪڙيون ٿينديون. صرف توھان کي ٿين ٿيون ائين ڪانھي. جن بہ شادي ڪئي آھي تن کي پرابليمس ڪڙيون ٿيڻ کان سواءِ ڪانہ ٿو رھي.

ڪرمن جي اُديہ (اُپڙڻ) ٿيڻ تي جھڳڙا ھلندا رھن ٿا. پر زبان سان اُلٽو ڳالھائڻ بند ڪريو. ڳالھہ پيٽ جي پيٽ ۾ رکو ۽ گھر ۾ ڇاھي ٻاھر ڳالھائڻ (نقتچيني، نندا، گِلا) بند ڪريو.

سوال: پرڪرتي نہ بہ سُڌري پر وھنوار تہ سُڌرڻ گھرجي نہ؟

دادا شري: وھنوار تہ ماڻھن کي اچي ئي ڪانہ ٿو. جيڪڏھن ماڻھن کي وھنوار ھڪ ڏينھن بہ اچي ھا! اڙي; اڌ ڪلاڪ بہ اچي ھان تہ بہ جيڪر گھڻو ڪجھ ٿي وڃي ھا. وھنوار تہ سَمجھيائي ڪانھن. وھنوار معنيٰ ڇا؟ مٿاڇرو وھنوار. (Superflous) : معنيٰ ستيہ نہ.

ھيءُ تہ وھنوار کي ستيہ (سچ) مڃي ويٺا آھن. وھنوار ۾ ستيہ معني ريليٽو (Relative) ستيہ. مطلب تہ ھتان جا نوٽ (رپيا) سچا ھجن يا ڪوڙا; ٻئي ''اُتان'' جي اِسٽيشن تي ڪم ڪانہ ٿا اچن. تنھن ڪري ''پنھنجو'' (Real) ڪم ڪڍي وٺ. ''وھنوار معنيٰ ورتل واپس موٽائي ڏيڻ'' ھيئنر ڪير توھان کي چئي تہ، ويرچند ۾ تہ ڪو دماغ ئي ڪانھي تہ تنھن مھل ڄاڻڻ گھرجي تہ جيڪي ڏنو ھئوسين تنھن جي موٽ مِلي آھي. ھيئن جيڪڏھن توھان سمجھو تہ تنھنجو نالو ونھوار. ھاڻي ھيءُ ونھوار ڪنھن وٽ آھي ئي ڪانہ. ڇاڪاڻ تہ جنھن کي ونھوار

دادا شري: مؤن رهجي ۽ ڏسندو رهجي ته، ڪيا هوتا
سئنيما ۾ ٻارن کي ڦٽو ڪندا آهن ته اسين ڇا ڪندا آهيون؟
ٺ جو اڏيڪار سيني کي آهي پر گهپي نه وڏي اهڙي ريت
جو اڏيڪار آهي. باقي ڳالهائڻ سان گهپي وڏي سو ته آهي
ں جو ڪم.

ٺوڪڻ جي ريت

سوال: وهنوار ۾ ڪير غلط ڪم ڪري ته هُن کي ٺوڪٽو پوي
نهن ۾ هُن کي دک ٿو ٿئي ته ڪهڙيءَ ريت اُن جو نيڪال
ي؟

دادا شري: وهنوار ۾ ٺوڪٽو پوي ٿو. اُهواَهنڪار سان ٿئي
نهن ڪري اُن جو پرتي - ڪرمڻ ڪرڻ ڪپي. وهنوار معنيٰ
ح.

سوال: هُن کي نه ٺوڪينداسين ته مٿي تي چڙهندو؟

دادا شري: ٺوڪٽو ته پوندو پر ڳالهائڻ اچڻ ڪپي. ڳالهائڻ
ي، وهنوار نه اچي ته اَهنڪار سان ٺوڪڻ ٿيو. تنهن لاءِ پوءِ
ڪرمڻ ڪجي توهان هُن جوپرتيڪرمڻ ڪندا رهندا ته ڇهين
ي، ٻارهين مهني توهان جي واڻي اهڙي نڪرندي جو
ون واري کي مِٺي لڳندي. هاڻي ته ''ٽيسٽيڊ'' واڻي
ي. 'اَن ٽيسٽيڊ' واڻي ڳالهائڻ جو اڏيڪار ڪانهي. هن ريت
پرتيڪرمڻ ڪندا ته چاهي ڪهڙو به هوندو سڌو ٿي ويندو.

"سَمِيَڪِ واڻي"

سوال: تہ پوءِ ڇا چوڻ ٿي نہ گھرجي؟

دادا شري: پلي ڇئو پر سَميڪ ڳالهايو. جيڪڏهن ڳالهائڻ اچيوءَ تہ. نہ تہ ڪُتن وانگر ڀوئنڪڻ جو ڪهڙو مطلب؟ تنهن ڪري سَمِيَڪِ ڳالهايو.

سوال: سَميڪ معنيٰ ڪهڙيءَ ريت؟

دادا شري: او هو هو!! توهان هن ٻارڪي ڇو ڦٽو ڪيو؟ اِن جو ڇا ڪارڻ؟ تڏهن هو چوندو تہ ڏسي وائسي ڇا مان ڦٽو ڪندس؟ هيءَ تہ منهنجي هٿن مان ڪسڪي ويو ۽ ڪري پيو.

سوال: پر اِهو تہ هنن ڪوڙ ڳالهيو نہ؟

دادا شري: هو ڪوڙ ٿو ڳالهائي سو اسان کي ڏسڻو ڪانهي. ڪوڙ ڳالهائي يا سچ ڳالهائي سا سندس جوابداري آهي. اسان جي جوابداري ڪانهي. اِهو تہ جيئن سندس مرضيءَ ۾ اچي تيئن ڪري. هن کي ڪوڙ ڳالهائڻو آهي يا اسان کي خلاص ڪرڻو آهي سو سندس هٿ ۾ آهي. رات جو اسان جي مٿ ۾ زهر وجهي ڇڏي تہ اسان تہ خلاص ٿي ويندا سين نہ! تنهن ڪري جيڪي اسان جي هٿ ۾ ڪانهي سو اسان کي ڏسڻو ڪانهي. سميڪ ڳالهائڻ اچي تہ ڪم جو، تہ پيارا هن مان توکي ڇا فائدو ٿيو؟ تہ پاڻهي هو قبول ڪندو. توهان سَميڪ نہ ڳالهائيندا ۽ پنج سيري ڦٽي ڪندا تہ هو توهان کي ڏهہ سيري هڻندو!

سوال: ڳالهائڻ نہ اچي تہ پوءِ ڇا ڪجي؟ چُپ رهجي؟

هن ڏينهن نرم ٿيندو. توهان ھُن کي دٻ ڪڍي نرم ڪندا تہ
ن سان ڪجھ بہ نرم ڪانہ ٿيندو. اڃ نرم ڏسڻ ۾ ايندو پر من ۾
ڪري رکندو ۽ جڏهن اسان نرم ٿينداسين تڏهن سڀ واپس
ائي ڏيندو . مطلب تہ جڳت وير وارو آهي. قدرت جو نيم
و آهي؛ وير رکڻ. اندر وير جا پرماڻو ڦاهي جوڙي رکندو. تنهن
ي اسان کي سڄو ئي ڪيس پورو ڪري ڇڏڻ گهرجي.

سوال: اسين سامهون واري کي مؤن ٽوڙڻ لاءِ چئون ڪيس
جهايونس تہ بابا هاڻي اسان جي ڀل لاءِ معاف ڪر تہ بہ هو
ڪ مٿي چڙهي تہ ڇا ڪجي؟

دادا شري: اُن ٽائيم تي اسان کي ڳالهائڻ بند ڪرڻ
. هي ماڻهو ڦڏئي آهي اِهو جاڻي اُتي بند ڪجي. ٽي
ي تو هُن کي اونڌو گيان ڦٽ ٿيو آهي تہ '' بهوت نمي وو
ن'' تہ اِهو جاڻي هُن ڪان پاسو ڪجي. پوءِ جيڪو حساب ٿيو
برابر. پر جيترا سرل هجن نہ اُتي نيڪال آڻي ڇڏڻو. اسان جي
۾ ڪير ڪير سرل آهن ۽ ڪهڙا ڦڏئي آهن ڇا اِها خبر
هي؟

سوال: سامهون وارو سرل نہ هجي تہ ڇا اُن سان وهنوار ٽوڙي
ڻ گهرجي؟

دادا شري: نہ ٽوڙڻ گهرجي. وهنوار ٽوڙڻ سان ٽٽي بہ
ـ تو. وهنوار ٽوڙڻ سان ٽٽي اهڙو آهي بہ ڪانہ. تنهن ڪري
اسان کي مؤن رهڻ گهرجي تہ ڪنهن ڏينهن غصي ٿيندو ۽

نہ ڳالھائيندي بہ ڳالھائڻ

سوال: ڳالھائڻ بند ڪري ڳالھہ ڪي ٽارڻ سان اُن جو نيڪال آڻي سگھجي ٿو ڇا؟

دادا شري: ائين ڪانہ ٿو ٿي سگھي. اسان کي تہ سامھون وارو (جنھن سان ڪنھن ڳالھہ بابت، ڇُپي ساڏي ھجي) گڏجي تہ کھڙو حال آھي؟ سڀ ڪيئن پيو ھلي؟ ائين ھُن سان ڳالھائڻو ۽ سامھون وارو رڙيون واڪا ڪري تہ ٿوڙو ترسي، ڌيرج رکي، آھستگيءَ سان سمر ڀاؤ رکي نيڪال ڪرڻو. جڏھن تڏھن ان جو نيڪال تہ ڪرڻو ئي پوندو نہ؟ اسان ھُن سان ڳالھائڻ بند ڪيو تنھن ڪري ڇا ھُن جو نيڪال ٿي ويو؟ نيڪال ڪانہ ٿو اچي تڏھن ئي تہ ھڪ ٻئي سان ڳالھائڻ بند ٿيو آھي. ڳالھائڻ بند ڪرڻ معنيٰ بوجو. جنھن جو نيڪال نہ ٿيو آھي تنھنجو بوجو.

اسان کي تہ تُرت ھُن کي بيھاري چوڻ گھرجي؛ ترس منھنجا پيارا! اسان جي ڪا ڀل آھي تہ ٻڌاءِ. منھنجون ڏاڍيون ڀلون ٿيون ٿين. توھان تہ داناءُ ۽ پڙھيل - ڳڙھيل آھيو تہ توھان جون ڪانہ ٿيون ٿين پر مان گھٽ پڙھيل آھيان تنھن ڪري ڀلون گ ھڻيون ٿيون ٿين اِئين ڪيس چونداسين تہ راضي ٿي ويندو.

سوال: اِھو سڀ چوڻ ڪان پوءِ بہ ھو نرم نہ ٿئي تہ ڇا ڪجي؟

دادا شري: نرم نہ ٿئي تہ اسان کي ڇا ڪرڻ کپي؟ اسان کي ڇٽي ڇڏڻ گھرجي. ٻيو کھڙو اُپاءُ؟ جڏھن تڏھن ڪنھن نہ

نيڪال ٿئي. اسين ٻالڪ وانگر رهندا آهيون تہ جيئن هوندو
تيئن چئي ڇڏيندا آهيون.

هيئن بہ چوندا آهيون، هوئن بہ چوندا آهيون.
ماڻهپائيءَ جي گهڙي ضرورت آهي. تون وڏو ٿيو آهين
ن بہ آيون اٿئي پوءِ بہ تو مُڇون رکيون آهن؟

ڪسوٽي (اِمتحان) اچي اُهو ٻاهَن وارو چئجي. تنهن ڪري
ڪنهن ڳالهہ جو اُڪيل آڻيو. ضد نہ ڪريو. توهان کي ٻُل ٻڌائي
خوش ٿيو؛ ٻائي واهہ! توهان کي اسان جي ٻلن جي خبر
! ڏاڍو سُٺو!

نردوشتا هوندي ئي ڪانهي. هي تہ ٿوڪا ٿوڪ هلندي ٿي
. ڪرمن جي اُديہ انوسار ڏک لڳندو ٿو رهي. تنهن گهڙي
جي ٻُل آهي ائين هلنداسين تہ ڪرم ڍلا ٿيندا نہ تہ مٿي
هٿوڙي جيان لڳندا رهندا.

اسان جو حساب پورو ٿي ويندو. اسان مؤن رکنداسين ته ڪنهن ڏينهن هو غصي ٿيندو ته تون ڳالهائين ڪانه ٿو؛ گهڻن ڏينهن کان گونگن وانگر پيو گهمين وغيره! اِئين غصي ٿيندو ۽ اسان جو حساب پورو ٿي ويندو. ته پلا پيو ڇا ڪجي؟ هيءَ ته ڪيترن ئي نمونن جو لوهه ٿيندو آهي. اسين سيني کي سڃاڻون. ڪيترن کي وڏيڪ گرم ڪريون ته مُڙندا. ڪيترن کي وري پنيءَ ۾ وجهڻو پوندو آهي. پوءِ جهٽ به هٿوڙا هنيا ته مُڙي ويندا. هيءُ ته نموني نموني جا لوهه آهن. تنهن ۾ آتما سا آتما آهي، پرماتما آهي ۽ لوهه سو لوهه آهي. هي سڀ ڌاتو آهن.

سوال: اسان کي گهر ۾ ڪنهن شيءَ جو ڌيان نه رهندو هجي ۽ گهر وارا اَسان کي ڌيان رکُ، ڌيان رکُ اِئين چوندا هجن ته به ڌيان نه رهي ته اُتي ڇا ڪجي؟

دادا شري: ڪجھ به نه. گهر وارا چون، ڌيان رکو، ڌيان رکو تڏهن ائين چوڻ گهرجي ته ها رکندس. تنهن وقت مون کي ڌيان رکڻو آهي سو نشچو ڪجي. تنهن هوندي به ڌيان نه رهي ۽ ڪتو اندر لنگهي آيو ته چوڻ گهرجي؛ " پيارا مون کي ڌيان ڪانه ٿو رهي." اُڪيل ته آڻڻو پوندو نه؟ اسان کي به ڪنهن ڌيان رکڻ جو ڪم سؤنپيو هجي ۽ اسان ڌيان رکندا هُجون تنهن هوندي به نه رهي ته چونداسين ته پيارا، " تو اسان کي ڪم سونپيو پر اسان کان ڪونه ٿيو."

هيئن آهي نه اسين عمر ۾ وڏا آهيون اِهو جيڪر خيال نه رهي ته جيڪر ڪم ٿي وڃي. ٻالڪ جهڙي اوسٿا هجي ته سڀ پاؤ

پتنيءَ سان وهنوار

سوال: منهنجي پتنيءَ سان بلڪل بڻجي ئي ڪانہ ٿي.
ي ڪيتري بہ نردوش ڳالھہ ڪريان، منهنجي ڳالھہ سچي
ي تہ بہ هوءَ اُلٽو ئي ٿي ڪٽي. ٻاهريون جيون-سنگهرش هلندو
ي. هي ويئڪتي سنگهرش ڇا آهي؟ ڇا اِن لاءِ هوندو تہ جيئن
ڀڳتيءَ ۾ رهان؟ ڀڳوان جي کوج ۾ رهان؟

دادا شري: هيئن آهي، ماڻهون پنهنجي هٿ هيٺان رهڻ
ماڻهن کي ايترو تہ دٻائي ٿو جو باقي ڪجھ بہ ڪانہ ٿو رکي.
نجي هٿ هيٺان ڪوبہ ماڻهون آيو پوءِ هو اِستري روپ سان
ي يا پُرش روپ سان پنهنجي سٽا ۾ آيا تہ هُن کي دٻائڻ ۾ ٿورو
ي ۾ ڪسر ڪانہ ٿا رکن.

گهر جي ماڻهن سان ڪِٿ پٽ ڪڏهن بہ ٿيڻ نہ گهرجي. هڪ
روم ۾ سُمهڻو اُتي گهپي ءَ ڪِٿ پٽ ڪهڙي ڪم جي؟ ڪنهن
ستائي ڪري پاڻ سُکي ٿئي ائين ڪڏهن بہ ٿي ڪانہ ٿو سگهي
ان کي سُک ڏيئي سُک وٺڻو آهي. اسان گهر ۾ سُک ڏينداسين
ن ئي سُک ملندو. چانهہ برابر نهي نہ هُجي تہ وري ناهي
ي. نہ تہ چانهہ بہ بگاڙي ڏيندي. ڪمزور ڏٽي پنهنجي زال
ي شورويرتا ٿو ڏيکاري. جيڪو اسان جي رکشڻ هيٺ آهي تنهن
ڪشڻ ڪيئن ڪبو؟ ”جيڪو اسان جي هٿ هيٺان آهي تنهن
ہ رکشڻ (بچاءُ) ڪرڻ سوئي اسان جو وڏي ۾ وڏو ڏيئہ هئڻ
ي.“ هُن کان گُناهہ ٿيو هجي تہ بہ هُن جو رکشڻ ڪرڻ گهرجي.
پاڪستاني سپاهي هتي قيدي آهن تڏهن بہ هنن کي ڪيترو

ٻاڙهي جهنڊي سُوَ دوش سَنشوڌڪ

ضرور ڪا تہ ڀُل هوندي جو سامهون وارو چئي ٿو نہ؟ تنهن ڪري پنهنجي ڀُل کي مڃيو. هِن جڳت ۾ ڪو جيوءَ ڪنهن کي تڪليف ڏيئي ڪانہ ٿو سگهي. اهڙو سوتنتر آهي ۽ تڪليف ڏيئي ٿو تہ گذريل سميہ ۾ اسان دخل اندازي ڪئي آهي تنهن ڪري. توهان ڀُل سڌاري تہ پوءِ حساب رهندو ئي ڪانہ.

ٻاڙهي جهنڊي ڪير ڏيکاري تہ سمهجڻ گهرجي تہ اسان جي ڀُل آهي. تڏهن ڪانئونس پُڇو تہ پيارا ! ٻاڙهي جهنڊي ڇو جهلي اَٿئي؟ تہ هو چوندو تہ توهان هيئن ڇو ڪيو هئو؟ تنهن وقت اسان ڪانئونس معافي گهرون ۽ چئونس هاڻي تہ سائي جهنڊي ڏيکاريندي نہ؟ تڏهن هو ها چوندو.

اسان کي ڪير بہ ٻاڙهي جهنڊي ڪانہ ٿو ڏيکاري. اسان تہ سيني جون سائيون جهنڊيون ڏسون تنهن ڪان پوءِ اڳيان وڌندا آهيون. گهر ڪان نڪرڻ تي، ڪو هڪ ٻاڙهي جهنڊي جهلي بيهي تہ ڪانئونس اسين پڇنداسين پيارا ! تو ڇو ٻاڙهي جهنڊي ڏيکاري آهي؟ تہ هو چوندو، دادا توهان تہ ڦلاڻي تاريخ وڃڻ وارا هئا سو جلدي ڇو ٿا وڃو؟ تڏهن اسان هُن کي خلاصو ڏينداسين تہ هن ضروري ڪم سبب لاچار وڃڻو ٿو پوي تہ هو هڪدم چوندو تہ پوءِ ڀلي توهان وڃون؛ ڪوبہ اعتراض ڪانهي.

هيءُ تہ تنهنجي ڀُل جي ڪارڻ ماڻهون ٻاڙهي جهنڊي ڏيکارين ٿا. پر جيڪڏهن تون اُن جو خلاصو ڪندين تہ توکي وڃڻ ڏيندا. پر هيءُ تہ جيڪڏهن ڪير بہ ٻاڙهي جهنڊي ڏيکاري تہ رڙيون واقعا ڪندي چوندو؛ ”جهنگلي، بي دماغ، ٻاڙهي جهنڊي ٿو ڏيکاري؟“ اِئين هُن کي ڌمڪائيندو. اڙي، هيءَ تہ تو نئين ٻالهہ پئدا ڪئي. ڪوبہ ٻاڙهي جهنڊي ڏيکاري ٿو تہ، ”ديئر از سمٿنگ“ ڪير بہ ائين ٻاڙهي جهنڊي جهلي ڪانہ بيهندو.

هٽڻ گهرجن؟ تيئن هي خوب ڪليش ڪرائڻ وارا اُهي سڀ
برابر آهن! هاڻي هن ۾ سامهون واري جو ڇا ڏسٽو آهي؟ اسان
پنهنجي ليکي سمجهي وڃڻ گهرجي تہ هيءَ پِٽ وانگر آهي؛
ور جهڙي آهي يا جڙ-پٿر جهڙي آهي! اِئين اندر سمجهي وڃي
ڪابہ مُشڪلات ڪانهي.

ياءُ: اسين مؤن ٿا رهون تہ سامهون وارو اونڌو مطلب ٿو ڪڍي
ن جو ئي ڏوهہ آهي ۽ وڌيڪ ڪليش ٿو ڪري.

دادا شري: اِهو تہ اسان اِئين مڃيون ٿا تہ مان مؤن رهيس
ن ڪري ائين ٿيو. رات جو ماڻهو اُٿيو ۽ باٿ روم ۾ ويندي پٽ
ٽڪرايو تہ اُتي مؤن رهيو تنهن ڪري پَٽ ٽڪرائي؟

مؤن رهو يا ڳالهايو. هن کي اسپرش ئي ڪانہ ٿو ڪري. ڪجهہ
و ئي ڪانهي. اسان جي مؤن رهڻ سان سامهون واري کي اثر ٿو
اِئين ڪجهہ بہ ڪانهي ۽ اسان جي ڳالهائڻ سان سامهون واري
اثر ٿو ٿئي ائين بہ ڪانهي.

اولني'' Only Scientific Circumstential Evidenc
نتيفڪ سَرڪمستينشيل ايويڊيسز`` صرف وگيان سان پڌل
جوڳن جا پوراوا آهن. تِرَ جيتري بہ ستا ڪانهي. اَهڙو آهي هي
ت. هو ڇا ڪرڻ وارو آهي. هِن پٽ کي جي ستا آهي تہ هُن کي
ستا ڇٽبي!

هِن پٽ کي اسان سان وڙهڻ جي ستا (اختياري) آهي؟
ئيءَ ريت سامهون واري سان آهي. هُن جي نمت سان جيڪو
ر ٿيڻ وارو آهي سو اُها ڇڏڻ واري ڪانهي. اجايو رڙين ڪرڻ جو

نہ رکشڻ ڏنو اٿن. تڏهن هيءَ تہ گهر جا ڀاتي آهن نہ! هيءَ تـ
ٻاهرين سان ڪڏهن مِيائون تي وڃي اُٿي جهڳڙو ڪانہ ٿو ڪري؛
هر ۾ ئي سڀ ٿو ڪري. پنهنجي هٿ هيٺان جيڪو اَٿس تنهن ڪي
دٻائيندو ٿو رهي ۽ جيڪو مٿان (باس) اٿس تنهن کي صاحب
صاحب ٿو ڪري. ڪائونس وڏو جيڪڏهن گُناهہ ڪري تہ بہ اُٿي هُن
کي سائين سائين ٿو ڪري.

هاڻي هيءُ پوليس وارو دٻ چاڙهيندس تہ سائين، سائين
ڪندو رهندس ۽ گهر ۾ وائيف جيڪڏهن سچي ڳالهہ چوندس تـ
سهي ڪانہ سگهندو پيو اکيون ڏيکاريندو ۽ دٻ ڪڍندس
منهنجي چانهہ ۾ ڪولي ڪٿان آئي؟ ائين رڙ-واڪو ڪري پيو
گهر وارن کي ڏڪائيندو. تنهن کان تہ شانتيءَ سان ڪولي ڪڍي
وٺ نہ! گهر وارن کي ڏڪائي ۽ پوليس وارن کان پيو ڏڪي! هن کي
گهور اَنياءُ چئبو. اسان کي هيءَ ڪانہ ٿو سوُنهين. اِستري تـ
پنهنجو ڀائيوار چئجي. ڀائيوار سان ڪليش؟! ڪليش ٿيندو هجي
تہ ڪو رستو ڪڍڻ گهرجي اِهو سمجهڻ گهرجي. گهر ۾ رهڻو هجي
تہ ڪليش ڇا جو؟

سوال: اسان کي ڪليش ڪرڻو نہ هُجي پر سامهون وارو اچي
جهڳڙو ڪري تہ ڇا ڪرڻ گهرجي؟ تنهن ۾ هڪ سُجاڳ هجي تنهن
هوندي بہ سامهون وارو ڪليش ڪري پوءِ تہ اُٿي جهڳڙو ٿي ويند
نہ؟

دادا شري: هن ڀت سان لڙائي ڪري تہ ڪيترو وقت لَڙي
سگهندو؟ هڪ دفعو هن ڀت سان مٿو ٽڪريو تہ اسان کي ڇا ڪرڻ
گهرجي؟ مٿو ڀڳو مطلب ڀِت سان اسان جي لڙائي ٿي. تہ ڀت کي

ڀوڳي تَنهنجي ڀُل

سيڻ: ڪي اَهڙا هوندا آهن جو اسين چاهي ڪيترو بہ اُنهن
سنو ورتاءُ ڪريون تہ بہ نہ سمجهندا آهن.

دادا شري: اُهي ڪانہ ٿا سمجهن تنهن ۾ اسان جي ئي
ي تہ اسان کي سمجهہ وارو ڇو ڪين مليو؟ اهڙي ماڻهوءَ
جوڳ اسان کي ئي ڇو حاصل ٿيو؟
جنهن جنهن سمي تي اسان کي ڪجهہ بہ ڀوڳڻو پوي ٿو تہ
وڳڻ اسان جي ئي ڀل جو نتيجو آهي.

سوال: تہ اسان کي ائين سمجهڻ گهرجي تہ منهنجا ڪرم
آهن؟

دادا شري: بلڪل. اسان جي ڀُل کان سواءِ اسان کي ڀوڳڻو
ونہ پوندو. هن جڳت ۾ اَهڙو ڪوبہ ڪانهي جو اسان کي ذرو
ڪنچت ماتر بہ دک پهچائي سگهي ۽ جيڪڏهن ڪو دک
آهي تہ اُها اسان جي ئي ڀُل آهي. ڪُن جو ڏوهہ ڪانهي.
ِ نِمت آهي تنهن ڪري، ”جيڪو ڀوڳي ٿو تنهن جي ڀُل
“

ڪنهن زال مڙس جو پاڻ ۾ جهڳڙو ٿيو ۽ پوءِ ٻئي جهڳڙو
سمهي پيا. هوءَ زال تہ کونگهرا هڻڻ لڳي ۽ سندس مڙس
دلائيندو رهيو.
ن مان سمجهڻ گهرجي تہ غلطي مڙس جي ئي آهي.
ڏهن زال جي غلطي هجي ها تہ مڙس آرام سان سمهي پيو
هان ۽ زال پيئي پاسا بدلائي ها! مطلب جيڪو ڀوڳي ان جي
يءَ زبردست وڏو وگيان آهي جيڪي ڇئي رهيو آهيان سان
سوڪيم سائنس آهي. جڳت سچو، نِمِت کي ئي چَڪ پائي ٿو.

ڇا مطلب آهي؟ هُن جي هٿ ۾ ئي ڪانهي. تنهن ڪري توهان
پِٽ وانگر تي وڃون نه! توهان زال کي ڏمڪائيندا -ڏڪائيندا رهندا
ته اُن جي اندر ڀڳوان ويٺل آهي ته هوءِ سانڍي رکندي ته مون کي
ڏمڪائي ٿو. توهان کي جيڪڏهن ڏمڪائي تڏهن توهان پٽ وانگر
ٿي وڃون. تڏهن توهان جي اندر ويٺل ڀڳوان توهانکي هيلپ
(مدد) ڪندو.

هنجي وچ ۾ متڀيد ڪانہ پوندو، ايتري ايڪتا ڪرڻ گهرجي.
ٽري ايڪتا ڪئي آهي توهان؟

ياءُ: اَهڙو ڪنهن ڏينهن مون ويچار ئي ڪانہ ڪيو آهي.
يءُ پهريون ڀيرو اَهڙو ويچار ٿو ڪريان.

دادا شري: ها اِها ويچار ڪرڻ جوڳي ڳالهہ آهي نہ؟ ڀڳوان
يترا ويچار ڪري - ڪري موڪش ۾ ويو؟ متڀيد توهان کي وڻي
و؟

ياءُ: نہ.

دادا شري: متڀيد ٿو پوي تڏهن جهڳڙا ٿا ٿين، چنتا ٿي
ئي. جڏهن متڀيد ۾ ائين ٿو ٿئي تہ 'من ڀيد' ۾ ڇا ٿيندو
وندو؟ جڏهن من ڀيد ٿئي ٿو تڏهن ڊائورس (طلاق) وٺي ٿو ۽
ڏهن 'تن ڀيد' ٿئي ٿو تڏهن اَرٿي نڪري ٿي!

ڪليش توهان کي ڪرڻو هجي تہ ٻاهر وڃي ڪري اچجو.
هر ۾ گهڻي ٿئي تنهن ڪان ٻاهر وڃي اُن ڏينهن باغ ۾ خوب
ڙهي گهر اچجو. پر گهر ۾ 'پنهنجي روم ۾ نہ وڙهجو' اهڙو قاعدو
ڪري ڇڏجو. ڪنهن ڏينهن پاڻ ۾ وڙهڻ جو شوق ٿئي تہ بيبيءَ
ي چئجي؛ اڄ هل تہ باغ ۾ ناستو - پاڻي ڪري خوب پاڻ ۾
ڙهنداسين. پوءِ ماڻهون اچي اسان کي ڇڏائين اَهڙو زوردار
ڙهنداسين. پر گهر ۾ لڙائي جهڳڙو نہ ڪجي. جتي ڪليش ٿئي
و اُتي ڀڳوان ڪانہ ٿو رهي. ڀڳوان اُتان هليو ٿو وڃي. ڀڳوان ڇا
ڃيو؟ ڀڳت وٽ ڪليش نہ هوندو آهي.

گيانيءَ چيو تہ پروڪش ڀڳتي ڪرڻ وارن کي ڀڳت چئجي
و ۽ پرتيڪش ڀڳتي ڪرڻ وارن کي ڀڳوان. اُتي تہ (گيانيءَ وٽ)
ڪليش هوندو ئي ڪيئن؟ اُتي هر پل سماڌي هوندي آهي.

زال مڙس جي اَپيد جوڙي

تمام وڏو وشال جڳت آهي پر هيءُ جڳت پنهنجي روم ج
اندر ئي آهي ايترو ئي مڃي وينو آهي. اُن کي ئي جڳت مڃ
هجئي ها تہ بہ ڏاڍو سُٺو. پر اُتي بہ پنهنجي زال تي لنبازي
ڪري. اَڙي مورک هي ڪانهي پاڪستان!

زال - مڙس ٻئي جڏهن پاڙيسريءَ سان لڙن ٿا تڏهن ٻ
هڪ مت، هڪ ذات آهن. پاڙيسريءَ کي چوندا توهان هئڙا؛ توه
تهڙا. اُن سمي تي اسان کي ائين لڳندو تہ هيءَ ميان-بيبي
جي ٽولي؛ اَپيد ٽولي آهي. نمسڪار ڪرڻ جهڙي پيئي لڳ
پوءِ جڏهن سندن گهر وڃون ۽ پيٺ کان چانهہ ۾ کنڊ زري گه
پئجي ويئي هجي تہ هو دَٻ ڪيندس ۽ چوندس تہ روز ٿو چوا
چانهہ ۾ کنڊ وڌيڪ وجهہ پر تنهن جو دماغ جاءِ تي ڪانه
هاڻي هيءُ وڏي دماغ وارو چڪر ۾ ! تنهن جي دماغ جو نڪا
ڪانهي! ڪهڙي ذات جو مورک آهين؟ جنهن سان روز سؤديباز
هلندي هجي اُتي ڇا گهپي ۽ ڪِٽ پِٽ ڪرڻ گهرجي؟

دادا شري: توهان کي ڪنهن سان متڀيد پوندو آهي؟

ڀاءُ: ها پوندو آهي؛ گهٽيئي دفعا.

دادا شري: وائيف سان متڀيد پوندو اَٿوءِ؟

ڀاءُ: ها! گهٽيئي دفعا.

دادا شري: وائيف سان بہ متڀيد ٿيندو آهي ڇ
جيڪڏهن اُتي ايڪتا نہ رکبي تہ ڪٿي رکبي؟ ايڪتا معنيٰ
تہ ڪڏهن بہ متڀيد نہ پوي.

هِن هڪ سان (وائيف سان) پڪ ڪرڻ گهرجي تہ تنهنجي

يو تہ ننڊ ۾ هيرا ڏسڻ ۾ ايندا اَٿو يا نہ؟ هيءُ تہ مڃيل سک
ي رانگ مڃتائون (غلط مڃتائون) آهن.تنهن ڪري هنن مان
ر جي شانتي ڪانہ ملندي. ڀارت جي ناري ڪنهن کي چئجي؟
ر ۾ ٻن هزارن جي ساڙهي آندل هجي تہ سا پائيندي. هيءُ تہ
ي ۽ ڏٺياٽي بزار ۾ گهمڻ ويا هجن ۽ دڪان تي زال هزار جي
ڙهي ڏٺي تہ ساڙهي ڇڪيندس ۽ گهر پهتي تہ منهن چڙهيل
ندس گهڀي ۽ کٽ پٽ ڪرڻ ويهندي. هن کي ڀارت جي ناري
يئن چئبو؟

هندو تہ جَڙَ ڪان ئي سياءُ جا ڪليشي هوندا آهن. تنهن
ري چوندا آهن نہ هندو زندگيءَ ڀر ڪليش ۾ رهندا آهن. پر
لمان پڪا ٿيندا آهن. ٻاهر جهڳڙو ڪري ايندا پر گهر ۾ بيبيءَ
ن نہ وڙهندا. هاڻي ڪجھ مسلمان بہ هندن سان گڏ رهي بگڙي
ا آهن. باقي هندن جي ڀيٽ ۾ هن بابت مسلمان مون کي
يڪ ڏاها ڏسڻ ۾ آيا. ڪيترا مسلمان تہ پنهنجي بيبيءَ کي
ولي ۾ جهولائيندي بہ ڏٺم. اسان جو ٺيڪداريءَ جو ڌنڌو هئو
مسلمانن جي گهر بہ وڃڻ ٿيندو هئو. اسين اُنهن وٽ چانهہ
پيئندا هئاسين. اسان کي ڪنهن سان بہ جدائي ڪانهي.

هڪ ڏينهن مسلمان جي گهر ويو هئس تہ ميان، بيبيءَ کي
نگهي ۾ پئي لوڏيو تہ مون پڇيومانس تون جو بيبيءَ کي هيئن
هَلائين تہ مٿي تہ ڪانہ چڙهي وِهندءِ؟ تڏهن هن چيو تہ
ءَ ڪيئن مٿي تي چڙهندي؟ هن وٽ هٿيار ڪانهي، ڪجھ
انهي. مون چيومانس اسان جي هندن کي تہ ڌپ لڳندو آهي
زال چڙهي ويهندي تہ ڇا ٿيندو؟ تنهن ڪري اسين زال کي
نگهي ۾ ڪانہ لوڏيندا آهيون.

ميان ڀائي: هيءَ پينگهي ۾ لوڏائڻ جو ڪارڻ توهان ڄاڻو

مطلب تہ ڪنهن ڏينهن وڙهڻ جي اِڇا ٿئي تہ پتيراج کي چئجي تہ هلو باغ ۾. ٻارَ ڪنهن کي سوئنپي ڇڏجو. پوءِ پتي راج کي ڀرين کان ڇئي ڇڏجو تہ مان توهان کي پبلڪ ۾ بہ چماٽون هڻان تہ توهان ڪِلجو. ماڻهون ڀلي ڏسن اسان جي مستي! ماڻهو آبرو ٿا ڏسن. اُهي ڄاڻندا تہ ڪڏهن اسان جي عزت ڪانہ ويئي آهي سا اڄ ويئي. آبرو تہ ڪنهن جي هوندي آهي؟ هيءُ تہ ڍڪي ڍڪي ويچاراآبرو ٿا رکن ! آبرو تہ تنهن کي چئجي جو اُگهاڙو گهمندو هجي تہ بہ روپوان پيو لڳي. هيءُ تہ ڪپڙا پائي ڪري بہ روپوان ڪانہ ٿا ڏسجن. جئڪيٽ، ڪوٽ ۽ ٽاءِ پائڻ کان پوءِ بہ ڍڳن وانگر پيا لڳن! الائجي ڇا مڃي ويٺا آهن پنهنجي من ۾! ٻئي ڪنهن کان پڇن بہ ڪانہ ٿا. زال کان بہ ڪانہ ٿو پُڇي تہ هيءَ نيڪٽاءِ پائڻ کان پوءِ مان ڪيئن ٿو لڳان؟ آرسيءَ ۾ ڏسي پاڻ ئي پنهنجو نياءُ ٿو ڪري ڏاڍو سُٺو ٿو لڳان؛ ڏاڍو سنو آهي. زال بہ بِندي لڳائي آئيني ۾ پاڻ سان ئي ناز - نخرا پيئي ڪري! هيءَ ڪهڙي نموني جي ريت آهي؟ هيءَ ڪهڙي نموني جي زندگي آهي؟ ڀڳوان جهڙو ڀڳوان ٿي ڪهڙيءَ ڌانڌل ۾ پيو آهي؟ پاڻ ڀڳوان سوُروپ آهي. ڪَنَ ۾ هيرا پاتا اٿس سي ڪيس ڏسڻ ۾ اچن ٿا؟ هيءُ تہ ماڻهون هيرا ڏسن تنهن لاءِ ٿي پائي.

هن جنجال ۾ ڦاٿي آهي پوءِ بہ هيرا ڏيکارڻ پيئي گهمي ۽ ڦِري! اڙي جنجال ۾ ڦاٿل کي بہ شونق هوندو آهي ڇا؟ ترت اُڪيل آڻيو نہ؟

ڌڻي چوي ۽ ڌڻيءَ جو ٺاٺ باٺ ڏيکارڻ لاءِ پائي سو برابر آهي. سيٺ ٻن هزارن جا هيرا وٺي آيو هجي ۽ پنجتيهن هزارن جو بل ڏيکاري تہ سيٺياڻي خوش. هاڻي هيرا پاڻ کي تہ ڏسڻ ۾ اچن ڪانہ ٿا. مون سيٺياڻيءَ کان پڇيو تہ رات جو سمهي پوندا

سوناري جي الڳ، براهمڻ جي الڳ هرڪنهن جي پڳڙي
چلهه - چلهه تي ڏرم الڳ. سيني جا ويو-پائنٽس جدا ئي
ميل ئي نه کائيندا پر جهيڳڙو نه ڪن ته سُٺو.

سان ۾ ڪَلوُشت پاءُ (ڪروڌ مان مايا لوڀ) ڪجهه رهيل ئي
جن ته سامهون واري کي به ڪلوشت پاوَ ڪونه ٿيندا. اسان
نداسين ته هو به ٿڌا ئي رهندا. پِت وانگر ٿي وڃجي جيئن
ر نه اچي. اسان کي پنجاهه سال ٿيا آهن پر ڪنهن ڏينهن
پيد ئي ڪانه پيو آهي. هيرا ٻا جي هٿان گيهه هارجندو
، ته به مان ڏسندو رهندس. اسان کي اُن سميه تي گيان
رهندو آهي ته گيهه هاريندي ئي ڪونه. مان چوانس گيهه
به نه هاريندي. ڏسي - وائسي ڪير گيهه هاريندو آهي
. تنهن هوندي به گيهه هارجي پيو. اِهو ڏسڻ جهڙو آهي
ڪري اسان کي ڏسڻ گهرجي!

سان کي مت پيد ٿيڻ کان اڳ ۾ ئي گيان آن - د - مومينٽ
ٿي ويندو آهي.

ميري حالت مَئن ئي جانتا هون'؛ چيائين ته بيبي خوش
يندس ۽ اسان جا ماڻهون حالت-بالت ڪجهه چوندا ڪانه.
ڳت، تنهنجي حالت چوءِ ته صحين،’سني ڪانهي؛ تنهن
راضي رهجانءِ.'

سيني جي حاضريءَ ۾، سوريه نارائڻ جي ساکيءَ ۾، براهمڻ
اکيءَ ۾ شادي ڪيائين تڏهن ٻانهڻ -ور ور ڪري پئي سڄاڳ
ن ته؛ ’سميه وَرتي ساوڌان'، ته توکي ساوڌان رهڻ به ڪانه تو
سميه موجب سڄاڳ رهڻ گهرجي. براهمڻ چوي ٿو سميه
جاڳ رهجانءِ ته اِهو صرف براهمڻ ئي ٿو سمجهي. شادي
ڪونه ٿو سمجهي. ساوڌان رهڻ جو اَرٿ ڇا ته بيبي جڏهن

ٿا؟ مونکي تہ کل ۾ روم آهن، بنگلو تہ آهي کانہ. کل ۾ صفحا تنهن ۾ بيبيءَ سان کِٽ پِٽ ٿئي تہ مان ڪٿي سُمهان؟ منهنجي تہ سڄي رات ننڊ ڦِٽي. تنهن ڪري ٻاهر سيني سان پلي وڙهان پر بيبيءَ سان معملا سڀ ڪليئر رکندو آهيان.

بيبي - ميان کي چوندي توهان صبح جو چيو تہ اڄ پکوڙا وٺي ايندا تہ ڇو کانہ وٺي آيا؟ ميان ڀائي روکڙو جواب ڏنس تہ سڀاڻي وٺي ايندس. ٻئي ڏينهن چيائينس اڄ تہ ڪٿان بہ وٺي ايندس. شام جو خالي هٿين موٽيو تہ بيبي غصي ٿيس پر ميان ڀائي پکو چيائينس، 'يار منهنجي حالت جي مون کي خبر آهي.' اِئين چئي بيبيءَ کي خوش ڪري ڇڏيندو؛ جهڳڙو کانہ ڪندو ۽ اسان جا ماڻهون ڇا ڪندا؟ تون مونکي دٻائين ٿي وڃ کانہ وٺي ايندس. هيئن نہ چوڻ کپي. هن ۾ تنهنجو وزن گهٽجي ٿو. اِئين ٿو چئين تنهن ڪري تون ئي ڏٻيل آهين. هوءَ ڀلا توکي ڪيئن دٻائيندي؟ تنهن وقت تون شانت رَهُہ. پر ڪمزور ماڻهو وڏيڪچيڙاڪ (سنڪي) ٿيندا آهن تنهن ڪري هو جڏهن چڙن تڏهن اسان کي پنهنجي ڳالھ بند ڪري اُنهن جي ٽيپ رڪارڊ ٻُڌڻ گهرجي. 'جنهن گهر ۾ جهڳڙو نہ ٿيندو هجي سو گهر اُتم.' ڪٿي جهڳڙو ٿي بہ پيو تہ موڙو ڪائي مُڙي وڃي تہ بہ اُتم چئبو.

ميان ڀائيءَ کي ڪنهن ڏينهن ڪاڏي ۾ ٽيسٽ نہ اچي تہ غصي ٿي چوندو توُ ائسي هيءَ، توُ تئسي هيءَ ۽ سامهون هوءَ چڙيس تہ پاڻ چُپ ٿي ويندو ۽ سمجهي ويندو تہ هاڻي ٻاهر مان پميت ٿي پوندو تنهن ڪري هاڻي اسان - اسان ۾ ۽ هوءَ هُن ۾! هتي هندو تہ ٻاهر مان پميت ڀاري رهندا.

واڻيئي جي ڀڳڙي الڳ، دکشڻيءَ جي الڳ، گجراتيءَ جي

مت ڀيد

گهر ۾ مت ڀيد

دادا شري: ڪاڏو ڪائڻ مهل ٽيبل تي مت ڀيد ٿيندا اٿوءِ؟

ڀاءُ: سي تہ ٿيندا نہ!

دادا شري: ڇو شاديءَ وقت اهڙو قرار ڪيو هيوَ؟

ڀاءُ: نہ.

دادا شري: تنهن وقت تہ سمجهوتو ڪيو هُيوَ تہ ''سَميہ
ي ساوڌان'' گهر ۾ وائيف سان 'تنهنجو ۽ منهنجو' اَهڙي
ي نہ هئڻ گهرجي. واڻي جدائي ڪرائي اَهڙي نہ پر ميلاپ
ائي اَهڙي هجڻ گهرجي. سڀ گڏيل ڪُٽنب مان آهيون نہ؟

اسان کي هيرا ٻا سان ڪڏهن بہ متڀيد ڪانہ پيو آهي.
هن بہ واڻيءَ ۾ 'منهنجو - تنهنجو' ڪانہ ٿيو آهي. پر هڪ
و اسان کي مت ڀيد پوڻ وارو هئو. هن جي ڀاءُ جي ڀهرين
ءَ جي شادي هئي تہ مون کان پُڇائين تہ هُن کي ڇا ڏيڻو
؟ تہ مون چيومانس، 'توکي جيئن ٺيڪ لڳي پر گهر ۾ چانديءَ
تيار باسڻ پيا آهن سي ڏجائنس نوان نہ ٺهرائجانءِ.' تہ
ئين توهان جي ناناڻن ۾ جڏهن مامي جي ڌيءَ جي شادي
ب تڏهن تہ وڏا وڏا ٿات ٺهرائي ڏنا هُئوَ! هي 'منهنجي ۽
نجي' لفظ چيائين تہ مان سمجهي ويس تہ اڄ اسان جي

غصي تي هجي تڏهن تون ٿڌو ٿي وڃجانءِ. سُڄاڳ رهجانءِ. هاڻي ٻئي وڙهندا ته پاڙي وارا ڏسڻ ايندا يا نه ايندا؟ پوءِ تماشو ٿيندو يا نه ٿيندو؟ ها! وري واپس نه ملڻو هجيؤ ته ڀلي وڙهو. خوب وڙهو ۽ وراهي ئي ڇڏيو. تڏهن چوندا نه پوءِ ڪيڏانهن ويندا سين؟ جيڪڏهن واپس گڏ رهڻو آهي ته پوءِ ڇو ٿا وڙهو؟ اسان کي ائين سڄاڳ نه رهڻ گهرجي؟ سمجهو ته زال ذات اَهڙي آهي جو نه مُڙندي ته اسان کي ئي مُڙڻ کپي. هيءَ (زال) سهج ذات آهي. هيءَ مُڙي اهڙي ڪانهي. زال گرم ٿئي ۽ چئي؛ مان توهان جي ٿالهي ڪانه کڻي ايندس. توهان اچي کڻي وڃو. هاڻي توهان جي طبعيت سُني ٿي ويئي آهي برابر هلو چلو پيا. اِئين ماڻهن سان ڳالهيون ٻوليون ڪريو ٿا، ٻيڙيون ڇڪيو ٿا ۽ مٿان جڏهن ٽائيم ٿئي ٿو ته ويٺي ٿالهيون ٿا گهرو؟ ’مان ڪانه ايندس‘ تڏهن اسان کي آهستي چوڻ گهرجي؛ ’تون ڪاڏو ٿالهيءَ ۾ پاءِ ته مان اچان ٿو.‘

هوءَ چوي مان ڪانه ايندس تنهن کان اڳ ئي اسان کي چوڻ گهرجي ته ’مان اچان ٿو، منهن جي پُل ٿي ويئي‘ اِئين چوندا سين ته رات سُني ويندي نه ته رات خراب گذرندي. پوءِ پيا رات ٻئي پُڻ پُڻ ڪندا ۽ ننڊ به ڪانه ايندن. صبح جو وري جڏهن چانهن پاڻي کڻي ايندي ته نڪاءُ ڪري چانهه جو پيالو رکندي ۽ ’هون‘ ڪري پڻ پڻ ڪندي يا نه ڪندي؟ مڙد به ترت سمجهي ويندو ته اجان رات واري تات باڪي اٿس. هيءَ کِٽ پِٽ ۽ گهپيءَ واري زندگي آهي. سڄيءَ دنيا ۾ هي هندو آهن جي ڪليش واري زندگي گُذارين ٿا.

پر ڏڱريءَ تي ويھبو ۽ تنھنجو - منھنجو ڪبو تہ موڪش
ٿيندو. نش - پڪش جو موڪش ٿيندو.

مڪتيءَ (سچي، سمجھہ واري جي) جي نشاني ڇا آھي؟
سڀ اُلٽو ڪن تہ بہ ھي سُلٽو ڪري . ھرڪنھن ڳالھہ ۾
ڪري سا آھي سمڪيتيءَ جي نشاني.

يترو ئي سچاڻٽو آھي تہ ھيءَ مَشينري ڪيئن آھي. اُن
يوز اڏامي وڃي تہ ڪھڙيءَ ريت فيوز وجھبو. سامھون واري
رڪرتيءَ سان ائڊجسٽ ٿيڻ اچڻ گھرجي. اسان ڪي تہ
ون واري جو فيوز اڏامي وڃي تہ بہ اسان جي ائڊجسٽمينٽ
ي آھي. پر سامھون واري جي ائڊجسٽمينٽ ٽُٽي تہ ڇا
؟ فيوز ويو تہ ڀِت سان ٽڪرائيندو، دروازي سان ٽڪرائيندو.
ر تار ٽٽي ڪانہ اٿس تہ ڪير فيوز وجھي ڏئيس تہ مشين
نيڪ ھلندس؛ تيسين پيو مُنجھندو. سنسار آھي تہ گھاؤ
ندا ئي نہ؟ زال بہ چوندي تہ ھاڻي ھي گھاؤ ڀرجڻ وارا
ن. پر سنسار جي مايا جار ۾ پيئي تہ واپس گھاوءَ ڀرجي
، مورڇتپڻو آھي نہ؟ موھہ جي ڪري گھاؤ ڀرجي ٿا وڃن.
ڏھن گھاؤ نہ ڀرجن تہ وئراڳ ئي اچي وڃي نہ؟

وھہ ڪنھن ڪي چئجي؟ انوڀوءَ گھٽيئي سڀ ٿيا ھجن تہ
جي ٿو وڃي. ڊائورس (طلاق) وٺڻ مھل پڪو نِشچو ڪندو تہ
ادي ڪانہ ڪندس تہ بہ اَنڪي پوندوَ!

آبرو ويئي. اسين ٻئي هڪ آهيون اُتي منهنجو - تنهنجو هئڻ گهرجي؟ مان ترت ئي سمجهي ويس ۽ ڳالهه کي ڦيرائي ويس. مون کي جيڪي چوڻو هئو: مان سڄو ئي ڦِري ويس. مون کيس چيو، ''مان ائين ڪانه ٿو چوڻ چاهيان. تون هي چانديءَ جا باسڻ تہ ڏجانءِ ۽ مٿان پنج سؤ هڪ رپيا ٻيا بہ ڏجائن: ڪين ڪم ايندا.''

''هُنُ... ايترا رپيا ڏبا آهن ڇا؟ توهان تہ جڏهن - تڏهن پولا ئي ٿا رهو. جنهن کي تنهن کي پئسا ڏيندا ٿا رهو.''

''مون چيو، برابر آهي: مون کي تہ ڪجهہ اچي ئي ڪانہ ٿو.'' ڏسو! مون کي بہ هيئن مت ڀيد پوڻ وارو هئو پر ڪيئن سنڀالي ورتم، ڳالهہ سڄي ڦيرائي ڪري! مطلب تہ مت ڀيد پوڻ ڪانہ ڏنم. گذريل ٽيهن - پنجٽيهن سالن ۾ اسان جي وچ ۾ نالي تور بہ مت - ڀيد ڪانہ پيو آهي. ۽ هيرا ٻا بہ ديويءَ سمان آهي.

مت ڀيد اسان ڪٿي بہ پوڻ ڪانہ ڏيندا آهيون. مت ڀيد پوڻ کان پهرين اسين سمجهي ويندا آهيون تہ هن پاسي ڦيرو کائڻو آهي. توهان کي تہ کابي يا ساڄي پاسي ئي ڦيرو کائڻ ايندو آهي. آخر گاڏي پٽي تي چاڙهي ڇڏيندا آهيون. مت ڀيد پوڻ کان ڏيندا آهيون. اسان جي ستسنگ ۾ ويهہ هزار ماڻهون ۽ چار هزار مهاتما آهن پر اسان کي ڪنهن سان هڪ بہ مت ڀيد ڪانهي. جدائي ڪڏهن بہ مچي ڪانہ اٿم ڪنهن سان! جتي مت ڀيد آهي اُتي اَدش گيان آهي ۽ جتي مت ڀيد ئي ڪانهي اُتي وگيان آهي. جتي وگيان آهي اُتي سروانش گيان آهي.

سينٽر (مرڪز) ۾ وِهي تہ مت ڀيد ڪان رهندو. تڏهن موکش

گهرن ۾ جهيڳڙا نہ هجن ها! هجن بہ هان تہ بہ مهني ۾
دفعو ٿئي هان. اُماس مهني ۾ هڪ دفعو ئي ٿيندي آهي

اءُ: ها.

ادا شري: هيءُ تہ نيهہ ئي ڏينهن اُماس. جهيڳڙي مان
ندو هوندو؟

اءُ: زبردست لاس.

ادا شري: ڪوٽ جو واپار تہ ڪو ڪندو ئي ڪونہ نہ؟ اَهڙو
ڪونہ هوندو جو ڪوٽ جو واپار ڪري. ڪجھ تہ نفعو
بندا هوندا نہ؟

اءُ: جهيڳڙي مان آنند ايندو هوندن؟

ادا شري: هي ڪلجڳ جو سمو آهي تنهن ڪري شانتي
ٿي رهي، سو جيڪو اندر ۾ سڙي پيو سو ٻين کي بہ پيو
تڏهن ڪيس شانتي ٿي ملي. ڪو ٻيو آنند ۾ رهي سو ڪيس
ٿو وٺي. ڪنهن جي گهر ۾ باهہ ٻاريندو تڏهن ئي شانتي
ں. اَهڙو سنسار جو سُڀاءُ آهي. باقي جانور بہ وويڪ وارا هوندا
ڪتا بہ پنهنجي گهٽيءَ وارو هجي تہ اُنهن سان اندر-اندر
ان ڪانہ وڙهندا. ڌارئي گهٽيءَ مان اچن تہ سڀئي گڏجي
سان وڙهندا. تڏهن هيءُ ماڻهو جانورن کان بہ بدتر پنهنجو
ٿي پيا وڙهن. هي ماڻهو وويڪ شُونيہ ٿي ويا آهن.

گهر ۾ جهڳڙا

دادا شري: گهر ۾ جهڳڙو ٿيندو اٿوءِ؟

ڀاءُ: ها...

دادا شري: مائيلڊ ٿيندا اٿوءِ يا برابر جيئن جو تيئن
ٿيندا اٿوءِ؟

ڀاءُ: زوردار بہ ٿيندا آهن پر پوءِ ٻئي ڏينهن ڀُلجي ويند
آهيون.

دادا شري: ڀُلجي نہ ويندا تہ ڇا كندا؟ ڀُلجي ويند
تڏهن تہ وري جهڳڙو ٿيندو نہ؟ ڀُلجي نہ ويا هجو تہ وري جهڳڙو
كير كندو؟

وڏن وڏن بنگلن ۾ ٿا رهن، پنج ڇٽا رهن تہ بہ جهڳڙو ٿ
كن! قدرت كاڌو-پيتو ڏئي ٿي تہ بہ ماڻهون جهڳڙو ٿا كن! هي
ماڻهو جهڳڙو، كليش، كِٽ پِٽ، گهڇي كرڻ ۾ شوروير آهن.

جتي ويڙهہ-جهيڙهہ آهي اُها انڊر-ڊيولپڊ (گهٽ وكاس
واري) پرجا آهي. پوتا ميل كيڏڻ كونہ ٿو اچين تنهن كري
لڙائي جهڳڙا ٿين ٿا.

جيترا ماڻهو آهن اوترا الڳ الڳ ڌرم آهن پر پنهنجو گه
مندر ناهين كيئن؟ باقي ڌرم تہ سيني جا الڳ آهن. اُپاشِريہ ۾
(جين) سامائڪ كن تہ سيني جو نمونو الڳ الڳ هوندو آهي
كيترا تہ پنيان ويهي اڳيان وينلن تي كنكر اُڇلائيندا رهند
آهن ۽ اُن ۾ ئي كلاڪ جو سامائڪ پورو كندا آهن! هاڻي ڌر
رهيو كانهي ۽ مرم بہ رهيو كانهي. جيكڏهن ڌرم بہ هجي هان

و ناسمجھيءَ سان ڀڏل آهن. سمجهہ وارو هجي تہ جيڪر اسان
جھي وچون تہ هيءُ سمجهہ وارو آهي تہ بہ جيڪر اُڪيل
ي وڃي. هاڻي بي-سمجهہ هجي تہ اُتي ڪيئن رستو نڪري؟
هن ڪري ڳالهہ کي اُتي ئي ڇڏي ڏجي ۽ ويرسڀ ڇڏي ڇڏجن.
ي لاءِ ڪنهن پيري اسان وٽان ' سؤروپ گيان ' حاصل ڪري ونجو
سيني ويرن کان ڇُٽي ويندا. اسان توهان کي رستو
ڪاريندا سين.

سنسار ۾ ماڻهو تنگ اچي مؤت کي ڇو ڳولهيندا آهن؟ هي
اديون کانہ ٿيون وڻن تنهن ڪري. ڳالهہ سمجهڻي تہ پوندي
؟ ڪيستائين مُشڪلاتن ۾ ڦاٿا پيا هوندا؟ هيءَ تہ جيوڙن جهڙو
بون ٿي ويو آهي. پيا خالي تڙڦن، تڙڦن ۽ تڙڦن. منش جوجنم
ي پوءِ تڙڦڻ ڇا لاءِ؟ جنهن کي برهمانڊ جو مالڪ چئجي تنهن
ي هيءَ دَشا!! سڄو جڳت پيو تڙڦي. جي تڙڦي کانہ ٿو تہ
رچا ۾ آهي. هنن ٻن کان ٻاهر جڳت کانهي ۽ جڏهن تون
ڳيان ڏن آتما'' جو ساڪياتڪار ڪندين تڏهن سڀ تنهنجا ڏپ
ءِ نڪري ويندا. اِها ئي وديا آهي.

جهڳڙو پروف

سوال: اسان کي جهڳڙو نہ ڪرڻو هجي، اسين ڪڏهن جهڳڙو نہ ڪندا هجون تہ بہ گهر ۾ سڀيئي سامهون کان روز جهڳ ڪن تہ اُتي ڇا ڪرڻ گهرجي؟

دادا شري: اسان کي جهڳڙي پروف ٿيڻ گهرجي.جهڳڙي پروف ٿينداسين تڏهن هن سنسار ۾ رهي سگهنداسين. اسا توهان کي جهڳڙي - پروف ٿيڻ جي چابي ڏينداسين. جهڳ ڪندڙ ئي تنگ اچي وڃي اَهڙو اسان جو سؤروپ هئڻ گهرجي هن دنيا ۾ ڪوبہ اسان کي ڊيپريس **(Depress)** نہ ڪر سگهي اَهڙو ٿي وڃڻ گهرجي. اسين جهڳڙي - پروف ٿي وياسي پوءِ ڪا پنهنجي - ڊاهہ ئي نہ رهندي نہ؟

اڳ جيڪي جهڳڙا ڪيل آهن تنهن مان وير ٿو ٻڌجي اُهي اڄ جهڳڙي جي روپ ۾ ڇُڪتي ٿا ٿين. جهڳڙو ٿيڻ مهل جا ٻِج پئجي ٿا وڃن. اُهي ايندڙ جنم ۾ سلا ٿي ڦُٽندا.

سوال: تہ هنن ٻِجن مان ڪيئن ڇوٽڪارو ملي؟

دادا شري: آهستي آهستي 'سم ڀاوَ' سان رستو ڪڍندا ڇوٽڪارو ملندو. تمام گهڻا پاري ٻِج پيل هوندا تہ دير لڳندي شانتي رکڻي پوندي. اسان جو ڪير ڪجهہ ڪٽي ڪانہ ٿو وڃي. ڪا بہ مهل ملي، ڪپڙا ملن؛ باقي ٻيو ڇا کپي؟ پل اسان کي ڪوني ۾ بند ڪري تالو هڻي وڃن پر اسان کي ٻن وقتن جي ماني مل ٿي يا نہ؟ ايترو ئي ڏسڻ گهرجي. اسان کي بند ڪري وڃن تہ ڪجهہ ناهي. چُپ ڪري سُمهي پوڻ گهرجي. اَڳئين جنم جا اهـ وير ٻڌل آهن جو اسان کي تالي ۾ بند ڪري ٿا وڃن. هڪ تہ ويـ

جو ڇا؟ اِهو ويچار تہ ڪرڻو پوندو نہ؟ هي ماڻهو سيڪيل
ين ٿا تنهن ڪري سڄي محنت نڪمي وڃي ٿي. جهڳڙا
ٿيندا هجن تڏهن اِهو لڪش هجڻ گهرجي تہ هي ڪرم ٿا
ڇائين. پوءِ هِن 'ناڇ' جو 'گيان' سان رستو ڪڍڻ گهرجي.

سوال: داداجي، هيءُ تہ جهڳڙو ڪندڙ ٻنهي کي سمجهڻ
ي نہ؟

دادا شري: نہ، سڀ پنهنجي پنهنجي سنڀاليو. اسين
داسين تہ سامهون وارو سُڌرندو. ايترو ويچار تہ هجڻ
ي تہ گهڙيءَ کان پوءِ گڏ وِهڻو آهي تہ پوءِ گهپي ڇا لاءِ؟
ڪئي آهي تہ گهپي ڇا لاءِ؟ توهان ڪلهہ واري ڳالهہ ڀُلجي
وندا پر اسان کي هرڪا وستو 'گيان' ۾ حاضر هوندي آهي.
ٽيڪ هيءَ سد ويچارڻا آهي 'گيان' ڪانہ آهي. اُن جو بہ
ايندو. هيءُ تہ اگيان سان ٿو اِئين مڃي تہ هيءَ مٿي تي
ويهندي. ڪير اسان کان پُڇي تہ اسين چونداسين تہ تون
ون ۽ هيءَ بہ لاٿون تہ ڪهڙيءَ ريت هيءَ چڙهي ويهندي؟
ا ڦُن جي هٿ ۾ آهي. اُهو تہ 'ويوستت' جي هٿ ۾ آهي ۽
ڙهي ڪري ڪيئن مٿي ويهڻ واري آهي؟ توهان ٿوڙو
ندا تہ هن ويچاريءَ جي من کي سماڌان ملندو تہ ڏٺي
جي قابوءَ ۾ آهي تہ ڦُن کي بہ سنتوش ٿيندو.

هر ۾ گهٽي ڀاڱي جهيڙو هن سمي ۾ شنڪا جي ڪري ڪڙو
و وڃي. اِهو ڪيئن آهي تہ جيئن شنڪا جون چٽگون اُڏامن
اُن مان باهہ جو ڀميت ٿيو پوي تنهن کان پوءِ نِشنڪ ٿئي
اُهي ڀميت پنهنجو پاڻ وساميو وڃن. زال ۽ مڙس ٻئي
وارا هجن تہ پوءِ باهہ جا ڀميت ڪيئن وسامندا؟ هڪ کي

جهڳڙي جو نيڪال

سوال: ڏهل وڄندو هجي تہ چيڙاڪ کي ڇڙ ڇو ٿي لڳي؟

دادا شري: ڇاڪاڻ تہ ائين مڃيو اٿس تہ مونکي ڪان ٿو وٺي تنهن ڪري. صرف هي ڏهل وڄائيندو هجي تہ اسان کي چوڻ گهرجي تہ ڀائي واهہ ڏاڍو سُٺو ٿو ڏُهل وڄي! تہ پوءِ اندر ڪجهہ بہ ڪانہ ٿيندو. هي خراب آهي اهڙو اَيپرايہ (مت) ڏنوءِ تہ اندر سڄي مشينري بگڙي پوندي.اسين نانڪي ڀاشا ۾ چونداسين تہ، 'ڏاڍو سُٺو ڏهل ٿو وڄائي' تہ اندر اِسپرش ڪانہ ڪندو.

هي ''گيان'' مليو آهي. تنهن ڪري سڄي پيمينٽ ڪري سگهجي ٿي. ڏکين سنجوڳن ۾ تہ هي ''گيان'' ڏاڍو هِتڪاري آهي. گيان جي ٽيسٽنگ ٿي وڃي ٿي. اِئين گيان جي روز پرئڪٽس ڪندا تہ ڪجهہ بہ ٽيسٽنگ ڪانہ ٿيندي. هي هڪ دفعو ڀاري-ڏکيا سنجوڳ آيا تہ سڀ ٽيسٽيڊ ٿي ويندو!

اسين تہ ايترو ئي ڄاڻون ٿا تہ جهڳڙو ڪرڻ ڪان پوءِ جيڪڏهن وائيف سان وهنوار ئي نہ رکڻو هجي تہ ڳالهہ الڳ آهي. پر وري ڳ الهائڻو آهي تہ پوءِ وچ واري سڄي ڀاشا ڪوڙي آهي. هيءُ اسان کي لکشہ (ڌيان) ۾ هوندو آهي تہ ٻن ڪلاڪن ڪانپوءِ واپس پاڻ ۾ ڳالهائڻو آهي تنهن ڪري کِٽ پِٽ ڪانہ ڪنداسين ۽ توهانکي پنهنجو ايپراءِ (مت) بدلڻو نہ هجي تہ پوءِ ڳالهہ نياري آهي. اسان کي پنهنجو مت بدلڻو ئي نہ هجي تہ پوءِ جيڪي (جهڳڙو) ڪيوسين سو برابر آهي. وري واپس وائيف سان گڏ ويهڻ وارا ئي نہ هجو تہ جيڪو جهڳڙو ڪيوءِ سو برابر آهي. پر هيءَ تہ سياڻي گڏ ويهي واپس کائڻ وارا آهيون تہ ڪالهہ جيڪو نانڪ ڪيوسين

گيان سمجھ

اسان واٽيءَ کي رڪارڊ ڇيو آهي نہ؟ رڪارڊ وڄندي ور-ور
ري اِئين چوي تہ 'موهنيءَ ۾ دماغ ڪانهي موهنيءَ ۾ دماغ
انهي تہ ڇا اسان کي بہ اِئين ڳائڻ گهرجي تہ موهنيءَ ۾
اغ ڪانهي؟'

سڄو ڏينهن ڪم ڪندي ڪندي گهوٽ جو پرتيڪرمڻ
ندو رهڻ گهرجي. هڪ ڏينهن پرتيڪرمڻ ڪرڻ سان ڇهن
هنن جو وير گهٽجي ٿو وڃي ۽ جيڪڏهن اَڌ ڏينهن
تيڪرمڻ ٿئي تہ سمجهو ٽن مهنن جو وير ڪٽجي ٿو وڃي!

شاديءَ کان اڳ گهوٽ سان توهان کي ممتا هئي؟ تہ هيءَ
متا توهان کي ڪڏهن کان لڳي. شاديءَ مهل منڊپ ۾ اگني
وتا جي اڳيان گڏ ويٺا تڏهن پڪ ڪيوءَ تہ هي منهنجو
وٽ آهي؛ ٿوڙو ٿُلهو آهي؛ سانورو آهي، هن بہ پڪ ڪئي تہ
يءَ منهنجي زال آهي. تڏهن کان منهنجو - منهنجو ڇئي
يڪي ورق چڙهيا آهن اُهي چڙهيل ورق هاڻي لڳن ٿا. هاڻي
يءَ پندرهن سالن جي فلم آهي تنهن ۾ هاڻي ڪانهي
هنجو، ڪانهي منهنجو، اَهڙا ورق واپس ورائيندينءَ تڏهن
ي (لڳل) ورق کلندا ۽ ممتا ٽُٽندي. هيءَ شادي ٿي تڏهن
ن ئي مَت (اَيپپرايہ = Opinions)سيئي ڪڙا (ڪنا) ٿيا.
يجيڊُوس ڪڙا ٿيا تہ هي اهڙا آهن هي تهڙا آهن پهرين ڪجھ
ئو؟ هاڻي تہ من ۾ پڪ ڪري ڇڏ تہ جيڪي بہ آهي سو هيءَ
ي ۽ پاڻ پسند ڪري آئي آهيان هاڻي گهوٽ بَدلبو ڇا؟

جنهن جو رستو نہ هجي تنهن کي ڇا ڇئجي؟

تہ نِشَنڪُ تيٽو پوندو تڏهن ئي ڇونڪارو ملندو. ماءُ - پيءُ جي
وچ ۾ جهڳڙن جي ڪري ٻارن جا سنسڪار بگڙن ٿا تنهن ڪري
جيئن ٻارن جا سنسڪار نہ بگڙن تنهن لاءِ ٻنهي کي سمجهي
ڪري نيڪال آڻڻ گهرجي. هيءَ شنڪا ڪَڏهن ڪير؟

اسان جو 'گيان' تہ سمپورڻ نِشنڪ بڻائي ڇڏي اهڙو آهي
آتما جون اَننت شڪتيون آهين.

هيءَ ٿِپائي اسان کي لڳي تہ اُن کي اسين گُنهگار ڪانہ ٿ
ڳڻيون پر پيو ڪو اسان کي ماري تہ هُن کي گُنهگار ڳڻيون ٿا. ڪُت
اسان کي چڪ نہ پائي ۽ صرف ڀؤنڪي تہ اسين اِهو هلائي ٿا ونون
تہ جيڪڏهن ماڻهو اسان کي ماريندو نہ هُجي ۽ خالي ڀؤنڪند
هُجي تہ نيائڻ نہ گهرجي؟ ڀؤنڪڻ معنيٰ 'نوُ اِسپيڪ' بارڪ معني
ڀؤنڪڻ. هيءَ مائي تہ پيئي ڀؤنڪي اِئين چوندا آهن نہ؟ هي
وڪيل پڻ ڪورٽ ۾ ڀؤنڪن ڪانہ ٿا؟ هڪ پاسي هڪ ڪتو
ڀؤنڪي ۽ ٻئي پاسي ٻيو ڪُتو پيو ڀؤنڪيءَ هو جج ٻنهي کي
ڀؤنڪندي ڏسندو ٿو رهي. هي وڪيل نرليپتا ساس ڀؤنڪن ٿ
نہ؟ ڪورٽ ۾ تہ آمهون سامهون، تون هيڙو آهين؛ تون اسان جي
اَسيل مٿان ڪوُڙا اِلزام ٿو مڙهين وغيره ڀؤنڪدا آهن. اسان کي
لڳندو آهي تہ هاڻي ٻاهر نڪري ماراماري ڪندا. پر ٻاهر نڪر
ڪان پوءِ ڏس تہ ٻيئي گڏ ويهي مزي سان چانهہ وينا پيئن!!

سوال: تہ دادا، هيءَ ڊِرئميٽڪ وڙهيا چئبو؟

دادا شري: نہ. هِن کي پوپٽ-مستي چئبي. ڊِرئميٽڪ ت
گياني پُرش کان سواءِ ٻئيءَ ڪنهن کي ڪانہ ايندو. پوپٽ پاڻ
مستي ڪن تہ اسين ڏکي ويندا سين تہ چاڻ ٻيئي مُئا. پر نہ
ڪانہ ٿا مرن. هيءَ تہ مٿاڇرو پيا هڪ ٻئي کي چهنبيون هڻن
ڪنهن کي لڳي نہ اهڙي طرح پيا چهنبيون هڻن.

ارن ۾ ٻائي صاحبان کي تہ ٻائي صاحب ٿي ايندو نہ!
ڪارو ٿي ڪانهي. هيءَ جڳت ٿي اَهڙو آهي. تنهن ۾ بہ
کي اُهي ڪانہ ٿا وٺن صرف اِئين ڪانهي واپس اُنهن کي
سين ڪانہ ٿا وَٺون! هاڻي هن ۾ مزو ڇا رهيو؟ ويچاروان
ھن کي هن سنسار جي جهنجهٽ ۾ ڦوسائيندو ٿي ڪانہ.

جيڪو ويچار شيل ڪانهي تنهن کي تہ؛ هي جهنجهٽ
ں، تنهن جي بہ خبر ڪانہ ٿي پوي. هن کي ٿُلهي چمڙيءَ
ڇئبو. جيئن ٻوڙي ماڻهوءَ جي اڳيان ڇاهي ڪيتريون بہ
س خانگي ڳالهيون ڪجن تنهن جو ٻوڙي کي ڇا جو
راض؟ ساڳئي ريت اندر جا بہ ائين ٻوڙا هوندا آهن. تنهن
ي اَهڙن کي هن جنجال جو ڪوبہ اَعتراض ڪانهي. باقي
جڳت ۾ مزو ڳولهڻ وڃجي تہ ڇا مزو هوندو؟ هيءُ تہ سڄو
ٿي جڳت آهي. هيءُ تہ گهر ۾ گهپي ڪري، رڙي - روئي
منهن ڌوئي ٻاهر ٿو نڪري! اسين پڇونس نگينداس ڪيئن
و؟تہ چوندو ڏاڍو سُٺو. پر پيارا تنهنجون اکيون تہ آليون
ں. ڀلي منهن ڌوئي نڪتو آهي پر اکيون تہ ڳاڙهيون ڏسڻ ۾
يون نہ؟ تنهن ڪان تہ جيئن آهين تيئن چئُو نہ تہ مونکي
دک آهي. هيءَ تہ سيٺئي ائين ٿا سمجهن تہ هو دکي
هن، مان ٿي دکي آهيان. نہ اَدا! سيٺئي پيا روئن. هِڪ،
گهر ۾ روئي، پوءِ منهن ڌوئي ٻاهر نڪتو آهي.

هيءُ هڪ عجوبو آهي نہ! منهن ڌوئي پوءِ ڇو ٿا ٻاهر
رو؟ ڌوئڻ ڪانسواءِ ٻاهر نڪرو تہ ماڻهن کي خبر پوي تہ سنسار
يترو سُک آهي! مان روئندو ٻاهر نڪران، سيٺئي روئندي
نڪرن تہ خبر پئجي وڃي تہ هي جڳت پولو آهي (ڪوڪلو

جنهن جو رستو ئي نہ هُجي تنهن جا عيب ڪڍڻ نہ گهرجن. هي فرضي جڳت آهي.گهر ۾ زال جو ڪِنپٽيو سياڻ نہ وٺندو هجي، وڏي ڀاءُ جو سياڻ نہ وٺندو هجي؛ هُنَ پاسي پيءُ جو سياڻ نہ وٺندو هجي، اَهڙي ٽوليءَ ۾ ماڻهو ڦاٿو هجي تہ ٻہ رهڻو ئي پوي ٿو. ڀلا ڪيڏانهن وڃي؟ هِنَ مهاڄار ۾ ڦاسڻ ڪان پوءِ تنگ تہ ڏاڍو ٿو ٿئي پر وڃجي تہ وڃجي ڪيڏاهن؟ چؤطرف واڙ ۾ بند آهي. سماج جي واڙ؛ سماج وارا مونکي ڇا چوندا؟ سرڪار جي واڙ ۽ جي تنگ اَچي، جل سماڌي وٺڻ لاءِ جُهو جي ڪناري تي وڃي تہ پوليس وارا اچي جَهليندس. اَڙي سائين مونکي آپگهات ڪرڻ ڏي نہ آرام سان! مرڻ ڏي نہ آرام سان. تہ چوندا نہ مرڻ ڪانہ ڏينداسين. تو هِتي آپگهات ڪرڻ جي ڪوشش جو گناهہ ڪيو آهي تنهن ڪري توکي جيل ۾ وجهنداسين!!! مرڻ بہ ڪانہ ٿا ڏين ۽ جيئڻ بہ ڪانہ ٿا ڏين. هن جو نالو سنسار. تنهن ڪري رهو نہ آرام سان. تنهن ڪان سگريٽ پي سمهي نہ پئجي بي اونو ٿي.اَهڙو فرضي جڳت آهي! مرڻ بہ نہ ڏيندا ۽ جيئڻ بہ نہ ڏيندا. تنهن ڪري جيئن تيئن ائڊجسٽ ٿي ٽائيم پسار ڪرڻ گهرجي تہ جيئن قرض پورو ٿي وڃي (ڇُڪتي ٿي وڃي). ڪنهن جو پنجويهن سالن جو ڪنهن جو پندرهن سالن جو، ڪنهن جو ٽيهن سالن جو. ڪنهن بہ حالت ۾ اِهي ڪرض تہ پورا ڪرڻا ئي پوندا. ٻڌل آهيون ٻيو ڪوبہ رستو ڪانهي.

نہ وٺي تہ بہ ساڳئي ڪمري ۾ ساڻ سمهڻو ئي پوي ٿو. هِن ٻاسي هنڌ ٻائي صاحب جو ۽ پاسي ۾ هنڌ ڀائي صاحب جو. ٻئي، منهن، پنهنجي پاسي، اونڌو ورائي سمهي پون پر

ي تہ چتيون هٽندو. متان ڪير ڏسي نہ. اڙي! اِئين چتيون
گهٽا ڏينهن آبرو ڍَڪيندين؟ اَهڙي چتين واري آبرو
ي بہ ڪونہ. آبرو تہ جِتي نيتي آهي، پرماٽيڪتا آهي،
هي، لڳاءُ آهي 'اوبلائيجنگ نيچر' آهي اُتي آهي.

ڦلڪي ڀاڄيءَ لاءِ شادي ڪا ڪن. مڙد ائين ٿو سمجهي مان
ي تہ اچان پر گهر ڪير هلائيندو؟ زال اِئين ٿي سمجهي
ن ڪاڏو تہ ناهيان پر ڪمائي ڪير ڏيندو؟ اِئين سمجهي
شادي ڪئي ۽ سهڪاري - منڊلي ناهيائون. پوءِ ٻار بہ
. ڪدوءَ جي وَلِ وَڌي هجي پوءِ ڪدو اِيندا رهندا. تيئن
ماڻهون بہ ڪدوءَ وانگر ايندا ڪا رهن. ڪدوءَ جي وَل اِئين
ٿي چوي تہ هي منهنجا ڪدو آهن. هي ماڻهون ئي
ائين ڪا چون تہ هي منهنجا ڪدو آهن. ائين ٻڍيءَ جو
اُپيوگ ڪيائون. ٻڍيءَ تي نِرڀر ٿي رهي ٿو تنهن ڪري
جاتيءَ کي نر آشرت چئبو. ٻيا ڪي بہ جيو ٻڍيءَ تي نرڀر
هن. آشرت کي دک ڪانهي. هنن (نرآشرت) کي ئي دُک
.

هنن 'وڪلپي سکن' لاءِ ڀٽڪندو رهي ٿو پر جڏهن زال
ون ٿي پوي تڏهن سُک جي خبر ٿي پوي تہ سنسار
جهڙو ڪونهي. پر پوءِ ترت ئي مورڇت ٿي ٿو وڃي. موهہ
يتري مار ٿو کائي تنهن جي ڪيس خبر ئي ڪانہ ٿي پوي!

يبي رڙل هوندس تيسين 'يا اللهہ پاڪ-پَروردگار' پيو ڪندو
ي ڳالهائڻ ايندس تہ مِيان تيار! پوءِ اَللهہ ۽ ٻيو سڀ پاسيرو
ڇڏيندو. ڪيترو مونجهارو! اِئين دک مِتجي ويندا ڇا؟
ءِ پر تون اللهہ وٽ ويندين تہ دک متجي وڃندا ڇا؟ جيترو

آهي)

ننڍيءَ عمر ۾ پيءُ مري ويس تڏهن روئندو روئندو شمشان ويو. واپس اچي سنان ڪيائين بس پوءِ ڪجهه به نه! سنان ڪرڻ به سنسارين سيکاريو. سنان پاڻي ڪرائي صاف سُٿرو ڪري ڇڏيندا! اَهڙو آهي هي سنسار! سڀيئي هٽ - منهن ڌوئي ٻاهر نڪتا. سڀيئي پڪا ڌڳ. تنهن کان ته ظاهر ڪرڻ سُٺو. اسان جي مهاتمائن مان ڪو هڪ کُليل نموني اِظهار ڪندو آهي ته 'دادا' اڄ ته زال مونکي ماريو! اَهڙي سرلتا ڪيئن آئي؟ اسان جي هن گيان جي ڪري آئي. 'دادا' سان ته هرڪا ڳالهه ڪري سگهجي ٿي. اَهڙي سرلتا آئي ته اِها موکش ۾ وڃڻ جي نشاني آهي. اهڙي سرلتا ڪانه هوندي آهي نه؟ موکش ۾ وڃڻ لاءِ سرل ٿيڻو آهي. ٻاهر ته مڙد ڊينگ ماريندو ٿو رهي. زال جي مار پاڻ کاڌائين ته به ٻاهر اِئين چوندو ته نه نه اُهو ته منهنجي ڌيءَ کي ماريائين! اڙي! مون توکي پاڻ ڏٺو تنهنجي زال توکي پئي ماريو. هن جو ڇا مطلب؟ ميننگ ليس. تنهن کان ته جيڪي سچ آهي سو چوءِ نه؟ آتما کي ڪيئن ڪير ماريندو؟ اسين ته آتما آهيون. ماريندا ته ديهه کي ماريندا. اسان (آتما) جو ته ڪير اپمان به نٿو ڪري سگهي. ڇاڪاڻ ته اسان کي ڏسي ته اپمان ڪري نه؟ اسان کي ڏسڻ کان سواءِ ڪيئن اپمان ڪندو؟ شرير کي ته هيءَ مينهن ماري ٿي وڃي تڏهن ڪانه ٿا چئون ته هن مينهن مون کي ماريو؟ هن مينهن کان گهر واري وڏي آهي يا نه؟ هن جڳت ۾ ڪيترا ئي جيوءَ رهن ٿا. ڪوبه ڪپڙا پائي ٿو. آبروءَ وارا ڪپڙا پائيندا ئي ڪانهن جن کي آبرو ڪانهي سي ڪپڙا پائي ڍڪيندا ٿا رهن. ڪٿان ڦاٽي

لٽڪندڙ سلام

توهان تہ آهيو شُڌ آتما ۽ هي سڀ وهنوار مٿاڇرا آهن مطلب
سپر - فليوئس آهن. پنهنجو پاڻ کي هوم ڊپارٽمينٽ ۾ رهڻ
جي ۽ فارين ۾ سُپر فليوئس (Super flous) رهڻ
جي. سپرفليوئس معنيٰ تَنمئِڪار ورتي نہ، ڊرامئيٽڪ. صرف
نانڪ جو پارٽ ادا ڪرڻو آهي. ڊراما ۾ ڪوٽ وڃئي تہ بہ ڪِل ۽
اچئي تہ بہ ڪِل. ڊراما ۾ ڏيکاءُ ڪرڻو تہ پوي. ان ۾ ڪنهن
جي ڪوٽ پئي هجي تہ اَهڙو ڏيکاءُ ڪرڻو تہ پوي. ٻاهران
چونداسين تہ ڏاڍي ڪوٽ تي آهي پر اَندر تنميڪار ڪانہ
داسين. اسان کي لٽڪندر سلام (مٿاڇڙو وهنوار) رکڻو آهي.
ائين ڪانہ چوندا آهن مونکي تہ پائي هن سان 'لٽڪندڙ
جهڙو سنٻنڌ آهي. اَهڙيءَ طرح سڀي جڳت سان رهجي.

جنهن کي 'لٽڪندڙ سلام' هٽي هن سڀي جڳت سان رهڻ
سو ''گياني'' تي ويو. هن ديهہ سان بہ لٽڪندڙ سلام. اسان
ئين سيني سان لٽڪندڙ سلام رکندا آهيون. تڏهن بہ سيئي
چوندا آهن تہ توهان اسان جي مٿان ڏاڍو سُنو ڀاءُ ٿا رکو.
سيئي وهنوار ڪريان ٿو پر آتما ۾ رهي ڪري.

سوال: گهٽيئي دفعا گهر ۾ وڏو جهڳڙو ٿي وڃي تہ ڇا
ڪجي؟

دادا شري: لڪ ريا ڏئي تہ بہ جهڳڙو نہ ڪري ۽ ڪو بنا
ي جهڳڙو ڪري تہ اُهو اَناڙي نہ آهي تہ ٻيو ڇا آهي؟ مهاوير
ن کي ڪرم کپائڻ لاءِ سٺ ميل پريان پنڌ ڪري اناڙي ديش (کيتر)

وقت اُتي رهي ٿو اوترو وقت اندر باهه ٿوڙي بند ٿي ٿئي پوءِ
چلهه سدائين ٻرندي ٿي رهيس. نرنتر پرگهٽ اگني ڇڻبي-
گهڙيءَ لاءِ به ٽڏڪار ڪانه ٿي رهيس. جيستائين شُڌ آتما
سؤروپ پراپت ڪانه ٿيندو، پنهنجيءَ درشٽيءَ ۾ ''مان شُڌ
سؤروپ آهيان'' اهڙي سُڌ ڪانه پوندي تيستائين باهه ٻرندي
ٿي رهندي. شاديءَ ۾ به ڏيءُ کي پرڻائيندي اندر باهه
ڀڙڪندي ٿي رهي. نرنتر جيءُ جلندو ٿو رهي.

سنسار معني ڇا؟ جنجال. هيءُ شرير ساڻ لڳل آهي سو به
جنجال آهي. جنجال جو ته ڪير شونق رکندو هوندو؟ اِن جو به
شونق رکيو اٿس سو عجب آهي نه! مڇين جي ڄار اَلڳ ۽ هِن
جي ڄار الڳ. مڇين جي ڄار مان ته ڪپي -ڪٽي ڪري نڪري
سگهجي پر هن ڄار (مايا جي جنجال) مان ته نڪري نٿو
سگهجي. آخر جڏهن ڪٽنس تا تڏهن ٿو ڇُٽي.

هن ۾ سک ڪانهي سمجهڻو ته پوندو نه؟ ٻائر اَپمان ڪن،
ٻائي صاحبان به اپمان ڪري، ڇوڪرا اپمان ڪن. هيءُ ته سچو
نانڪيئه وهنوار آهي. هنن مان ڪوبه ٿوڙو ئي ساڻ اچڻو وارو
آهي.

وڙهڻ جو جڙ (مول) اَهنڪار

نسار ۾ وڙهڻ جي تہ ڳالهہ ئي نہ ڪجي. اِها تہ بيماري
ي.وڙهڻ اِهو اَهنڪار آهي، اُگهاڙو اَهنڪار آهي. چرياپ جو
ار چئبو. من ۾ ائين ٿو مڃي تہ مون کان سواءِ ڪونہ هلندو.
ن سان وڙهڻ ۾ تہ اُلٽو پاڻ کي بوجو ٿي ٿو پوي سڄو مٿو
ـبجي ٿو پوي. وڙهڻ جو ڪنهن کي شؤنق هوندو آهي ڇا؟

ـهر ۾ سامهون وارو پُڇي، صلاح گُهري تڏهن ئي جواب ڏجي.
ڇڻ جي صلاح ڏيڻ وِهي تنهن کي ڀڳوان اَهنڪار چيو آهي.
ڇي تہ هي پيالا ڪٿي رکٽا آهن؟ تہ زال چوي فلاڻي جڳهہ
و تہ اسان کي اُتي ئي رکي ڇڏڻ گهرجن. تنهن جي بدران
چوي تہ توکي دماغ ئي ڪانهي هي تون مونکي ڪٿي ٿي
ءِ چئين؟ تڏهن زال چوندي تہ پلا توهان پنهنجي دماغ
ڪو. هاڻي هن جو اَنت ڪيئن اچي؟ هي سَنجوڳن جو ٽڪر
ماڻهون روپي هي تہ لاٽون ڪائيندي پيئندي اُٿندي
دي ٽڪرائيندا رهن ٿا دَبجن ٿا چِلجن ٿا ۽ رتو ڇاڻ ٿين ٿا!
تہ مانسڪ رت ٿو وهين نہ! سڄ پڇ رت وهندو هجي تہ اُهو
ملم پٽي ڪري بند تہ ڪري سگهجي. هنن مانسڪ گهاوَن
ڪا پٽي بہ نٽي لڳائي سگهجي! گهر ۾ ڪنهن کي ڪڇ چوڻ
ڏي ۾ وڏو اهنڪار جو روڳ آهي. هرڪو پنهنجو پنهنجو
ب ڪٽي آيو آهي. هرڪنهن کي ڏاڙهي-مُڇون اچن ٿيون.
ڪي ائين چوڻو ڪانہ ٿو پوي تہ تون ڏاڙهي ڇو ڪانہ ٿو پئدا
ي؟ سا تہ اُن کي پنهنجو پاڻ پيئي اچي.

ٻ وڃڻو پيو هئو ۽ اڄ جا ماڻهون پاڻ وارا آهن جو گهر ويٺي اَناڙي كيتر مليو اٿن. كيترا نہ وڏا پاپ! جيكڏهن سڌو ٿي هلي تہ كرمن كپائڻ لاءِ هي اَتينتك لايدائك موقعو آهي.

هك كلاك نوكر كي، ڇوكري كي يا زال كي دٻايو ڌمكايو هوندؤ نہ پوءِ هو ڏٽي ٿي يا سس ٿي كري توهان جي سڄي زندگي زهر كري ڇڏيندوءَ! نياءُ تہ هئڻ گهرجي يا نہ هئڻ گهرجي؟ اِهو ئي سڀ پوڳٽو آهي. توهان كنهن كي دك ڏيندا تہ توهان لاءِ سڄي زندگيءَ جو دك ايندوءَ. هِكُ ئي كلاك كنهن كي دك ڏيندا تہ تنهن جو ڦل سڄي زندگي ملندوءَ. پوءِ رڙيون كندو تہ زال مون سان هيئن ڇو ٿي هلي؟ زال كي ٿيندو تہ مان مڙس سان اِئين ڇو ٿي هلان؟ هن كي بہ دك تو ٿئي پر ڇا ٿئي؟ پوءِ مون كائونس پڇيو تہ زال توكي ڳولهي وٺي آئي يا تون زال كي ڳولهي وٺي آئين؟ تہ ڇيائين مان ڳولهي وٺي آئيس. تہ پوءِ هن ويچاريءَ جو كهڙو ڏوهہ؟ وٺي اچڻ كان پوءِ اُبتو نكري تنهن ۾ هوءَ ڇا كري؟ كيڏانهن وڃي پوءِ؟ كي زالون پنهنجي مڙد كي مارينديون بہ آهن. پتورتا اِستريءَ كي تہ هيءُ ٻُڌڻ سان ئي پاپ لڳي تہ زال ڏٽيءَ كي ماريو!

سوال: جيكڏهن مڙد ماركائي تہ كانئر ڇئبو ؟

دادا شري: هيئن آهي نہ ماركائڻ اِها مڙد جي كمزوري كانهي پر اُنهن جي هك بئي سان لهٽا-ڏيٽي اَهڙي هوندي آهي. زال دك ڏيڻ لاءِ ئي آيل هوندي آهي تہ اُها حساب چُكتي كري وٺندي.

ئي آهي. گهر ۾ وڙهي تنهن کي ٻڳوان مورک چيو آهي.
نکي ڏُکائڻ اِها نرڪ ۾ وڃڻ جي نِشاني آهي. منش کان سواءِ
کوبہ مالکيپڻو کانہ ٿو رکي. اڄڪلهہ تہ ڊائورس بہ کن ٿا
يستائين جو وڪيل کي چوندا تہ 'مان توهان کي بہ هزار
وڌيڪ ڏيندس مون کي ڊائورس وٺي ڏيو.' وڪيل بہ چوندس؛
وٺي ڏيندوسان.' مارِيَوَئي... تون وٺ نہ ڊائورس؛ ٻين کي ڇو
ڏيڻ نڪتو آهين؟

پارٽي سنسڪار

ڇهوني زماني جي هڪ ٻُڍي اَمينءَ جي ڳالهہ
پنهنجي گُذاري ويل گهوٽ جو شراڌ پڙهي کارائين ۽ پئي
ن تہ تنهنجي ڪاڪي کي هي وڻندو هئو. هو وڻندو هئس
ٻانميڻ کي ڏنائين تہ مون چيومانس ڪاڪي! تون تہ
ي سان روز پيئي وڙهنديہ هئينءَ ۽ ڪاڪو بہ غصي
ان توکي ڌڪ هڻي ڪيندو هئو هاڻي هي سڀ ڇا لاءِ؟ تڏهن
يءَ چيو پُٽ! تنهنجي ڪاڪي جهڙو ڌڻي وري ڪانہ
! هي آهن اسان جا پارٽي سنسڪار.

هرڪو پنهنجين اکين سان ڏسي ٿو پنهنجن ڪنن سان ٻُڌي، ٿو. دخل اندازي ڪرڻ جي ڪهڙي ضرورت آهي؟ هڪ اکر بہ نہ چئجو. تنهن لاءِ تہ اسين هيءُ ”ويوسٿت“ جو گيان ڏيون ٿا. اَويوسٿت ڪڏهن بہ ٿئي ئي ڪانہ ٿو. اَويوسٿت ڏسڻ ۾ اچي ٿو سو بہ ”ويوسٿت“ ئي آهي. تنهن ڪري ڳالهہ کي صرف سمجهڻو ئي آهي.ڪڏهن لَٽُو گوتو کاڌو تہ خالي ڏوريءَ کي ڇڪي ونڻو آهي. ڏوري هاڻي پنهنجي هٿ ۾ آهي. جنهن جي هٿ ۾ ئي ڏوري ڪانهي اُن جو لٽو گُلاٽي کائي تہ ڇا ٿيندو؟ ڏوري هٿ ۾ اٿس ڪانہ ۽ رڙيون - واڪا ٿو ڪري تہ منهنجي لٽو گُلاٽي کاڌي! گهر ۾ اکر بہ ڳالهائڻ بند ڪريو. گيانيءَ کان سواءِ ڪنهن کي هڪ ٻول بہ ٻولڻ نہ کپي. ڇاڪاڻ تہ گيانيءَ جي واڻي ڪهڙي هوندي آهي؟ پروڪش انوساري هوندي آهي.

ٻين جي اِڇا جي آڌار تي گياني ڳالهائي ٿو. اُنهن کي ڇو ٿو ڳالهائڻو پوي؟ ڇُنن (گياني) جي واڻي تہ ٻين جي اِڇا پوري ڪرڻ لاءِ نڪري ٿي ۽ ٻيا ڳالهائيندا نہ تہ، اُنهن جي ڳالهائڻ کان اڳ ئي سيني جو اندر هِلي ٿو وڃي ۽ تنهن جو ڀينڪر پاپ لڳي ٿو. ذرو بہ نہ ڳالهائجي. ذرو بہ ڳالهايوءَ نہ تنهن کي ڪِٽ پٽ ۽ گهپي ڇئبي. ٻول تہ ڪنهن کي ڇئجي جو هر گهڙيءَ ٻڌڻ تي ئي دل ٿئي. وڙهي نہ؛ تہ بہ پيو وڻي. هيءُ تہ ٿوڙو ئي ڳالهائيندو نہ تہ ڇوڪرا اڳوات ئي چوندس تہ، ڪاڪا هاڻي ڪُر - ڪُر ڪرڻ بند ڪريو. اجايو دخل اندازي ٿا ڪريو. وڙهڻ ڪم جو ڪڏهن ڇئبو؟ پوروَ آگرهہ نہ هجي تڏهن. پوروَ آگرهہ معنيٰ من ۾ ياد اٿس تہ ڪلهہ هن هيئن ڪيو ۽ مون سان هيئن وڙهيو: هي

ماڻهو هوندو آهي جو ڪن جِنمن تائين ساڻ رهندو آهي.
نيميناٿ ڀڳوان راجول سان نَون جَنمن تائين ساڻ ئي هئا
اِئين هجي تہ ڳالهہ ٻي آهي؛ هيءُ تہ اِيندڙ جنم جو ئي
ماڻو ڪانهي. هِن جنم ۾ ئي ڇڏي هليا ٿا وڃن. ڊاءِ - ورس
دا آهن نہ؟ هن جنم ۾ ئي ٻيو ڏٽي ڪندي؛ ٽيون بہ ڪندي!!

تنهن ڪري توهان هُن ڪي سِڌو نہ ڪجو ۽ هوءَ توهان کي
و نہ ڪري جيڪو مليو سو سون. پرڪرتي ڪنهن جي ڪڏهن
ي ڪانہ ٿيندي آهي جيئن ڪُتي جو پُڇ ڏِنگي جو ڏِنگو ئي
دو آهي. مطلب پاڻ سنڀالي هلجي. جهڙي هجي تهڙي ڀلي
ي. ”اڊجسٽ ايوري ويئر“ دٻائڻ-ڏمڪائڻ جي جڳهہ توهان
ڪي دٻ نہ ڪڍي تہ وائيف وڌيڪ سِڌي رهندي. جيڪو غصو
ڪري تنهنجي تپت گهٽي وڌيڪ ٿي لڳي. اسان ڪنهن
ڪڏهن بہ ڪانہ ٿا وڙهون، تڏهن بہ اسان جي تپت گهٽي
ندي آهي.

سوال: تہ پوءِ هوءَ سِڌي ٿي ويندي؟

دادا شري: سِڌي ٿيڻ جو پهرينءَ ڪان ئي هڪ هي رستو
ي پر ڪُلجڳ ۾ ماڻهن ڪي هيءُ راس ڪانہ ٿو اچي ۽ هن ڪان
ءِ ڪو ٻيو رستو بہ ڪانهي.

ڀاءُ: پر دادا اِهو ڏاڍو ڏکيو آهي.

دادا شري: نہ نہ. اِهو ڏکيو ڪانهي. اِهو ئي سؤلو رستو
ي. ڳانءِ جا سنڱ ڳانءِ ڪي ڀاري.

سمر ڀاؤ سان نيڪال
پتنيءَ کي سِڌو ڪرڻ

هرڪنهن ڳالهہ ۾ اسان سامهون واري سان ائڊجسٽ ٿ
وڃون تہ ڪيترو نہ سڀ سؤلو ٿي پوي؟ اسان کي ساڻ ڇا ڪڻ
وڃڻو آهي؟ ڪو جيڪڏهن چوي تہ هُن کي سِڌو ڪريس تہ پ
جاڻيج تون هُن کي سِڌو ڪرڻ ويندين تہ پاڻ ٽيڙو (ڦڏئي) ٿ
پوندين. تنهن ڪري وائيف کي سِڌو ڪرڻ نہ وڃجانءِ. جهڙ
آهي تهڙي ڪريڪٽ چئجانءِ. اسان جو هُن سان اَمرتا جو سا
هُجي تہ ڳالهہ ٻي آهي. هيءُ تہ هڪ ئي جنم ڪان پوءِ اَلاج
ڪٿي هوندي! ٻنهي جي مؤت جو سميہ الڳ؛ ٻنهي جا ڪ
الڳ ۽ پوءِ نہ ڏيڻو نہ وٺڻو. ڪنهن جي گهر ويندي تنهن ج
کهڙي خبر؟ اسان هُن کي سِڌو ڪيون ۽ ايندڙجنم ۾ ويند
ٻئي ڪنهن جي ڀاڳ ۾!

سوال: هُن سان ڪرم ٻڌل هوندا تہ اِيندڙ جنم ۾ ملند
نہ؟!

دادا شري: ملندي پر ٻئي نموني ملندي. ڪنهن ج
زال ٿي اسان سان ڳالهيون ڪرڻ ايندي. ڪرم جو نيم ڪانهي ن
تنهن ڪري هُن کي سِڌو ڪرڻ جي ڳالهہ ئي ڇڏي ڏيو . ه
جيڪڏهن سيني فارمن تي لکي صحي ڪري ڏئي تہ ما
پنجاهہ جَنمِن تائين توهان سان گڏ ئي رهندس تہ پوءِ اسان هُ
کي سِڌو ڪريون! هيءَ تہ هن جو نہ ٿانوُ آهي نہ نڪاڻو. ڪو پنج

توهان کي سُڌارڻ جو ڪيترو اَڌيڪار آهي؟ جنهن ۾ چيتن
تنهن کي سُڌارڻ جو توهان کي ڪهڙو اَڌيڪار آهي؟ڪپڙو
ٽيو هُجي تہ اسان کي صاف ڪرڻ جو اَڌيڪار آهي. ڇاڪاڻ
ي سامهون ڪنهن بہ نموني جو ريئيڪشن (پرتي ڪريا)
ي ۽ جنهن ۾ چيتن آهي تہ ريئيڪشن وارو آهي.تنهن ۾
ي ڇا سُڌاريندا؟ پنهنجيپرڪرتي ڪانہتي سُڌري اُتي ٻئي
ڇا سُڌارڻي آهي؟ پاڻ ئي 'لاٽون' آهي.هي سڀ لاٽون وڏا
چاريہ مهاراج هجن تہ بہ اُهي لاٽون آهن ڇاڪاڻ تہ اُهي
رتيءَ جي آڌين آهن. پرش ٿيڻ کان پوءِ ئي پرشارٿ اُتپن
تو. هيءُ پرشارٿ تہ ڏنو ئي ڪانہ اَٿن.

سوال: پر دادا اسان کي هوءَ ماريندي نہ؟

دادا شري: ڪڏهن اسان کي لڳندا بہ. سنگ هٽڻ اچي تہ هيئن ڪٽي پاسو ڪجي. اِئين هِتي بہ اسان کي پاسو ڪرڻ کپي. پر تڪليف ڪڏهن ٿي ٿئي؟ مون سان شادي ڪيل آهي؛ منهنجي وائيف آهي. اَڙي پائي ڪانهي وائيف. هيءُ هسبنڊ ڪانهي تہ وائيف وري ڪيئن ٿي؟ هيءَ تہ اناڙين جا ڪيل آهن. هاڻي آريہ پرجا رهي ڪٿي آهي؟

سوال: پنهنجي ڀُل سويڪار ڪري، ڇا پتنيءَ کي سُڌاري نٿو سگهجي؟

دادا شري: ٻئي کي سُڌارڻ لاءِ پهرين پاڻ سُڌرڻ جي ضرورت آهي. ڪنهن کي سُڌاري نٿو سگهجي. جيڪي سُڌارڻ جي ڪوشش ۾ آهن سي سڀ اَهنڪاري آهن. پاڻ سُڌريو تہ ٻيا سڀ سُڌري ويندا. مون اهڙا ڏٺا آهن جيڪي ٻاهر سُڌارو ڪرڻ نڪتا آهن ۽ گهر ۾ وائيف جي اڳيان سندن آبرو ڪانهي. ماتا جي اڳيان سندن آبرو ڪانهي. هيءَ ڪهڙي قسم جا ماڻهون آهن؟ پهرين تون سُڌر "مان سُڌاريان، مان سُڌاريان"، اِهو ڪوڙو ' ايگوئزم (اِهنڪار) آهي. تنهنجو ئي ٺڪاڻو ڪانهي تہ تون ڇا سُڌارڻ وارو آهين؟ پهرين پاڻ ڏاهو ٿيڻ جي ضرورت آهي. "مهاوير، مهاوير ٿيڻ جي ڪوشش ڪندا هئا ۽ اُنهن جو ايترو سڀ پرڀاءُ پيو آهي." ٢٥٠٠ سال گذرڻ ڪان پوءِ بہ هُنن جو پرڀاءُ ڪان ٿو وڃي.

اسين ڪنهن کي بہ سڌاريون ڪانہ ٿا.

. جيڪڏهن نہ ميائبس تہ سامان سڄو مٿي تي کڻو
ـ؟

"Don't See Laws, Please Settl

نهن بہ نموني سان نيمن کي نہ ڏسي ڪريا ڪري سماڌان

مهون واري کي سيٽلمينٽ وٺڻ لاءِ چئون تہ تون هيئن ڪر؛
وئن ڪر؛ ائين چوڻ جو بہ ٽائيم ڪٿي آهي؟ سامهون واري
ؤ پلون هجن تہ بہ اسان کي تہ پنهنجي پُل مٿي اُڪتي وڏي
عرجي. هن سميہ ۾ وري نيم ڏسڻ گهرجن ڇا؟ هيءُ تہ ڪلجُڳ
ري سمو اچي ويو آهي. جتي ڏسو اُتي دُک - دوڙ؛ پاڳم پاڳ
بئي آهي. ماڻهون منجهيا پيا آهن. گهر وڃي تہ وائيف
واڪا ڪري، ٻار پيا رڙو-رڙ ڪن؛ نوڪريءَ تي وڃي تہ سيٺ
ون-واڪا ڪري؛ گاڏيءَ ۾ وڃي تہ پيڙ ۾ ڌڪا- ٿاٻا کائي! ڪٿي
ڪانہ تو ملي. ماڻهوءَ کي آرام تہ کپي نہ؟
کير اسان سان وڙهي تہ اسان کي هُن تي ديا ڪرڻ گهرجي؛ اِهو
تہ او هو-هو ڪيترو نہ تڪليف ۾ آهي جو وڙهي تو پوي.
ي وڙهن ٿا سي سڀ نربل (ڪمزور) آهن.

سوال: گهٽيئي دفعا اِئين ٿيندو آهي تہ هڪ ئي سميہ تي
ن سان سڀني ڳالهہ تي اِئڊجسٽمينٽ وٺي پوندي آهي، تہ
يم تي سڀني کي سڀني ٽائيم ڪيئن منهن ڏجي؟

دادا شري: پنهي سان **Adjustment** وٺي سگهجي ٿي.
ڇٽن سان سڀني ٽائيم بہ ائڊجسٽمينٽ وٺي سگهجي ٿي.
ڻو پڇي منهنجو ڇا ڪيوَ؟ تہ هُن کي چئجي تنهن جي
موجب ڪنداسين. ٻئي کي بہ ائين ئي چئجي؛ توهان

يٿارٿ وهنوار

سوال: وهنوار ۾ رهڻو آهي تہ ائڊجسٽمينٽ هڪ طرفي تہ نہ هئڻ گهرجي نہ؟

دادا شري: وهنوار تہ تنهن کي چئجي جو اسان جي ائڊجسٽمينٽ ڏسي پاڙيسري بہ اِئينچوي تہ سيني جي گهر جهڳڙا آهن پرهن گهر ۾ ڪو جهڳڙو ڪانهي. تنهن جو وهنوار سني ۾ ڳڻو چئبو. "جنهن سان نٿي بڻجي اُتي ئي شڪتي ڪِلائٽي آهي . جنهن سان بڻجي ٿي اچي اُتي تہ شڪتي آهي. نٿي بڻجي اِها ڪمزوري آهي. منهنجي ڪيئن سيني سان بڻجي اچي ٿي؟ جيتريون ائڊجسٽمينٽ وٺندا اوتريون شڪتيون وڌنديون ۽ اَشڪتيون ٽٽي پونديون. آسِڪتيتہ گهٽي سمیہ کان آهي. سچي سمجهہ تہ ٻين پرگهٽ ٿيندي جڏهن ٻيءَ سچي سمجهہ تي تالو لڳندو.

گياني تہ سامهون وارو ڦڏئي هجي تہ بہ هُن سان اَئڊجسٽ ٿئي ٿو. گياني پُرش کي ڏِسندو رَهي تہ سيني نموني جي ائڊجسٽمينٽ ڪرڻ اچي ويندس. هن جي پُٺيان سائنس چا تي چوي تہ ويتراڳ (راڳ - دُويش رهت) ٿي وڃو.

راڳ دويش نہ ڪريو. هيءُ تہ اندر ڪجهہ آسڪتي رهجي ٿي وڃي تنهن ڪري مار ٿي پوي. وهنوار ۾ هڪ طرفي، نِسپرهہ ٿي ويا هجن سي ڏنگا (ڦڏئي) ماڻهو چئبا. اسان کي ضرورت هجي ۽ سامهون واري جي پُل هجي تہ بہ اُن کي مڃائي وٺڻ گهرجي. اِسٽيشن تي اسان کي مزورڪپندو هجي ۽ اُهو آناڪاني ڪندو هُجي تہ بہ هن کي چار آنا وڌ - گهٽ ڪري بہ مڃائي وٺڻ

تي تي ڊاڪو مليا هجن ۽ اسان اُنهن‌سان ڊس-ائڊجسٽ
ين تہ اسان کي ماريندا. تنهن کان تہ اسا پڪ ڪري ڇڏيون
ن سان ائڊجسٽ ٿي ڪم ڪڍڻو آهي تہ ڊاڪن کان پڇنداسين
وهان جي ڪهڙي اِڇا آهي؟ ڏسو ڀائو! اسان تہ ياترا ڪرڻ
هيون. اِئين هُنن سان اَئڊجسٽ ٿي وڃجي.

ندرا جي نالي (ڪاڙيءَ) مان اَڻ سهندڙ بانس ايندي آهي
اُن‌سان وڙهڻ کپي؟ تيئن هنن ماڻهن مان بہ بانس پيئي
ہ ڇا اِهو اُنهن کي چوڻ کپي؟ بانس اڇي سو آهي باندرا جو
سُڳند اڇي تہ سو آهي باغ. جنهن جنهن منجهان بانس
ي سي چون ٿا تہ اسان سان ويتراڳ رهو.

ي سڀ جيڪڏهن 'ائڊجسٽ ايوري ويهر' ڪانہ ٿيندا تہ
ڪ ڏينهن پاڳل ٿي ويندا. سامهون واري کي توهان تمام ڳ
يڙيندا. حيران پريشان ڪندا رهندا تہ هو پاڳل واري هلت
هِن ڪتي کي بہ هڪ دفعو، ٻيو دفعو، ٽيون دفعو توهان
دا تيستائين توهان جي آبرو رکندو پر هُن کي اسان وڏيڪ
ڪ چيڙينداسين، تنگ ڪنداسين تہ هي ڪُتو بہ اسان کي
ائيندو. هي ڪتو بہ سمجهي ٿو وڃي تہ هي مونکي روز ٿو
ڪري هي ماڻهو نالائق آهي. ننگو آهي. هيءَ سمجهڻ
ڳالهہ آهي. پنهنجو-ناهہ ڪجھ بہ ڪرڻي ڪانهي، اَئڊجسٽ
ويهر.

هرين هيءَ وهنوار سکڻو آهي. وهنوار جي سمجهہ کان سواءِ
ن گهڻن نمونن جي مار کائيندا رهن ٿا.

ائي: اَڌياتم ۾ توهان جي ڳالهہ لاءِ ڪُجھ بہ چوڻو ڪانهي
وار ۾ بہ توهان جي ڳالهہ ٽاپ ليول جي آهي.

جيئن چئو ٿا تيئن ڪنداسين. ويوسٿٽ ڪان ٻاهر ڪانهي تنهن
ڪري چاهي ڪهڙيءَ بہ حالت ۾ جهيڳڙو ٿيڻ نہ گهرجي. هيءُ تـ
سُنو ۽ خراب چوڻ جي ڪري پوت حيران ٿا ڪن. اسان ڪي تـ
ٻنهي ڪي ساڳيو ئي ڪرڻ ڪپي. هڪ ڪي سُنو چونداسين تہ ٻيو
خراب ٿيو. تہ وري هي حيران ڪندو پر ٻنهي جو مڪسچر ڪري
ڇڏينداسين تہ پوءِ اثر ڪانہ رهندو. ائڊجسٽ ايوري ويئر جي
اسان ڪوچ ڪئي آهي. صحي ڳالهائيندو هجي تنهن سان ۽ غلط
ڳالهائيندو هجي تنهن سان بہ اَئڊجسٽ ٿي وڃو. اسان ڪي ڪير
چوي تہ، ''توهان ڪي دماغ ڪانهي'' تہ ٽُرتئي اسان هُن سان
ائڊجسٽ ٿي ويندا سين ۽ چونداسين سو تہ پهرين ڪان ئي ڪانـ
هئو; پيارا! هاڻي تون ڇا ڳولهڻ آيو آهين؟ توڪي تہ اڄ خبر پيئي
آهي پر مان تہ ننڍپڻ ڪان اِهو ڄاڻان ٿو. اِئين چيوسين تہ جهيڳڙ
مِٽيو نہ؟ وري هو واپس اسان وٽ دماغ ڳولهڻ ئي ڪانہ ايندو
هيئن نہ ڪيون تہ گهر ڪڏهن پهچنداسين؟

اسان هيءُ سرل ۽ سِڌو رستو ٻُڌائي ٿا ڇڏيون ۽ هيءُ ويڙهـ
جهيڙڇا روز روز ٿي ٿئي؟ هيءُ تہ اسان جي ڪرم جو ڦل جڏهن
سامهون ٿو اچي تڏهن ٿو ٿئي. بس ايترو اسان ڪي ائڊجسٽ
ٿيڻو آهي. گهر ۾ ليلا سان جهيڳڙو ٿيو هجي تہ جهيڳڙو ٿيڻ ڪان
پوءِ ليلا ڪي هوٽل ۾ وٺي وڃي ڪاڌو ڪارائي خوش ڪري ڇڏجو
هاڻي ساڙ-تيسو باقي رهڻ نہ گهرجي.

ائڊجسٽمينٽ ڪي اسين نياءُ ٿا چئون. آگرهہ - دُرا-گرهہ رکڻ
تنهن ڪي نياءُ نہ چئبو. ڪنهن جو بہ آگرهہ (ضد) نياءُ ڪانهي
اسان ڪنهن بہ ڳالهہ جي ضد ۾ ڪانہ پوندا آهيون. جنهن بـ
پاڻيءَ سان منڱ چڙهن; چاڙهي ڇڏيندا آهيون. پڇاڙيءَ ۾ گٽ
جي پاڻيءَ سان بہ چاڙهي ڇڏيندا آهيون.

اِستريءَ کي مارڻ

ڀائي: دادا، منهنجو مِجازُ جڏهن بگڙي ويندو آهي
ن زال تي هٿ کڻي ويندو آهي.

دادا شري: اِستريءَ کي ڪڏهن بہ مارڻ نہ گهرجي. هي
توهان جا هڏ سلامت آهن تيسين چُپ رهندي. پوءِ توهان
مٿان چڙهي ويهندي. اِستريءَ کي ۽ من کي مارڻ هيءُ تہ
سار ۾ ڀِنڪائڻ وارا بہ ساڌن آهن. هنن ٻن کي مارڻ نہ گهرجي.
ن مان سمجهائي ڪم ڪڍڻ گهرجي.

اسان جو هڪ دوست هئو، جڏهن ڏس تہ زال کي چماٽ
ڪڍندو هئو. ننڍي ننڍي ڳالهہ تي بہ چماٽ هڻي ڪڍندو
. پوءِ خانگيءَ ۾ مون کيس سمجهايو. چماٽ تون پنهنجي
کي ٿو هڻين سا هوءَ اندر نوٽ ڪري رکندءِ. تون پلڄي بہ
دين پر هوءَ اندر نوٽ ڪري رکندءِ. هيءَ ننڍڙا ننڍڙا تنهنجا
ڪرا جڏهن زال کي چماٽ ٿو هڻين تڏهن ڪِرڙي نظر سان
ئي پيا توکي ڏسن ۽ هيءَ بہ نوٽ ڪري پيا رکن. پوءِ ماءُ ۽
چوڪرا گڏجي اڳيان هلي توکان بدلو وٺندا. هي توکان
هن بدلو وٺندا، جڏهن تنهنجا هڏ هلڻ کان هلاڪ هوندا
ن. تنهن ڪري اِستريءَ کي مارڻ جهڙو ڪانهي. مارڻ سان
پاڻ کي کوٽ روپ، اَنترايہ روپ ٿي پوندو.
آشرت ڪنهن کي چئجي.

ڪليءَ سان ٻڌل ڳانءِ هجي ۽ اُن کي ماريون تہ هوءَ
ڏانهن وڃي؟ گهر جا ڀاتي ڪليءَ ٻڌل چئبا. اُنهن کي
نداسين تہ ماڻهون اسان کي نالائق چوندا. اُنهن کي ڇڏي ڪري

دادا شري: هيئن آهي نه: وهنوار ۾ ڏاپ جي ڳالهہ
سمجھڻ کانسواءِ ڪوبہ موڪش ۾ ڪانہ ويو. چاهي ڪيترو بہ ٻارهن
لکن جو آتم گيان ھُجيس پر وهنوار مان ڇُٽڻو آهي ۽ هي توهان
کي نہ ڇڏي تہ توهان ڇا ڪندا؟ توهان 'شُڌ آتما' آهيو پر وهنوا
توهان کي ڇڏي تڏهن نہ؟ توهان وهنوار کي وڏيڪ ۽ وڏيڪ
منجھائيندا ٿا رهو. جهٽ پٽ اُڪيل آڻيو نہ؟

هِن ڀائيءَ کي اسين چئون تہ، ''وچ دڪان تان آئيسڪريم وني
اچ.'' پر هو اڌ رستي تان موٽي آيو. پڇيوسونس ڀائي ڇو؟ تہ هن
ٻڌايو رستي تي گڏهہ مليو تنهن ڪري اَپ شُڪن ٿيو!! هاڻي هُن کي
اهڙو اونڌو گيان ٿيو آهي تہ هن کي سَمجھائي اِها ميٽا ڪڍي
ڇڏڻ گهرجي نہ؟ هُن کي سَمجھائڻ گهرجي تہ ڀائي! گڏهہ ۾ ب
ڀڳوان آهي تنهن ڪري اَپ شُڪن جهڙي ڪابہ ڳالهہ ڪانهي. تون
گڏهہ جو تِرسڪار ڪندي تہ اُهو اُن جي اندر رهيل ڀڳوان کي پهچي
ٿو. تنهن جو توکي ڀَيَنڪر ڏوهہ لڳندو. وري اِئين ٿيڻ نہ گهرجي
هي اونڌو گيان ٿيو اٿن تنهن ڪري ائڊجسٽ نٿا ٿي سگهن.

اسان کي پنهنجو مت ڀرين نہ ڏيڻ گهرجي. سامهون واري
کان پُڇجي تہ هن بابت توهان کي ڇا چوڻو آهي؟ سامهون وار
پنهنجي ڳالهہ پڪڙي رکي تہ اسان کي ڇڏي ڏيڻ گهرجي. اسان کي
تہ ايترو ئي ڏسڻ گهرجي تہ ڪيئن سامهون واري کي دک نہ ٿئي
اسان کي پنهنجو مت (اڀيپرايہ) سامهون واري مٿان نوکي ويهار
نہ گهرجي. سامهون واري جو مت اسان کي وٺڻ گهرجي. اسان ت
سيني کان سندن رايو (اَڀيپرايہ) وٺي گياني ٿيا آهيون. مان پنهنج
رايو ڪنهن جي مٿان مڙهڻ ويندس تہ مان ئي ڪچو ٿي پوندس
اسان جي رائي (اڀيپرايہ) سان ڪنهن کي دک نہ ٿيڻ گهرجي.

ئي نہ ڏيڻ گهرجي. سامهون واري لاءِ ويچار ڪرڻ تہ هن
ڪي هيئن ڇيو، هوئين ڇيو; اِهو ئي گُناهہ آهي. هلندي
دي پِت سان ٽڪرائجي تہ پِت سان ڇو ڪانہ ٿا وڙهون؟ وڻ
جڙ ڪيئن ڇئبو؟ جيڪي ٽڪرائجي اسان کي لڳن ٿا اُهي
ساوا وڻ ئي آهن! ڳانءِ جو پير اسان جي مٿان پوي تہ اسين
ءِ کي ڪجهہ چئون ٿا؟ اِئين ئي هنن ماڻهن سان لاڳو آهي.
ئي پُرش سيني کي ڪيئن ٿو معاف ڪري ڇڏي؟ گياني -
ن جاڻي ٿو تہ هي سمجهن ڪانہ ٿا. وڻ وانگر آهن ۽ سمجهہ
ب کي ڪُجهہ چوڻو ئي ڪانہ ٿو پوي. اُهو تہ ترت پرتيڪرمڻ
ي ٿو ڇڏي.

سامهون واري جو ڏوهہ ڏسڻ ئي نہ کپي. تنهن سان تہ سنسار
ي ٿو. پنهنجا ئي ڏوهہ ڏسڻ کپن. اسان جي ئي ڪرمن جو
آهي. هن بابت ڪجهہ چوڻ جهڙو رهيو ئي ڪانهي؟ سيئي
بئي کي ڏوهہ ڏين ٿا; تون ههڙو آهين وري هوءَ چوندي تون
و آهين ۽ واپس ٽيبل تي گڏجي کاڌو کائيندا. اِئين اندر ئي
ر وير ٻڌجي ٿو. هن وير جي ڪري دنيا بيٺي آهي. تنهن
ي تہ اسان چيو آهي تہ، ” سم ڀاءُ سان نيڪال ڪجو.“ اُن
وير بند ٿيندو.

سنسار جي مٺائيءَ ۾ ڇا آهي؟ اَهڙي مِٺائي آهي جا گهڙيءَ
ہ ٽڪي سگهي؟ وڏيڪ کائجي تہ بد هاضمو ٿي پوندو ۽
ٽ کاڌي هوندي تہ اندر لالچ ٿيندي. وڏيڪ کاڌائين بد هاضمو
ن تہ پيو تڙڦندو. سک اَهڙو هئڻ گهرجي جو تڙڦڻو نہ پوي.
نہ هن ”دادا“ کي آهي نہ اهڙو ”سناتن سُک.“

مارينداسين تہ هو اسان کي ماريندا يا پڇي ويندا.

ٻڌل ماڻهن کي مارڻ اِهو شور ويرتا جو ڪم ڪيئن چئبو؟ اِهو تہ ڪمزور ۽ ڪانئر جو ڪم آهي.

گهر جي ماڻهن کي تہ ذرو بہ ڏکائڻ نہ گهرجي. جنهن ۾ سمجهہ ڪانهي اُهي گهر وارن کي ڏک ڏين ٿا.

فرياد

پڇڻ : دادا مان پنهنجي فرياد ڪنهن کي ٻڌايان؟

دادا شري: تون فرياد ڪنديءَ تہ فريادي ٿي وينديءَ. مان تہ جيڪو مون وٽ دانهن کڻي ايندو آهي تنهن کي ڏوهي ڳڻيندو آهيان. توکي فرياد ڪرڻ جو ٽائيم ئي ڇو آيو؟ فرياد ڪرڻ وارا گهڻو ڪري گنهگار ئي هوندا آهن. پاڻ گنهگار آهي تنهن ڪري فرياد ڪرڻ آيو آهي. تون فرياد ڪندين ۽ تہ تون فريادي ٿي وينديںءَ ۽ سامهون وارو آروپي ٿيندو. مطلب هُن جي دِرشٽيءَ ۾ تون آروپي ٿيندينءَ. تنهن ڪري ڪنهن جي وِروڌ فرياد نہ ڪرڻ گهرجي.

پڇڻ: تہ مون کي ڇا ڪرڻ گهرجي؟

دادا شري: هو توکي ڪوڻو ڏسڻ ۾ اچي تہ تون چوءَ تہ هو سُٺي ۾ سُٺو ماڻهو آهي. مان ڪوڻي آهيان. اَهڙيءَ طرح ضرب ڪري ڳالهہ وڌي ويئي هجي تہ ونڊ ڪري ڀُڃي ڪري ڇڏجي ۽ ونڊ ٿي ويئي هجي تہ ضرب ڪري ڇڏجي. هيءَ ضرب ۽ ونڊ ڪرڻ ڇو ٿو سيکارجي؟ سنسار ۾ نيڪال آڻڻ لاءِ.

سامهون وارو ونڊ ڪندو هُجي تہ اسان کي ضرب ڪري رقم

کنڊ پيون

''سنسار''

ڏسڻ ۽ جاڻڻ

قدم ملائي هلو....

دادا بھگوان نا اسیم جئے جئے کار ہو....

''سناتن سُک''

ن نہ هجي تہ جيئن ڪهڙيءَ ريت؟ هيءُ نئون تہ اَننِت آيو ءِ تنهن ۾ توهان کي دخل اندازي ڪرڻ نہ گهرجي. توهان کي نہ ي سو توهان نہ ڪريو. آئيسڪريم توهان کي اِئين ڪانہ ٿي چوي وهان مونکان پري ڀڄو. توهان کي نہ کائڻو هجي تہ نہ کائو.

هي ٻڍڙا وري جوانن سان چڙن ٿا. هي مت ڀيد، زمانو بدلجڻ ڪري آهن. هي ڇوڪرا تہ زماني انوسار هلندا.

موهہ معنيٰ نئون نئون اُتپن ٿيندو ٿو رهي ۽ نئون ئي ڏسڻ ۾ ي ٿو. اسان ننڍي هوندي ئي ٻڌيءَ سان ويچاري ورتو تہ جڳت و ٿي رهيو آهي يا سڌو ٿي رهيو آهي ۽ اِها ڳالهہ بہ سمجهہ ۾ ي ويئي تہ ڪنهن کي بہ ستا ڪانهي جڳ کي بدلائڻ جي. تنهن دي بہ اسين چا ٿا چئون، ”زماني آهر اَڊجسٽ ٿي وڃون. ڪرو نئين ٽوپي پائي آيو هجي تہ اِئين نہ چوڻ گهرجي تہ هيءَ ڪهڙي وٺي آئين؟ تنهن ڪان تہ اَڊجسٽ ٿي وڃجي ۽ چئجي ي سُني ٽوپي ڪٿان وٺي آئين؟ گهٽي مِليئہ؟ ڏاڍي سستي ي. اِئين اَڊجسٽ ٿي وڃجي.

هي اڄ جا ٻار سڄو ڏينهن ريڊيو ڪن سان لڳائي ڪانہ ٿا رکن؟ ڪاڻ تہ ويچارن کي تہ نئون نئون هي شونق جاڳيو آهي. هيءَ هنن نئين ڊيولپمينٽ آهي. جيڪڏهن ڊيولپ ٿيل هجي ها تہ ريڊيو ن سان لڳائي نہ وينو هجي ها. هڪ دفعو ڏسڻ ڪان پوءِ لڳائي نہ هان. نئين شيءِ کي هڪ دفعو ڏسڻو پوندو آهي. اُن جو سدائين و وٺڻ جي ضرورت ڪانهي. هيءَ تہ ڪنن جون نئين سر اِندريون ون اُتس تنهن ڪري سڄو ڏينهن ريڊيو ٻڌندو رهي ٿو. منشپٽي هاڻ شروعات ٿي اُتس . منشپٽي ۾ هزارين دفعا آيل ماڻهو هئڙي ر جون حرڪتون نہ ڪندو.

ڏسڻ ۽ چاڪڻ

قدم ملائي هلو...

سنسار جو اَرِتُ ئي آهي جيڪو هر مهل پيو بدلجي. نرنتر پريورتن ٿيندو ئي ٿو رهي. هيءَ پڊڙا ۽ بزرگ، جهوني زماني کي اڃان ڇهنيا چنبڙيا پيا آهن. پيارا زماني موجب هلو، نہ تہ مار کائي مري ويندا. زماني انوسار ’اَئڊجسٽمينٽ‘ ڪرڻ گهرجي. مونکي تہ چور سان، پاڪيٽ مار سان؛ سيني سان ’اَئڊجسٽمينٽ‘ هوندي آهي. چور سان اسين ڳالهايون تہ اُهو بہ سمجهي ويندو آهي تہ هي ڪروڻا وارا آهن. چور کي اسين اِئين ڪانہ چوندا آهيون تہ تون ڪوڙو آهين. چاڪاڻ تہ هُن جو بہ ’ويو-پائينٽ‘ آهي ۽ هي ماڻهو وري هُن کي نالائق چئي گاريون ڏين ٿا. تہ هي وڪيل وري ڪوڙا ڪانهن؟ بلڪل ڪوڙو؛ چوي ٿو مان توهان کي ڪيس ڪٽي ڏيندس. چا هنن کي ٺڳ ڪانہ چئبو؟

چور کي لچو چون ۽ بلڪل ڪوڙي ڪيس کي سچو چون تنهن جو سنسار ۾ وِشواس ڪيئن ڪبو؟ تہ بہ اهڙن جو هلي ٿو نہ؟ ڪنهن کي بہ اسين ڪوڙو ڪانہ چوندا آهيون. هو پنهنجي ويو- پائنٽ کان ڪريڪٽ ئي آهي. پر هن کي سچي ڳالهہ جي سمجهہ ڏينداسين تہ تون هيءَ چوري ڪرين ٿو تنهن جو نتيجو چا ايندو؟

هي ٻُڍا گهر ۾ ايندا ۽ چوندا... هيءُ لوهہ جو ڪٻٽ، هيءَ ريڊيو؟ هيءُ هيئن ڇو آهي؟ هوئن ڇو آهي؟ اِئين چئي دخل-اندازي ڪندا. پيارا ڪنهن جوان سان دوستي ڪر. هي يُگ تہ بدلجندو ئي رهندو. هن کان سواءِ جيئَنِ بہ ڪيئن؟ ڪجهہ نئون ڏسندا ۽ موهہ ٿيندن.

سُڌريل ئي سُڌاري سگهن ٿا

هڪ دفعو من ۾ ڪنهن جي لاءِ وڪواد پئجي ويو پوءِ اُن جي
چالو ٿي ويندي. پوءِ من ۾ هُن جي لاءِ ڳنڍ ٻڌجي ويندي تہ
ماڻهو هئڙو آهي. تڏهن اسان کي مؤن رکي سامهون واري
شواس ۾ آڻڻ گهرجي. خالي چؤ - چؤ ڪرڻ سان ڪنهن ۾
و اچڻ وارو ناهي. سُڌارڻو اَٿوَ تہ گياني پرش جي واڻيءَ سان
سُڌرندو. ڇوڪرن بابت ماءُ - پيءُ جي جوڪمداري آهي. اسان
تڏهن نہ ڳالهائينداسين تہ ڪانہ هلندو؟ هلندو. تنهن
ڀڳوان چيو آهي تہ جيئري ئي مُئلن وانگر رهُہ. بگڙيل سُڌري
ي ٿو. بگڙيل کي ڪٽي نہ ڇڏڻ گهرجي. بگڙيل کي سُڌارڻ جو
اسان کان ٿي سگهي ٿو. توهان نہ ڪجو. توهان اسان جي
اَنوسار هلجو. هيءَ تہ جيڪو سُڌريل آهي سوئي ٻين کي
ي سگهي ٿو. پاڻ ئي سُڌريل نہ هجي سو ٻين کي ڪيئن ٿو
ي سگهي؟ ٻارن کي سُڌارڻو هجيوَ تہ هِن اسان جي آگيا
ب هلجو. گهر ۾ ڇهن مهنن لاءِ مؤن رکجي ۽ ٻار پڇن تڏهن
جواب ڏجي ۽ سو بہ کين چئي ڇڏجي تہ مون کان نہ پڇو تہ
ءِ ٻارن لاءِ خراب ويچار اچن تہ ترت ئي تنهن لاءِ پرتيڪرمڻ
ي ڇڏجو. ٻارن کي تہ نوءَ مهنا پيٽ ۾ رکٽو، پوءِ پنڌ ڪرائٽو؛
ٽٽو-ڦِرائٽو؛ ننڍا آهن تيستائين. پوءِ ڇڏي ڏيٽو. هي ڳانيون
نهون ڇڏي ڇڏين ٿيون نہ؟ ٻارن کي پنجن سالن تائين
ڻ جي ضرورت آهي پوءِ ٽوڪڻ بہ نہ گهرجي. ويهن سالن
وءِ هُن جي زال ئي هُن کي سُڌاريندي. اسان کي سُڌارڻو نہ
و.
ٻارن سان مٺاچرو رهڻ گهرجي. سچ پچ ۾ ڪير بہ پنهنجو

گهپي - کِٽ پِٽ جي بُري عادت

هن ٽائيم تي گهڻي ڳالهائڻ جهڙي ٻي ڪا به سُٺي ڳالهه ڪانهي. هن وقت ۾ وچن، پٿر وانگر ٿا لڳن. اَهڙا نڪري رهيا آهن ۽ هرڪنهن جا اَهڙا ئي آهن. تنهن ڪري گهڻو ڳالهائڻ سُٺو. ڪنهن کي ڪجهه چوڻ جهڙو ئي ڪانه رهيو آهي. چوڻ سان پاڻ ڳالهه وڌيڪ بگڙي ٿي. هن کي چئون ته ڳاڏي جلد پڪڙجانءِ ته دير سان ويندو ۽ ڪجهه به نه چوندا ته ٽائيم تي پهچندو.

اسين نه هونداسين ته به سڀ هلندو رهندو. هيءُ ته پنهنجو ڪوڙو اَهنڪار آهي. جنهن ڏينهن کان ٻارن سان توهان گهپي ۽ کِٽ پِٽ بند ڪندا تنهن ڏينهن کان ٻار سُڌرندا. توهان جا وچن سُٺا ڪانه ٿا نڪرن تنهن ڪري سامهون وارو ناراض ٿئي ٿو. توهان جي وچنن کي وزن ڪانه ٿو ڏيئي. اُلٽو توهان جا وچن موٽي واپس ٿا اچن. اسان کي ته ٻارن کي کاڌو پيتو ناهي ڏيڻ گهرجي ۽ پنهنجا فرض پورا ڪرڻ گهرجن. ٻيو ڪجهه چوڻ جهڙو ڪانهي. ڳالهائڻ سان فائدو ڪانه ٿو پوي. اَهڙو انوڀوءَ توهان کي ٿيو آهي؟ ٻار وڏا ٿيا آهن هاڻي ڇا ڏاڪڻ تان ڪري ٿا پون؟ توهان پنهنجو آتم ڌرم ڇو ٿا چُڪي وڃو؟ هنن ٻارن سان توهان کي ريليٽوءَ ڌرم آهي. اُتي اَجايو مغزماري نه ڪرڻ کپي. کِٽ پِٽ ٿا ڪريو تنهن کان ته مؤن ڌارڻ ڪندا ته وڌيڪ سُٺو آهي. کِٽ پِٽ ۽ گهپيءَ جي ڪري ته پنهنجو دماغ بگڙي ٿو ۽ سامهون واري جو به بگڙي ٿو.

گھر ۾ صلاح ڪڏهن ڏيڻ گھرجي؟

ساان وانگر اَپُڏ تي وڃي تہ ڪم ٿي پوري تي وڃيس. ٻُڌي
ڏيندا تہ واپس سنسار ڪڙو تي ويندو. گھر وارا پُڇن تڏهن
جواب ڏجي ۽ تنهن وقت من ۾ اِئين هجڻ گھرجي تہ نہ
تہ سُنو اَهڙو اندر نشچو رکجي. چاڪاڻ تہ نہ پڇندو تہ مغز
نہ پوندو. هيئن آهي نہ، اسان جا جھونا سنسڪار سڀ خلاص
يا آهن. ڪلجڳ زبردست ڦهلجي ويو آهي. سنسڪار سڀ
تي ويا آهن. ماڻهو، ڪنهن کي سمجھائي ٿي ڪانہ ٿا
. پيءُ، پُٽ کي ڪجھ چوي تہ پُٽ چوندس، مون کي توهان
صلاح ڪانہ ٻُڌڻي آهي. تڏهن ڏيڻ وارو ڪير آهي؟ وٺڻ وارو
آهي؟ ڪهڙي قسم جا ماڻهو ڪنا ٿيا آهيو؟ هي، ماڻهو،
جي ڳالهہ چو ڪين ٿا ٻُڌن؟ سچي ڪانهي تنهن ڪري.
هجي تہ ٻُڌي يا نہ ٻُڌي؟ ماڻهو چو ٿا اِئين چون. آسڪتيءَ
ڪري اِئين ٿا چون. آسڪتين جي ڪري پاڻ پنهنجا جنم
ن ٿا.

سڀ ڪجھ ''ويوستت شڪتي'' هلائي رهي آهي. ڪجھ
نهن کي چوڻ جهڙو ناهي. ''پنهنجو'' ڊرم پورو ڪري وٺڻ
ي. پهرين تہ اِئين سمجھندا هئاسين تہ هي سڀ اسين
رهيا آهيون. هيءَ باهہ اسان ٻاري آهي تہ وِسائڻي بہ اسان
وندي. هاڻي تہ (آتم گيان کان پوءِ) اسان کي هلائڻو ڪانهي
اڻي تہ هي بہ لاٿون ۽ هو بہ لاٿون. پاسيرو ڪر هِن هَلائڻ جي
ي. پيالا ٽُٽن؛ ڪَڙهي هارجي؛ ٽُنهن ٻارن سان وڙهندي هُجي
اسان کي منهن ڦيري پاسيرو شانتيءَ سان ويهي رهڻ

آهي ئي ڪانہ. هن ديھہ جي آڌار تي هي منهنجا آهن. هيءَ ديھہ سڙي وڃي تہ ڪوبہ ساڻ اچي ٿو؟ هيءَ تہ 'منهنجو' چئي چاتيءَ سان چپڪائي ٿا رکن سا وڏي اُپاڌي آهي. گهٽي لڳ- لڳاءُ وارا ويچار ڪم ڪانہ ٿا اچن. ٻارَ وهنوار جي حساب سان آهن. ٻارُ سڙي پوي تہ دوا - درمل ڪجي پر روئڻ - پٽڻ جو شرط ڪيل آهي ڇا؟ سوٽيلا ٻارَ هُجن تہ اُنهن لاءِ ماءُ ڪي ٿنڀ(ڪير) ايندي ڇا؟ نہ. سمجهي هلڻ گهرجي. هي ڪلجُڳ آهي ۽ ريليٽوءَ سڳائي سنبنڌ آهي. ريليٽوءَ کي ريليٽوءُ ۾ رکجو؛ ريئل نہ ڪجو. هي ريئل سنبنڌ هجي تہ ٻارن کي چئون تہ جيسين تون ڪانہ سُڌرندي تيسين الڳ وڃي رهہ. پر هيءَ تہ ريليٽو سنبنڌ آهن تنهن ڪري ''اَئڊجسٽ ايوري ويهر'' توهان هتي سُڌارڻ ڪانہ آيا آهيو. توهان تہ ڪرمن جي شِڪنجي مان ڇٽڻ آيا آهيو. ڪنهن کي سُڌارڻ ڪان تہ هُن لاءِ سني ڀاونا ڪريو. ڪير بہ ڪنهن کي سُڌاري ڪانہ ٿو سگهي. هي گياني پرش سُڌريل آهي ٻين کي سڌاري سگهي ٿو. تنهن ڪري اُنهن وٽ ٻارن کي وٺي وڃو. هي بگڙن ڇو ٿا؟ ڇيڙخاني ڪرڻ سان.

سڄي دنيا جو ڪم ڇيڙخاني ڪرڻ جي ڪري بگڙيو آهي. هن ڪُتي کي بہ ڇيڙيندا - ستائيندا تہ چڪ پائيندو. تنهن ڪري ڪُتن کي ماڻهو ڇيڙين ڪانہ ٿا. ماڻهن کي ڇيڙيندا تہ ڇا ٿيندو؟ ماڻهو بہ چڪ پائيندا. تنهن ڪري ڇيڙخاني نہ ڪجو.

هيءَ اسان جي هڪ هڪ لفظ ۾ اَننتا اَننت شاستر سمايل آهن. هيءَ اسانجي ڳالهہ سمجهي پاسيرو ٿي هلي تہ سڄو ڪم ٿي وڃيس. هڪ ئي جنم ۾ موکش ٿي وڃيس. اَهڙو هيءَ وگيان آهي. لکين جنم ڪَٽجِي ويندس. هن وگيان سان تہ راڳ بہ ويندس تہ دويش بہ نڪري ويندس. ۽ وِيتراڳ ٿي ويندو. اَگُرولگهو-سُڀاءُ وارو ٿي ويندو. اَرٿات هن وگيان جو جيترو لاڀ وٺجي اوترو ٿوڙو آهي.

مٿاڇري محبت

ببوُ بيمار پيو هجي تہ دوا - درمل سڀ پوري ڪجي پر سڀ
ڇرو. پنهنجن ٻارن کي اندر ۾ ڇا ميڄڻ گهرجي؟ سؤٽيلا، ٻارن
منهنجا ٻار چَوندي ۽ ٻار بہ منهنجي ماءُ چوندا پر اندر
و سمٻنڌ نہ رکجو. مطلب تہ هن ڪلجڳ ۾ سؤٽيلي مائٽي
و نہ تہ مارجي ويندا اِئين ڄاڻجو. هي ڇوڪرا ڪنهن کي بہ
س ۾ وٺي ڪانہ ويندا. جيڪڏهن توهان سياڻا ٿيندا تہ هي
ہ سياڻا ٿيندا. ٻارن کي گهٽي لاڏ ڪوڏ سان پالبو آهي ڇا؟
لاڏ-ڪوڏ جي ڪري تہ گولي ڪائٽي پوندءُ. اِها لاڏ - ڪوڏ اڳيان
دويش ۾ بدلجي وڃي ٿي. مٿاڇري محبت رکي سيني سان
ٽو آهي. ٻاهريان سڀ سٺو رکي اندر ۾ ڄاڻجو تہ مٿاڇري
ت ڪري رهيا آهيون. هيءَ سچي مائٽي ڪانهي. ٻارن سان
يءِ مائٽيءَ جي خبر ڪڏهن پوندي جڏهن هڪ ڪلاڪ هُن
ماريون، گاريون ڏيونس، تڏهن اُهو ڪلدار آهي يا نہ تنهنجي
پوندي. جيڪڏهن توهانجو سچو پُٽ هوندو تہ توهان جي
ڪ مارڻ ڪُٽڻ ڪان پوءِ بہ توهان کي پيرين پئي چوندو تہ،
ا توهان جي هٿن ۾ ڏاڍو سور ٿيندو هوندو؟ اِئين چوڻ وارو
هوندو تہ سچي مائٽي رکونس. پر هيءَ تہ هڪ ڪلاڪ ڇوڪري
دٻايون-ڌمڪايون تہ ڇوڪرو اسان کي ٺي مارڻ اچي هيءُ تہ
ہ جي ڪري آسڪتي ٿئي ٿي. ريئل ڇوڪرو ڪنهن کي
جي جو پيءَ مري وڃي نہ تہ ڇوڪرو مساڻ ۾ وڃي چوي تہ
ي بہ مري وڃڻو آهي. ڪو پُٽ پيءَ سان چڪيا تي چڙهيو
، توهان جي شهر ۾؟ هيءَ تہ ... سڀ پرائي پيڙا آهي.

گهرجي. اسان اُن پاسي ڏسنداسين تڏهن چوندي نہ توهان سي
ڏنو پئي تہ ڇو ڪانہ ڳالهايوَ؟ جيڪڏهن هيءَ ڪلا ڪم نہ اچي
تہ هٿ ۾ مالها ڪٽي ڦيرائڻ شروع ڪجي. تہ هوءَ چوندي هان
مالها ۾ مگن آهي.

اسان کي هن ۾ ڇا ڏيٺو ونٺو آهي. مساڻي ۾ نہ وڃڻو هجيو
تہ کِٽ پِٽ ڪندا رهو! تنهن ڪري ڪجهہ ڳالهائڻ جهڙو ڪانهي
هي ڳانيون مينهون بہ پنهنجن ٻارن سان ڪڏهن
نيمتائتو ڳالهائي ڪم ڪڍي ٿيون وٺن. وڌيڪ ڪانہ ٿيون
ڳالهائين ۽ ماڻهو تہ مرڻ تائين پيا ڳالهائيندا. گهڻو ڳالهائيند
کي مورک چئبو. سڄي گهر کي خلاص ڪري ڇڏي ٿو. هاڻي هن
جو اَنت ڪڏهن ايندو؟ اَننت اَوتارن کان سنسار ۾ ڀٽڪياسين نہ
ڪنهن جو ڀَلو ڪيوسين نہ پنهنجو ڀَلو ڪيوسين. جيڪو ماڻهو
پنهنجو ڀَلو ڪري ٿو سوئي ٻين جو ڪري ٿو.

گھر ھڪ باغ

ھڪ ياءُ اچي مونکي چيو، دادا! گھر ۾ منھنجي زال ھيئن
ڪري؛ ھونئن تي ڪري. تہ مون ھُنکي چيو تہ ھُن کان پُڇون
وءَ چا تي چوي. سندس زال کان پڇيوسين تہ ھُن چيو؛
نجو مڙس نالائق آھي، مورک آھي. ھاڻي ھن ۾ توھان ھڪ
جو ٻُڌي نياءُ ڪيئن ڪندا؟ تہ ھُن ياءُ چيو، منھنجو گھر
يو آھي. منھنجا ٻار بگڙي ويا آھن. زالون بگڙُي ويون آھن.
نيس چيو تہ، ”ڪجھ ڪانہ بگڙيو آھي، توھان کي ھيءُ ڏسڻ
تو اچي.“ توھان جو گھر توھان کي پرکڻ گھرجي. توھان
ھر تہ ھڪ نموني جو باغ آھي. ست يُگ، دُواپر يُگ ۽ تريتا
۾ گھر ٻَنِين وانگر ھوندا ھئا. ڪنھن ٻنيءَ ۾ خالي گلاب ئي
ڪنھن ۾ خالي چميليءَ جا گل تہ ڪنھن ۾ خالي ڪيوڙو.
ھئا ۽ ھاڻي ڪلجگ ۾ ٻنيون رھيون ئي ڪانھن تنھن جي
، تي باغ تي ويا آھن. مطلب تہ گھر ۾ ھڪ گلاب آھي، ھڪ
تہ ھڪ چميلي. ھاڻي توھان گھر جا وڏا گلاب آھيو تہ گھر
ڻي کي گلاب بڻائڻ جي ڪوشش وينا ڪريو. ٻئي کي تا چئو
ن مون وانگر ڪانہ آھين. تون تہ اَڇو (سفيد) آھين. تون
ڇو تئين؟ توکي گلابي ٿيڻ گھرجي ائين چئي سامھون واري
اريو ٿا. پيارا گل سڃاڻڻ تہ سکو. توھان کي تہ بس ايترو
آھي تہ ھيءَ ڪھڙي پرڪرتي آھي؟ ڪھڙي نموني جو
ھي؟ جيستائين اُن ٻوٽي ۾ ڦل ڦول اچن تيستائين اُن کي
و رھڻو آھي تہ ڪھڙو ٻوٽو آھي؟ مون کي ڪنڊا آھن ۽ ھُن
ڪنڊا ڪانھن. منھنجو گلاب جو ٻوٽو آھي ۽ ھُن جو گلاب
ڪانھي. پوءِ جڏھن گُل ايندا تڏھن خبر پوندي! اڙي! ھي تہ

ڇوڪرو ائين ڪانہ ٿو چئي تہ منهنجي مٿان واريا- گهوريـ
پيا وڃو. پر پيءُ موهہ وچان ائين ڪري ٿو. اِها اسان جي ٿي ڀُل
آهي. اسان کي پيءُ طريقي سيبئي فرض پورا ڪرڻ گهرجن. جيترا
ضروري آهن سي سڀ فرض پورا ڪرڻ گهرجن. هِڪ پيءُ پنهنجي
پُٽ کي موهہ منجهان ڇاتيءَ سان پئي دٻايو ۽ خوب دٻايو تـ
ڇوڪري ڪان سهن ڪانہ ٿيو، وٺي پيءُ کي چڪ پاتائين! ڪوبـ
پيءُ پٽ جو رِشتو سچو ڪانهي. هيءُ تہ هِن ڪَلجڳ ۾ لهڻندڙ
- قرضي، پُٽ بڻجي آيل آهي. اسان گراهڪ کي چئون؛ تہ مونکي
توکان سواءِ مِنو ڪانہ ٿو لڳي؛ ڪجهہ بہ مِنو ڪانہ ٿو لڳي. تـ
گراهڪ ڇا ڪندو؟ اسان کي ماريندو. هيءُ تہ ريليٽوءَ مائٽيون
آهن. هن مان وڪار (ڪَشايہ) اُٿپن ٿين ٿا. راڳ ڪشايہ مان دويش
ڪشايہ اُٿپن ٿئي ٿو. مستيءَ ۾ اچي گهٽو مٿي نہ اڏامجي،
ڪيرٽي گرم اُپامي نہ؛ تہ لڪڙيون ڪڍي ڇڏجن؛ اُن وانگر آهي.

ن. ڪڏهن چڏٽا آهن تنهن جو نالو ڏاڏو ۽ ڏاڏو اندر ۾ پيو
مان ڏاڏو ٿيو آهيان! اَهڙو آهي هي جڳت!

ي ببلو نه پيءُ کي وچي پنهنجي توتيلي ٻاشا ۾ چوي.
هلو ممي چانهن لاءِ پيئي توهان کي سَڏي. ته هي پپو اندر
، نري پوندو جيئن نه سانڍو نري پوندو آهي. هڪ ته ٻاراڻي
توتيلي ٻاشا تنهن ۾ وري چوندو پپاجي... ته اُتي وڏو وزير
نه ته تهنن جو به ڪو حساب ڪونهي. هيءُ ته من ۾ الاجي
ي وينو آهي ته مون ڪان سواءِ ٻيو ڪو پپو ئي ڪونهي. اڙي
هي ڪتا، گڏهه، ٻلا سڀ پپا ئي آهن نه؟ ڇا؛ هي پنهنجن
ا پپا ڪونه آهن؟ هيءَ سڄي گهپي ۽ ڪِٽ پِٽ هرهنڌ ساڳي
ه؟ هي سڀ اندر ۾ سمجهي ڪري پپا نه ٿئي؛ اَهڙو چريتر
جي اُديه ۾ اچي ته هُن کي واڌايون ڏيڻ ڪپن. باقي سڀ پپا
ن ٿا نه؟ آفيس ۾ باس دَٻ ڪڍي هجيس ۽ گهر اچي اُتي ٻار
- پپاجي ڪنس ته سڀ ڏُک ڀلجي وڃي ٿو ۽ آنند ٿئيس
ڪاڻ ته هيءَ به هڪ قسم جو (موهه -ممتا) نشو آهي نه تنهن
سڀ ڪجهه ڀُلجي وڃي ٿو.

ڏُک به پُٽ نه هُجي ۽ پُٽ جو جنم ٿئي ته پُٽ کلائيندو
. ڀائيءَ کي خوب آنند ڪرائيندو۽ مري وڃي ته روئاريندو
رو ئي. تنهن ڪري هن مان ڇاڻي ونڻ گهرجي ته هي
ي اچن ٿا اُهي جڏهن ويندا تڏهن ڇا ڇا ڏيندو؟ تنهن
اچ ڪان هي سمجهي ڪري ڪلجو ئي نه پوءِ مغزماري ئي نه
ي نه؟ ڪهڙي اوتار ۾ ٻار ڪان هئا؟ ڪُتن، ٻِلن، سيني کي
سيني کي ٻچائي ٻچا ۽ ڇاتين سان لڳائي رکيا اٿن. هن
ڪي به ٻيبيون ٿين ٿيون نه؟

موگرو آهي. تڏهن اِهو ڄاڻي هِن سان موگري موجب ورتاءُ ڪرڻ گهرجي. چميلي هجي تہ تنهن حساب سان ورتن ڪجو. سامهون واري جي پرڪرتيءَ جي حساب سان ورتن ڪرڻ گهرجي. جهوني زماني ۾ تہ گهر جا وڏا، بزرگ جيئن چوندا هئا تيئن ڇوڪرا هلندا هئا، نُنهر هلنديون هيون. ۽ هاڻي ڪلجڳ ۾ الڳ الڳ نموني جون پرڪرتيون آهن تہ ڪنهن جو ڪنهن سان ميل ئي ڪونہ ٿو ڪائي. تنهن ڪري هن وقت ۾ تہ گهر ۾ ڇوڪرن جي پرڪرتيءَ جي سڃاڻ سان ائڊجسٽ ٿي ڪم وٺڻ گهرجي. اُهي ائڊجسٽ نہ ٿيندا تہ ريليٽو سمبنڌ بگڙي پوندو. تنهن ڪري باغ ڪي سنڀاليو ۽ گارڊنر (مالي) ٿيو. وائيف جي اَلڳ پرڪرتي، ڇوڪرن، ڇوڪرين جي اَلڳ پرڪرتي. هرڪنهن پرڪرتيءَ جو فائدو وٺو. هي تہ ريليٽوءَ سمبنڌ آهن وائيف بہ ريليٽوُ آهي هي شرير بہ ريليٽوءَ آهي نہ! ريليٽوُ معنيٰ اُنهن سان بگاڙيندا تہ اُهي ڏار ٿي ويندا.

هن ڪال ۾ ڪنهن کي سُڌارڻ جي شڪتي خلاص ٿي ويئي آهي تنهن ڪري سُڌارڻ جي آشا ڇڏي ڏيو. ڇاڪاڻ تہ جڏهن من وچن ۽ ڪايا جي ايڪتا هوندي تڏهن ئي سامهون وارو سُڌري سگهي ٿو. من ۾ جيڪي هجيس سو ئي واڻيءَ ۾ نڪري ۽ سو ساڳيو ئي ورتن ۾ هجيس تہ سامهون وارو سُڌرندو. هاڻي اِئين آهي ئي ڪونہ. گهر ۾ ڪنهن سان ڪهڙي هلت هلڻي آهي تنهن جي نارملٽي آڻي ڇڏيو.

ڪيترا تہ، ڇوڪرا اچي 'دادا دادا' ڪن تہ اندر ۾ پيا ٺرندا آهن. اڙي! هي ڇوڪرا دادا دادا نہ ڪن تہ ڇا ماما ماما چون؟ هي ڇوڪرا دادا دادا ڪن ٿا پر اندر ۾ سمجهن ٿا تہ ڏاڏو معنيٰ جيڪو ٿوري وقت ۾ مري ويندو. جيڪي اَنب هاڻي نڪما ٿي

ناٽڪ جا زال ۽ ٻار

هيءَ تہ ناٽڪ آهي. ناٽڪ ۾ زال ۽ ٻارن کي پنهنجو قائمي
سمجهون تہ اِئين هلندو ڇا؟

ها! ناٽڪ ۾ جيئن ڳالهائيندا آهن تيئن ڳالهائڻ ۾ ڪوبہ
اعتراض ڪانهي تہ هي منهنجو سدا سدورو وڏو پُٽ آهي. پر
ي مٿاڇرو (Super flous) ناٽڪي نموني ۾. هنن سڀني کي
پنهنجو سڄو سچو مائٽ مڃيوسين تنهن جا ئي پرتيڪرمڻ
ڪرڻا پون ٿا. جي هيءَ مائٽي سچي نہ مڃي هجي ها تہ
پرتيڪرمڻ (معافي) ڪرڻا نہ پون ها. جيئن ئي هن ناٽڪ کي
سمجهون ٿا تيئن ئي راڳ-دويش شروع ٿي وڃن ٿا ۽
پرتيڪرمڻ سان ئي موڪش آهي. هي ”دادا“ توهان کي سيکاري
ڏيکاري ٿو، اُنهيءَ آلوچنا - پرتيڪرمڻ پرتياکيان سان موڪش
هي.

هي سنسار سڄو هڪ جهنجٽ آهي، هيءَ هڪ نموني جي
شِڪري تہ آهي. هڪ ڪلاڪ جيڪڏهن ڇوڪري سان وڙهون تہ
ڇوڪرو ڇا چوندو؟ ”توهانکي هِتي رهڻو آهي تہ پوءِ مان هتي
ڪانہ رهندس.“ پيءُ چوندس ”مان توکي ملڪيت مان ڪجهہ
ڪانہ ڏيندس.“ تہ ڇوڪرو چوندس، توهان نہ ڏيڻ وارا ڪير
ڏيندا آهيو؟ هي تہ ماري-نوڪي وٺن اَهڙا آهن. ڪورٽ ۾ هڪ
ڇوڪري وڪيل کي چيو تہ منهنجي پيءُ جي ڪورٽ ۾ بي-عزتي
ڪئي، اَهڙو ڪجهہ ڪنديں تہ مان توکي ۲۰۰ روپيا وڌيڪ
ڏيندس. پيءُ پُٽ کي چوندو تہ، اَهڙي نہ تنهنجي خبر هجي
ان تہ جمڻ سان ئي توکي ماري ڇڏيان ها. تہ پُٽ چوندس،
توهان ماري ڪانہ ڇڏيو سائي عجائبي آهي نہ!! هيءَ ناٽڪ جو

هڪ ٻئي ۾ پريم ۽ ٻيءَ ۾ ڪٽڙڪائي

تنهن ڪري هرڪنهن ڳالهه ۾ نارملٽي آڻي ڇڏيو. هڪ ٻئي ۾ پريم ۽ ٻيءَ ۾ ڪٽڙڪائي رکجو. ڪٽڙڪائيءَ سان سامهون واري کي نقصان ڪانه ٿو ٿئي پر ڪِروڌ ڪرڻ سان ڏاڍو نقصان ٿئي ٿو. ڪٽڙڪائي معنيٰ ڪروڌ نه پر نانگ واري ڦوڪ. اسان به جڏهن ڏنڊي ٿي ويندا آهيون ته ڦوڪ هڻندا آهيون؛ ڇو ٿا اِئين ڪريو؟ ڪم ڇو ڪانه ٿا ڪريو؟ وغيره.

وهنوار ۾ جنهن هنڌ جهڙي ڀاوَ جي ضرورت هجي اُتي اُهو ڀاؤ اُتپن نه ٿئي ته وهنوار بگاڙيوسين اِئين چئبو.

هڪ ماڻهو مون وٽ آيو؛ اُهو بئنڪ جو مئنيجر هو. سو مونکي چيائين ته، ”مان گهر ۾ پنهنجي وائيف ۽ ڇوڪرن کي هڪ اکر به نه چوندو آهيان. مان بلڪل ٿڌو ٿي رهندو آهيان.“ مون کيس چيو ته، ”توهان بلڪل نڪما ماڻهو آهيو، هن دنيا ۾ ڪنهن ڪم جا ڪانه آهيو.“ هُن ماڻهوءَ من ۾ اِئين پئي سمجهيو ته مان هيئن چوندس ته دادا مونکي وڏو انعام ڏيندا. اڙي مورک! اَهڙو اِنعام ڏيندو آهي ڇا؟ ڇوڪرا اونڌو ڪم ڪن تڏهن اسان کي هُن کي ڇو اِئين ڪيئَه، وري اِئين نه ڪجانءِ؛ اِئين ناٽڪي نموني چوڻ گهرجي نه ته ٻار اِئين سمجهندو ته مان جيڪي ڪريان ٿو سو برابر آهي. ڇاڪاڻ ته بابو ڪجهه به چوي ڪانه ٿو. هيءُ نه ڳالهايوسين تڏهن ته معاملو بگڙيو آهي. ڳالهائجي سڀ پر ناٽڪي نموني ۾.

ٻارن کي رات جو ويهاري سڀ سمجهائجي اُنهن سان ڳالهائجي، ٻولهائجي. گهر ۾ سيني ڪُنڊن جي صفائي ته ڪرڻي پوندي نه؟ ڇوڪرن کي ٿوڙو هِلائڻ جي ضرورت هوندي آهي. اِئين ته سنسڪار ته هوندا اٿن پر ته به ٿوڙو هلائڻ جي ضرورت هوندي آهي. اُنهن کي ٿوڙو هِلائڻ ۾ ڪجهه گُناهه آهي ڇا؟

ڪُٽنب جو سُک

فئملي آرگنائيزيشن

فئملي آرگنائيزيشن جو گيان آهي توهان وٽ؟

اسان جي هندستان کي؛ ''هائو ٽو آرگنائيز فئملي'' اِهو ڳ
ٽي ڪُٽي ٿو. فارين وارا ته فئملي بابت ڪجهه سمجهن ئي
ٿا. هيءَ ته جيمس ويهن سالن جو ٿيو ته سندس ماءُ پيءُ،
۽ مَئري جيمس کي چوندا ته تون هاڻي الڳ ۽ اسين ٻئي
ٿ ۽ پوپٽي الڳ! هنن کي فئملي آرگنائيز ڪرڻ جي عادت
ڪانهي نه؟ ۽ هنن جي فئمليءَ ۾ ته صاف ئي ڳالهائيندا
. مئريءَ سان وِليم جي نه بڻي ته ترت ڊائورس جي ڳالهه
دا!

اسان ۽ ڊائورس جي ڳالهه!؟ اسان ماڻهو ته گڏ ئي ڳ
نداسين. کِٽ پِٽ ڪنداسين ۽ وري سمهنداسين به منهن
ي سائيٽي ڪمري ۾!!

پنهنجي سَروي (Survey)

هيءُ جيون جيئڻ جو رستو ڪانهي. هن کي فئملي لائيف
چئبو. بلڪل آرام سان کائو-پيئو. تڪڙ ڇو ٿا ڪريو؟ ماڻهوءَ کي
جي نيسيسٽي (ضرورت) آهي تنهنجي پهرين جاچ ڪرڻ
رجي. ٻيون سڀ بن ضروري شيون آهن. **Non-Neccessity**
ون شيون ماڻهوءَ کي مُنجهائين ٿيون ۽ پوءِ ننڊ جون گوليون
ٽيون پون ٿيون.

ٿيڻ هئو تہ مونکي ڪيئن ماري ڇڏيو هان!! اَهڙا گهٽيئي اَننت پرڪار جا ناٽڪ ٿي ويا آهن. جيڪي ٻُڌندي ئي ڪن جا پڙدا ڦاٽي پون. هن ڪان بہ گهٽو وڌيڪ الڳ الڳ نمونے سان هن جڳت ۾ ٿيو آهي تنهن ڪري خبردار رهجو هن جڳت ڪان. هاڻي پنهنجي ديش ڏانهن واپس وَرو، سُوَديش ڏانهن هلو. پرديس ۾ تہ جتي ويندا اُتي ڀوت ئي ڀوت آهن.

ڪُتڙي پنهنجن گُلڙن کي کير پياري ٿي سو فرض آهي. اُهو هنن جي مٿان اُپڪار ڪانہ ٿي ڪري. پاڏو بہ ڏينهن مينهن جي ٿڃ نہ وٺي تہ مينهن کي ڏاڍو ڏک ٿيندو. هيءَ تہ پنهنجي، غرض ڪان کير ٿي پياري.

پيءُ پٽن کي پالي وڏو ٿو ڪري سو بہ پنهنجي غرض جي ڪري. تنهن ۾ نئون ڇا ڪيائين سو تہ سندس فرض آهي.

تمڙي -تمڙي- مَتي پنا

ڇهرين چوندا هئا تُنڊي-تُنڊي مِتي ر پِنا ۽ هاڻي تُمڙي -
ب مَتي پنا ٿي ويو آهي. تُنڊي ويا ۽ هاڻي تمڙا رهيا آهن.
ر جي هِت - اَهت جي ڪا سُوجهه ئي ڪانهه رهي آهي. ماءُ
ءُ طريقي ڪيئن رهجي تنهن جي بہ سوجهه - سمجهه ڪانهه
آهي. هڪ گهنشيام ڀائي نالي ماڻهو هئو، تنهن پنهنجي
ي سڏ ڪيو ۽ چيائين، ”اڙي! ببوءَ جي ممي ڪٿي آهين؟“
ءَ اندران ئي پڇيو، ”ڇو ڪهڙو ڪم آهي؟“

نہ ڀائيءَ چيو، هيڏانهن اچ، جلدي جلدي هيڏانهن اچ.
تہ تنهنجي ببلوءَ کي ڪهڙو نہ پراڪرم ڪرڻ ٿو اچي! ڏس
وءَ پير ڪڙا ڪري ڪيئن نہ منهنجي ڪيسي مان ڏهہ پئسا
ا آهن. ”ڏِسُ ببو ڪيترو نہ هوشيار ٿي ويو آهي؟“

انعت هجئي؛ چڪر، گهن چڪر ڪٿان هيءَ جاوا! هيءَ پيءُ
ي ويٺا آهن. شرم ڪانہ ٿو اچيئي؟ هن ٻالڪ کي توهان
ي نموني جي همٿ ڏني اِهو سمجهه ۾ اَچيوءَ ٿو. ٻار بہ
ڏسي اِئين سمجهيو تہ وڏي ڪيپ ڪٽي اَٿم. اِهو اسان کي
ين ٿو؟ کي تہ ان لاءِ نيم هجڻ گهرجن يا نہ؟ هيءُ هندستان
شپٽو هيئن لُٽجي وڃي؛ ڇا هيءُ اسان کي سُونهين ٿو؟ ڇا
سان ٻارن کي اينڪريجمينٽ ملندي ۽ ڇا ڇوڻ سان ٻارن
نصان ٿيندو تنهن جي سمجهه تہ هئڻ گهرجي نہ؟

گھر ۾ لڙايون ڇو ٿيون ٿين؟ ٻارن سان جهڳڙا ڇو ٿا ٿين؟ اِهو سڀ ڄاڻڻ ته گهرجي نه؟ هيءَ ٻار سامهون پوي تنهن لاءِ ڊاڪٽر کان پُڇون ته ڪجھ ٻڌايو ته هو ڪهڙي دوا ڏيندو؟ جڏهن ڊاڪٽر جي زال ٿي سندس سامهون پيئي پوي!؟ ڪو سڄي زندگي ڪپهه جي سروي ڪري ٿو. ڪو وري لؤنگ جي سروي ڪري ٿو. ڪجھ نه ڪجھ سروي ڪندو رهي ٿو پر اَندر جي سروي ڪڏهن به ڪانه ڪئي اَٿس.

دادا شري: سيٺ، توهان جي سُڳنڌ توهان جي گهر ۾ ايندي آهي؟

سيٺ: سُڳنڌ معنيٰ ڇا؟

دادا شري: توهان پنهنجي گهر ۾ سيني ٻاتين کي راضي رکندا آهيو؟ گهر ۾ ڪِٽ پٽ، گهڀي ته ڪانه ٿيندي آهي نه؟

سيٺ: گهڀي ۽ ڪِٽ پٽ ته روز ٿيندي آهي.

دادا شري: ڪهڙي قسم جا ماڻهو پيدا ٿيا آهيو توهان؟ ڀڳوان مهاوير جي وقت ۾ اَهڙن جنم ڇو ورتو آهي؟ نُنهن کي شانتي ڪانه ڏني اَٿو. ٻارن کي شانتي ڪانهي؛ اَڙي پنهنجو پاڻ کي به شانتي ڪانهي. توهان کي جيڪڏهن موکش ۾ وڃڻو آهي ته مون کي توهان سان وڙهڻو پوندو ۽ جيڪڏهن ديو-گتيءَ ۾ وڃڻو هجيوَ ته ٻيو سؤلو رستو توهان کي لکي ڏيانؤ. پوءِ ته مان توهان کي ڇوندس؛ اڇو سيٺ ٻلي ڪري آيا. مونکي ٻئي ٻوليون ڳالهائڻ ايندون آهن. هيءَ ٻرانتي واري ٻاشا مان ٻُلجي ڪانه ويو آهيان.

سرٽيفائيڊ ماءُ پيءُ

سوال: سائين! ماءُ - پيءُ ڪنهن کي چئجي؟

دادا شري: ماءُ - پيءُ تہ تنهن کي چئجي جو ڇوڪرو راب لائين تي لڳو هجي تڏهن بہ ڪنهن ڏينهن ماءُ پيءُ هُن چون، پيارا! هي اسان کي ڪانہ ٿو سُونهين. هيءَ تو ڇا يو؟ تہ ٻئي ڏينهن کان هن جي خراب لائين بند ٿي وڃي. ڙو پريم ئي ڪٿي آهي؟ هيءَ تہ بنان پريم وارا ماءُ-پيءُ آهن يءُ جڳت پريم سان ئي وَس ٿيندو. هنن ماءُ-پيءُ کي ٻارن لاءِ يترو پريم آهي؟ گلاب جي ٻوٽن تي جيترو مالهيءَ کي آهي رو. هِنن کي ماءُ - پيءُ ڪيئن چئبو؟ اَن سرٽيفائيڊ فادر ۽ اَن ٽيفائيڊ مدر. هاٿي ٻڌايو تہ ڇوڪرن جي ڪهڙي حالت ندي؟ اصل ۾ شاديءَ کان اڳ هنن جي ٽيسٽ وٺجي. ٽيفڪيٽ حاصل ڪن تنهن کان پوءِ ئي شادي ڪرڻ جي ڇُوٽ ڻ گهرجي. اِمتحان ۾ پاس ٿيڻ بنان، سرٽيفڪيٽ کان سواءِ رنمينٽ ۾ بہ نوڪري ڪانہ ٿا ڏين تہ هن ۾ سرٽيفڪيٽ کان اءِ شادي ڪيئن ڪرائجي؟

’’هيءَ ماءُ-پيءُ بڻجڻ جي جوابداري ديش جي پرڌان تري جي جوابداريءَ کان بہ وڌيڪ آهي.‘‘ پرڌان منتريءَ کان يڪ اوچو پد آهي.

سوال: سرٽيفائيڊ فادر- مدر جي وياکيا ڇا آهي؟

دادا شري: اَن سرٽيفائيڊ ماءُ - پيءُ معنيٰ اسان جا ٻار انجي چئي موجب نہ هلن. اسان جا ٻار اسان کي پيار ۽ عزت نہ ن ۽ پاڻ، حيران - پريشان ڪن تہ اَهڙن ماءُ پيءُ کي ان - ٽيفائڊ ئي چئبو نہ؟

ماءُ گجر، پيءُ موري ۽ ڇوڪرا....!!!

هيءَ تہ اَن-ٽيسٽيڊ فادر ۽ اَن ٽيسٽيڊ مڌر آهن. پيءُ موري ۽ ماءُ گجر تہ ڇوڪرا ڪهڙا ڄمندا؟ سفرجن ٿوڙوئي ٿيندا!؟

هڪ پيءُ پنهنجي پُٽ کي اُٿارڻ لاءِ ڪيس ٿوڙو هِلايو تہ ڇوڪري وٺي رڙيون واڪا ڪرڻ شروع ڪيا ۽ پيءُ کي چوڻ لڳو، منهن جي توهان سان ڪانہ نهندي. پيءُ پُٽ کي چيو، پُٽ مون تہ توکي گهٽ وڌ ڪانہ ڳالهايو آهي پوءِ ڇا لاءِ تون غصو ٿو ڪرين؟ تڏهن مون ڇوڪري جي پيءُ کي چيو، هاڻي ڇا لاءِ ٿا صفائي پيش ڪريو؟ پهريون تہ توهان هن کي هِلايو ڇو؟ ڪنهن کي، ڪنهن بہ نموني هِلائڻ نہ گهرجي. هيءُ ٻرڊل - پڪل ڳَدري وانگر آهن. ڪجهہ بہ نہ چئجو. ميري بہ ڇُپ، تيري بہ ڇُپ. ڪائي پيءِ موج ڪريو.

سوال: هي ڇوڪرا خراب لائين تي چڙهي ويا هجن تہ ماءُ پيءُ جو فرض آهي نہ اُنهن کي واپس سَئين رستي تي چڙهائڻ؟

دادا شري: هيئن آهي نہ ماءُ - پيءُ جي حيسيت سان اُنهن کي چوڻ گهرجي. پر اَهڙا ماءُ - پيءُ هن مهل آهن ئي ڪٿي؟

جنهن کي سنسار وَڏائٽو آهي سو ڀلي هن سنسار ۾ لڙايون-
ڙا ڪري. سڀ ڪجهہ ڪري. جنهن کي موڪش ۾ وڃڻو آهي
ن کي ڇا بڻجي رهيو آهي سو صرف ''ڏسو'' اِئين اسين
ن ٿا.

هن سنسار ۾ وڙهڻ سان ڪڇ سڌرڻ وارو ڪونهي. پاڻ اَهنڪار
ٿو تہ مان هن سان ڏاڍو وڙهيس. وڙهڻ ڪان پوءِ بہ ڏسو تہ
جيڪو هئس سو ساڳيو ئي اَٿس. پتل جو هئس تہ پِتل جو،
ت جو هئس تہ جِست جو ئي اٿس. لوهہ کي گهٽيئي هٿوڙا
ن تہ بہ ڪَٽ لڳندي يا ڪانہ لڳندي؟ ڪٽ لڳندي. ڪارڻ
لوهہ کي ڪٽ لڳڻ؛ اُن جي سڀاءُ ۾ آهي. تنهن ڪري مؤن ۾
گهرجي. جيئن سئنيما ۾ اڻ - وڻندڙ سين اچي تہ اسان کي
ن وچي پڙدو ڦاڙي ڇڏڻ گهرجي ڇا؟ نہ اُها سين بہ ڏسڻ
ي. ڀلا سيئي وڻندڙ سين ايندي‌ون ڇا؟ ڪيترا تہ سنيما
ي ڪرسيءَ تي ويٺي رڙيون - واڪا ڪندا آهن، اڙي اَڇئي
اري ڇڏيندءُ. ڏسو هيءُ وڏا ديالو ڪوڪا!!! هيءُ تہ سڀ ڏسڻو
. کائو-پيئو، ڏسو ۽ مؤج ڪريو.

ٻارن کي سُڌارڻ جي سمجھ

هڪ سنڌي ڀاءُ اسان وٽ آيو ۽ چيائين تہ هڪ ڇوڪرو هيئن تو ڪري تہ ٻيو ڇوڪرو هوئن تو ڪري. ھاڻي ھنن کي ڪيئن سُڌارجي؟ مون چيومانس، ''توهان اَھڙا ڇوڪرا وني ڇو آيا؟'' ڇوڪرا اسان کي چونڊي چونڊي سُٺا نہ آڻڻ گھرجن؟ ھي آپوس اَنب بہ سڀ ھڪ ذات جا مِٺا، چڪي چونڊي وٺي ايندا آهيون. پر توهان بہ ڪٽا ڪٽي آيا، بہ ڦِڪا، بہ ٻُريل ۽ بہ مِٺا وٺي آيا پوءِ اُنھن جي رس ۾ برقت هوندي؟ پوءِ ويڙھہ جھيڙ جو ڇا مطلب آھي؟

اسان ڪٽا انب وٺي آياسين پوءِ ڪٽي کي ڪٽو چاڻڻ تنھن جو نالو آهي گيان. اسان کي ڪٽو سواد مليو تنھن کي ڏسجي ۽ چاڻجي. ھن پرڪرتيءَ کي ڏِسندو ئي رھڻو آھي. ڪنھن جي ھٿ ۾ ستا ڪانھي. اِوستا ماتر قدرتي رچنا آھي. ھن ۾ ڪنھن جي ڪجھ بہ ڪان تي ھلي. ڦيرڦار ڪانہ تي ٿئي ۽ وِيوَسٿت آھي.

سوال: مارڻ سان ٻار سُڌرندا يا نہ؟

دادا شري: ڪڏھن بہ نہ سُڌرندا. مارڻ سان ڪجھ بہ ڪانہ سُڌرندا. ھن مشين کي ماري ڏسو. ٽُٽي پوندي. تيئن ھِي ٻار بہ اندران ٽُٽي پوندا. ٻاھران تازا -تندرست لڳن ٿا پر اندران ٽٽي پون ٿا. ٻين کي اينڪريج ڪرڻ (همٿائڻ) نہ اچي تہ مِنا موُن رک نہ. چانھہ پي چُپ چاپ سيني جا مُنھن ڏِسندو وڃ. ھي بہ پُتلا پاڻ ۾ ڪٽ پٽ ڪن ٿا تنھن کي ڏسندو وڃ. ھي اسان جي ڪنٽرول ۾ ڪانھي.

اسان تہ ھن جا ڄاڻندڙ ئي آھيون.

سوال : ياءُ: دادا گهر ۾ ڇوڪرا ڇوڪريون اسان جي پرواهہ
ڪانہ ٿا ڪن. مان گهٽو ئي ٿو وڙهان پر تہ بہ ڪجهہ اثر ئي
ٿو ٿئين.

دادا شري: ريلوي جي پارسل تي توهان ليبل لڳل ڏٺو آهي؟
وِٿ ڪيئر' اِئين لڳل هوندو آهي نہ؟ تيئن گهر ۾ بہ گلاس
ڪيئر سمجهي هلڻ گهرجي. هاٿي گلاس کي توهان هٿوڙا
رهندا تہ ڇا ٿيندو؟ تيئن گهر ۾ گهر جي ڀاتين کي شيشي
سنڀالڻ گهرجي. توهان کي اُن گلاس جي کوکي تي ڇاهي
ري بہ ڇڙ هجي توهان اُن کي هيٺ ڦِٽو ڪندا؟ ترت پڙهي
ا نہ: ''گلاس وِٿ ڪيئر.''
اڄ ڪلهہ گهر ۾ ڇا ٿو هلي تہ اجان مس ڪجهہ ٿئي ٿو تہ تُرت
ري ۽ کي ڏنيڻ شروع ٿا ڪري ڇڏيو، پرس، ڪيئن وڃائي
۽؟ ڪيڏانهن ويئي هُئين ۽، کهڙي ريت گم ٿي ويئي؟
۽ طرح هُن کي هٿوڙا هڻندا رهو ٿا. هاٿي هِتي، ''گلاس وِٿ
ر'' سمجهي تہ پوءِ پلي سؤروپ گيان نہ هجيس تہ بہ سڀ
هي وڃي تہ گهر ۾ منهنجي هلت ڪيئن هئڻ گهرجي؟
هن ڄڳت کي سُڌارڻ جو هڪ ئي رستو آهي پريم. ڄڳت
ن کي پريم ڇوي ٿو سو پريم ڪانهي. سا تہ آسڪتي آهي.
بيبي ۽ کي توهان پريم ڪريو ٿا پر ڪيمتي ڪرسٽل گلاس
وجهي تڏهن پريم رهي ٿو؟ تڏهن ڇڙو ٿا؛ وڙهون ٿا تنهن
اِها آسڪتي آهي.

هنن ڇوڪرن - ڇوڪرين جو توهان کي والي، طور
ي ۽ نموني رهڻ گهرجي. هُنن جي شادي ڪرائڻ جي چنتا
رڻ گهرجي. گهر ۾ جيڪي ٻٽجي وڃي تنهن کي 'ڪَريڪٽ'

گلاس وِٽ ڪيئر

ٻار ۽ ماستر

سوال: هيءُ ٻار ماستر جي سامهون پون ٿا سي ڪڏهن
سُڌرندا؟

دادا شري: جيڪو پل جو نتيجو (پريٽام) پوئي ٿو، تنهن
جي پل آهي. هي گرو ئي گهڻ چڪر پئدا ٿيا آهن جو شش اُنهن
جي سامهون ٿا پون!

هي ڇوڪرا تہ ڏاها ئي آهن پر گرو ۽ ماءُ پيءُ ' گهڻ چڪر '
آهن. ۽ وڏا؛ اَبا ڏاڏا جهوني زماني واري ڇڪ تاڻ پڪڙي وينا
آهن، تہ ڇوڪرا سامهون ئي پوندا نہ؟ اڄڪلهہ ماءُ پيءُ جو چريتر
اَهڙو آهي ڪانہ جو ٻار سامهون نہ پون.

هنن وڏن جو چريتر گهٽجي ويو آهي تنهن ڪري ڇوڪرا
سامهون پون ٿا. آچار - ويچار ۽ اُچار ۾ سَئين راهہ وارو سِڌو بدلاءُ
(ڦيرو) اچي تہ پاڻ پرماتما ٿي سگهي ٿو ۽ اونڌو غلط راهہ وارو
ڦيرو اچي تہ راڪشِس پڻ ٿي سگهي ٿو.

تنهن ڪري پهرين توهان پنهنجي باغ جي سار سنڀال لهو
پوءِ ٻين جو ڏسڻ وڃجو. توهان پنهنجو باغ سنڀاليندا تڏهن
ئي ڦل - ڦول ملندؤ.

ماڻهو سامهون واري کي سُڌارڻ لاءِ پنهنجو سڀ فرئڪچر
ڪري ڇڏين ٿا. پهرين پاڻ سُڌري تہ پوءِ ٻين کي سُڌاري سگهي
ٿو. پر پاڻ سُڌرڻ کانسواءِ سامهون وارو ڪيئن سُڌرندو؟

وهنوار ڪشايہ رَهت ٿيو تہ موڪش آهي.
ڪشايہ سَهت وهنوار سو آهي سنسار“

سوال: منهنجو پاڻيو روز نوين بجي اُٿي ٿو ۽ ڪجھ ڪم
ـہ ڪانہ ٿو پڇيس.

دادا شري: اسان کي پاڻ هن کي چادر پائي، چوڻ گهرجي
را آرام سان خوب ننڊ ڪر. هُن جي پرڪرتي الڳ آهي؛ پلي
ن ٿو اُٿي پر ڪم گهڻو ڪري ٿو. ۽ ٻيو اَڪرمي صبح سويل
بجي اُٿي ٿو پر ڪم ڪجھ ڪانہ ٿو ڪري. مان بہ هرڪنهن
’ليٽ‘ هوندو هئس. اِسڪول ۾ بہ گهنڊ جو آواز ٻُڌڻ ڪان
ر مان ٻاهر نڪرندو هئس ۽ هميشھ ماستر جا دڙڪا ٻُڌندو
هاڻي ماستر کي ڪهڙي خبر تہ منهنجي پرڪرتي ڪهڙي
جي آهي؟ هرڪنهن جي رِستن (انجن) الڳ ۽ پسٽن
لڳ هوندا آهن.

سوال: دير ٿيڻ سان ڊسيپلين (Discpiline) ڪانہ رهندي

دادا شري: ڊسيپلين ڪانہ ٿي رهي تنهن ڪري پاڻ توهان
بند ڪري ڇڏيو. ”جيڪي جيڪي بہ شڪتيون توهانکي
ون آهن سي هن ”دادا“ کان سؤ سؤ دفعا گهرجو روز توهان
ي ويندين.“
اڻ هِن پاءُ کي هيئن سمجهايوسين تہ هِن اسان جي آگيا
ن ڪري، پاڻيءَ کي گهر ۾ ڪجھ بہ چوڻ بند ڪيو تہ هفتي
۽ اِهو نتيجو نڪتو تہ پاڻيو پنهنجو پاڻ صبح جو ستين
اُٿڻ لڳو ۽ گهر ۾ سڀني کان وڌيڪ سُنو ڪم ڪرڻ لڳو.

چئو. اِنڪريڪٽ (Incorrect) چوندا تہ ڪجهہ بہ فائدو ڪو
ٿيندوَ. جيڪو غلط ڏسي ٿو تنهن کي ئي سَڙُڻُو-پچڻو پوي ٿو.

ڪنهن جو هڪ ئي سڪيلڊو پُٽ مري ويو هجي تڏهن اِئي
چوڻ نہ گهرجي تہ ڪريڪٽ آهي. اُتي تہ ائين چوڻ گهرجي
ڏاڍي ڏک جي ڳالهہ آهي. اُتي اِهڙو ڏيکاءُ ڪرڻ گهرجي
ڊراميٽڪ رهڻ گهرجي. صرف اندر خاني ڪريڪٽ ئي آهي ائي
سمجهي هلڻ گهرجي. پيالو جيسين هٿ ۾ آهي. تيستائين پيا
پر پوءِ ڪري-ٽُٽي پوي تہ ڪريڪٽ آهي اِئين چئجي. بيبي
کي چئجي تہ آهستي-سنڀالي ڪٽجانءِ پر 'اندر' ڪريڪٽ آه
اِئين چئجو. ڪروڙ وارا وڃن ٻاهر ڪان ٿا نڪرن تہ سامهون وار
کي لڳن ڪانہ ٿا. منهن منجهان ڪروڙ وارا وڃن ڳالهائي
صرف تنهن کي ڪروڙ ڪانہ ٿو چئجي پر ا ندر ئي اندر پيو سڙ
۽ پوسري سو بہ ڪروڙ آهي ۽ هيءُ سهڻ تہ ڊبل ڪروڙ آهي. سه
معنيٰ اندر وڏيڪ ۽ وڏيڪ دَٻائڻ. سو تہ وري ڪنهن ڏينه
اِسپرنگ اُڇل ڪائي ٻاهر نڪرندو نہ تڏهن خبر پوندي! ڇا لاءِ سه
گهرجي؟ اِن جو تہ گيان سان اُڪيل (نيڪال) آڻي ڇڏڻ گهرجي
ڪوئو مُڇون ٽڪي ويو تہ تنهن کي بہ ڏسڻ ۽ ڄاڻڻ گهرج
تنهن لاءِ روئجي ڇو؟ هيءُ جڳت ڏسڻ ۽ ڄاڻڻ لاءِ آهي.

پياءُ: ڇوڪرا گهڻو وقت ٻاهر گهمندا ٿا رهن.

دادا شري: ڇوڪرا اسان جا ٻڌل ٻانها ڪانہ آهن. هر
پنهنجي پنهنجي بنڌن ۾ آهي. اسان کي تہ ايترو ئي چوڻ
هرجي پيارا جلدي اچجو. پوءِ جڏهن پهتا تڏهن ويوسٽت. وهن
سڀ ڪجي پر ڪشايہ رهت ڪجي.

رهجي اچي، ٻار مٿي تي بہ نہ چڙهن ۽ بگڙن بہ نہ.

کي مائٽ ٻارن مٿان اِيترو تہ گهور گهور وڃن ٿا جو ٻار ي ٿا پون. حد کان وڌيڪ پيار ڪبو آهي ڇا؟ ٻڪريءَ سان ى اِيترو پيار ڪندا؟ هن ٻڪريءَ ۽ ڇوڪري ۾ ڇا فرق آهي؟ ب ۾ آتما آهي. حد کان وڌيڪ بہ پيار نہ ۽ بيپرواهہ بہ نہ . ٻارن کي چئجي، 'ڪجهہ ڪم ڪار هجي تہ پڇجو.' مان بن وينو آهيان تيسين ڪا تڪليف هجيوءَ تہ پڇجو. ڪابہ لات هجين تڏهن ئي نہ تہ ٻارن جي محملي ۾ هٿ ئي نہ ڻ گهرجي. ڇوڪري جي نہ کيسي مان پئسا هيٺ ڪرندا و تہ پيءُ رڙيون - واڪا ڪرڻ شروع ڪري ڇڏيندو ''اڙي اڙي ڇندو... اسين ڇو رڙيون واڪا ڪريون؟ پاڻهي پڇندو ى خبر پوندس. هن ۾ اسان ڇا لاءِ کِٽ پِٽ ڪريون. اسين نہ ن ها تہ ڇا ٿئي ها؟ ''ويوسٿت'' جي تابي ۾ آهي ۽ اسين ار دخل اندازي ٿا ڪريون. سنڊاس بہ ''ويوسٿت'' جي تابي ي. توهان جو توهان وٽ ئي آهي. پاڻ پنهنجي سُوَروپ ۾ سو ئي پرشارٿ آهي. هِن پُدگل ۾ پُرشارٿ ئي ڪانهي. پد رڪرتيءَ جي آڌين آهي ۽ اسان جي پنهنجي سُوءَ -ستا .

ڇوڪرن جو اَهنڪار جاڳي تنهن کان پوءِ اُنهن کي ڪڇ بہ نہ گهرجي ۽ اسين ڇو چئون؟ نوڪر ڪائي پاڻهي سِکندو. ٻار ى سالن جا ٿين تيستائين ڇوڻ جي ڇوٽ آهي ۽ پنجن کان ن سالن واري ڇوڪري کي، جي ضرورت هجي تہ ڏک-ٻُجو ڻجي. پر ويهن سالن جو جوان ٿيو تہ پوءِ هُن جو نالو بہ نہ هرجي. اَکر بہ نہ ڳالهائجي. ڳالهائڻ اُهو گناهہ چئبو نہ تہ

پيڻ: ڇوڪرا پنهنجي جوابداري سمجهي ڪانہ ٿا هلن

دادا شري: جوابداري ”ويوستٿت“ جي آهي. هو تہ
پنهنجي جوابداري سمجهي ٿو، توهان کي ڇوڻ ڪانہ ٿو اچي
تنهن ڪري ڳالهہ بگڙي پوي ٿي. سامهون وارو اسان جي ڳالهہ
مڃي تہ اسان جو ڇوڻ سڄايو چئبو. هيءَ تہ ماءُ - پيءُ ڇرياپ
جي ڳالهہ ڪن ٿا تہ ٻار بہ پاڳلن وانگر پيش ٿا اچن.

پيڻ: ڇوڪرا بي - غرضيءَ ۽ بي پرواهيءَ سان ٿا ڳالهائين

دادا شري: ها برابر آهي پر هيءُ توهان ڪيئن بند
ڪندا؟ هيءُ تہ آمهون - سامهون اِئين ڳالهائڻ بند ٿئي تہ سيني
جو ڀلو ٿئي.

پيڻ: ٻارن جي باري ۾ ڇا واجب آهي ۽ ڇا غير واجب آهي
اِهو ئي سمجهہ ۾ ڪانہ ٿو اچي.

دادا شري: جيترو اسين ضرورت کان سواءِ سامهون وچي
ڪريون ٿا سو ئي ’اوور-وائيز-پٽو‘ آهي؛ غير واجب آهي. ٻارن
کي پنجن سالن جي عمر تائين سامهون وچي سَمجهائڻ گهرجي
پوءِ تہ ڇوڪرو وڏو ٿيو ۽ ڇوي تہ ڊئڊي مونکي في ڏيو تڏهن
اسان کي ڇوڻ گهرجي تہ پيارا! پئسا نل مان ڪانہ ٿا وهن. اسانکي
بہ ڏينهن اڳ چوندو ڪر. هِنَ مهل اُڌارا آڻٽا پوندا. اِئين چئي
ٻن ڏينهن کان پوءِ پئسا ڏجون. ٻار تہ اِئين سمجهي وينا آهن
جيئن نلڪي ۾ پاڻي ايندو آهي تيئن پئسا ڏين ئي ٿا. تنهن
ڪري ڇوڪرن سان اهڙي نموني ۾ وهنوار رکجو جو سمبنڌ بہ

دو ۽ چوندس تہ ''هاڻ اچي وڃ ميدان ۾.''

ڀاءُ: دادا منهنجو پُٽ پندرهہ سؤ رپيا ڪمائيندو آهي،
رٽائرڊ آهيان. مان هُن سان گڏ رهندو آهيان. هاڻي منهنجو
۽ ننهن مونکي ٽوڪيندا ٿا رهن تہ توهان هيئن ڇو ٿا ڪريو؟
ر ڇو ٿا وڃو؟ تنهن ڪري مان ڪين ڇوڙ وارو آهيان تہ مان
ر ڇڏي هليو ويندس.

دادا شري: سُنيءَ طرح ڪارائيندا - پيارنيدا اٿوَ؟

ڀاءُ: ها، دادا.

دادا شري: تہ پوءِ مان گهر ڇڏي ويندس ائين ڇوڙ نہ
رجي. سياڻي توهان اِئين چئو ۽ پوءِ وڃي نہ سگهو تہ توهان
ئي لفظ توهان کي ڳيهڻا پوندا.

سوال: تہ مان اُنهن کي ڪجهہ بہ نہ چوان؟

دادا شري: وڏ ۾ وڏ آهستگيءَ سان چئجي هيئن ڪيو تہ
و سُنو پوءِ مڃيو نہ مڃيو توهان جي مرضي. توهان جي هيءَ
ڪي چمات ڪين لڳي ڪجهہ قيرقار ٿئي تہ ئي چمات هڻجو. ۽
ڪڏهن پولي چمات هَنيوَ تہ پاڻ وڏيڪ سامهون پوندؤ تنهن
اُتم تہ چمات ئي نہ هڻون.
گهر ۾ چار ڇوڪرا هجن تنهن مان ٻن جي ڀُل نہ هجي تہ بہ
ۡ ڪين دٻون چاڙهيندو تو رهي ۽ ٻيا ڀلي ڀُلون ڪندا هجن تہ
اُنهن کي ڪجهہ بہ نہ ٿو چوي. هيءُ سڀ پنين روت ڪارز
ل ڪارٽن) جي ڪري ٿي رهيو آهي.

ڀاءُ: هي ڇوڪرن کي چرنجيوي ڇو چوندا آهن؟

کنهن ڏينهن بندوق هٽندوَ.

پيئڻ: هي ''اَن-سرٽيفائيڊ'' فادر ۽ مدر تي ويا آهن تنهنڪري هيءَ پزل (پرولي) تي پئي آهي؟

دادا شري: ها، نہ تہ ڇوڪرا اهڙا نہ هجن. ڇوڪرا ڇئيوان هجن. هيءَ تہ ماءُ-پيءُ جو ئي ڪو نڪاٽو ڪانهي. زمين اَهڙي آهي ٻج بہ اَهڙو آهي. مال ئي خراب آهي! مٿان ٿا چون تہ منهنجا ڇوڪرا مهاوير ڀڳوان جهڙا ٿيندا! مهاوير ڪٿان ٿيندا؟ مهاوير جي ماءُ تہ ڪهڙي ٿيندي؟ پيءُ ٿوڙو ٿيڙو هجي تہ هلي پر ماءُ تہ ڪهڙي هوندي؟!

سوال: ٻارن جي گهڙڻ بابت يا سُٺا سنسڪار ڏيڻ بابت اسان کي ڪجهہ بہ ويچار ڪرڻ نہ گهرجي؟

دادا شري: ويچار ڪرڻ بابت ڪوبہ اعتراض ڪانهي.

سوال: پڙهڻ تہ اِسڪول ۾ ويندو پر ھُن جي ڪڙهڻ (گهڙجڻ) جو ڇا؟

دادا شري: گهڙڻ جو ڪم سوناري کي سؤنپي ڇڏجي. جيڪي گهڙيندڙ آهن سي گهڙيندا. ڇوڪرو پندرهن سالن جو ٿئي تيستائين ھُن کي سمجهائڻ گهرجي. تيستائين اسين جهڙا آهيون اَهڙو ھُن کي گهڙيون تنهن کان پوءِ سندس زال کيس گهڙيندي. گهڙڻ ڪانہ ٿو اچين تہ بہ ماڻهو گهڙين ٿا نہ؟! تنهن ڪري گهڙائي سني ڪانہ ٿي ٿئي. مورتي سُٺي ڪانہ ٿي گهڙجي. نڪ اڏائي اِنچ ٿيڻ گهرجي تہ ساڍا چار اِنچ ڪري ٿو ڇڏي. پوءِ زال اچي ڪٽي ڪري سِڌو ڪندس. پوءِ هو بہ هن کي سِڌو ڪرڻ

چوڪرن سان دوستي

سوال: چوڪرن کي مهمان ڪري ڳنڍجي؟

دادا شري: مهمان ڪري ڳنڍڻ جي ضرورت ڪانهي. هنن
وڪرن کي سُڌارڻ لاءِ هڪ رستو آهي. هنن سان دوستي ڪيو.
ان تہ ننڍپڻ کان هيءُ رستو ورتو. هيترن ننڍن ٻارن سان بہ
ستي ۽ پنجاسي سالن جي بزرگن سان پڻ دوستي. چوڪرن سان
ستاڻو وهنوار رکڻ گهرجي.

چوڪرا پريم ٿا ڳولهين پر پريم اُنهن کي ڪانہ ٿو ملي. پوءِ
هُنن جي مشڪلاتن جي اُنهن کي ئي خبر.ڇئي بہ نٿا سگهن ۽
هي بہ نٿا سگهن. اڄ جي جوانن لاءِ اسان وٽ رستو آهي. هن
هاز کي ڪيئن هلائڻو آهي تنهن جو اسان کي اندران ئي رستو
جهندو آهي. اسان وٽ اَهڙو پريم اُتپن ٿيو آهي جو وڌي بہ
انہ ٿو ۽ گهٽجي بہ ڪانہ ٿو. وڌ-گهٽ ٿئي تنهن کي آسڪتي
ئبو. جيڪو وڌ-گهٽ ڪانہ ٿو ٿئي سو پرماتم پريم آهي.

هتي پرماتم پريم آهي هن سان چاهي کهڙو بہ ماڻهو هجي
ن ٿي ٿو وڃي. مون کي ڪنهن کي وس ڪانہ ڪرڻو آهي تہ بہ
رڪو پريم جي وس رهي ٿو. اسان تہ نمت آهيون.

دادا شري:چرنجيوي نہ چوندا تہ ٻيو لفظ ڳُهسي ويندو. هي ڇوڪرو وڏو ٿي سکي ٿئي ۽ اسان مسڻ ۾ وڃون تنهن کان اڳ هنن کي سکي ڏسي پوءِ مرون اِهڙي ڀاونا تہ اندر ۾ آهي نہ؟ ڳڏو ڳڏ اِها آشا بہ اَٿن تہ ٻُڍاپي ۾ اسان جي شيوا ڪندا. انبن جو وڻ ڇا لاءِ وڏو ڪبو آهي؟ انب کائڻ لاءِ.

پر اڄ جا ڇوڪرا هي انب ڪهڙا آهن؟ تہ وڻ ۾ بہ ٿي انب لڳندا ۽ پاڻ ڀيءُ کان بہ انب ٻيا گهرندا. تنهن ڪري اُنهن مان آشا نہ رکجو.

هڪ ڀاءُ مون کي ٻڌايو تہ منهنجي پُٽ مون کي چيو، تہ مان هر مهني سؤ روپيا موڪليان. تہ مون پُٽ کي چيو مون کي تنهن جي باسمتيءَ جي ضرورت ناهي. مون وٽ ٻاجهري آهي تنهن مان اسان جو پيٽ ڀرجي ٿو. هيءَ وري نئون واپار ڇا لاءِ شروع ڪريان . جيڪي آهي تنهن ۾ سنتوش آهي.

وڏو مريادا ۾ ته ننهن شرم ۾

پيڻ: دادا گهر سنسار سچو سُک شانتيءَ سان گذري ۽ اندر
تما جو به ڪلياڻ ٿئي اهڙي ڪا مهر ڪريو.

دادا شري: گهر سنسار سک شانتيءَ سان گذري صرف ايترو
ي نه پر ٻار به اسان کي ڏسي وڏيڪ سنسڪاري ٿين اِئين ٿي
گهي ٿو. هيءُ ته ماءُ - پيءُ جي چرياپ ڏسي ٻار به چريا ٿي ويا
هن. ڇاڪاڻ ته ماءُ-پيءُ جو آچار- ويچار برابر ڪانهي. ڏٽي-
ٽياڻي ٻارن جي ئي حاضريءَ ۾ ٺٺا-مستيون ڪندا ته ٻار بگڙندا
ه ته ڇا ٿيندو؟ ٻارن ۾ ڪهڙا سنسڪار پوندا؟ مريادا ته رکڻ
هرجي نه؟ هن باهه جو ڪيترو تَؤ هوندو آهي؟ ننڍي ٻار تي به
اهه جي توءَ جو اثر ٿئي ٿو نه؟

ماءُ پيءَ جا مَن فرئڪچر ٿي ويا آهن. من چنچل ٿي ويا
ن. جيئن وڻين ٿو تيئن ٿا ڳالهائين.سامهون واري کي دکدايڪ
ي پوي اهڙي واڻي ٿا ڳالهائين. تنهن ڪري ٻار به خراب ٿين
. ڏٽيءَ کي دک ٿئي ٿو، ڏٽي اهڙو ٿو ڳالهائي جو اسان کي دک
ئي. هيءُ ته ڏاڍا پزلس پئدا ٿي ويا آهن. هندستان ۾ اِئين نه
ڄڻ گهرجي. پر ڪلجگ جو نمت آهي تنهن ڪري اِئين رهندو
تنهن ۾ هيءَ عجائب وگيان پرگهٽ ٿيو آهي. جو جنهن کي
للندو تنهن جو ته ڪم ئي پورو ٿي ويندو.

سوال: ٻار ڏنگا هلن ته ڇا ڪجي؟

دادا شري: ٻار اوُنڌي رستي تي وڃن ته اسان کي ڪين ڏسڻ
هرجي ۽ جاڻڻ گهرجي ۽ من ۾ ڀاءُ-نشچيه ڪجي ۽ پربوءَ کي

نئين پيڙهيءَ ۾ ڌرم لوپ

پرش: هن نئين پرجا مان ڌرم جو لوپ ڇو پيو ٿيندو وڃي؟

دادا شري: ڌرم جو لوپ تہ ٿي ويو آهي. لوپ ٿيڻ ۾ باقي ڪجهہ ڪانہ رهيو آهي. هاڻي تہ ڌرم جو اُديہ ٿي رهيو آهي. لوپ ٿي وڃي تنهن کان پوءِ اُديہ جي شروعات ٿيندي آهي. جيئن سمنڊ ۾ موٽ پوري ٿيندي آهي ۽ اڌ ڪلاڪ ۾ واپس ڀرتيءَ جي شروعات ٿيندي آهي تيئن هيءُ جڳت هلندو رهي ٿو. ڀرتيءَ ۽ موٽ جي نيم موجب ڌرم کان سواءِ ماڻهوءَ جي ڪانہ ٿا سگهن. ڌرم کان سواءِ ٻيو آڌار ئي ڪهڙو آهي ماڻهن کي؟ هي اڄ جا ٻار اسان جو آئيندهہ آهن. ٻارن مان خبر ٿي پوي تہ اسان ۾ ڪيتريون ڀُلون آهن!

پيءُ کي رات جو ننڊ ڪانہ ٿي اچي ۽ ڇوڪرو آرام سان ڪونگهرا پيو هڻي تنهن ۾ پيءُ جي ڀُل آهي. مون پيءُ کي چيو تہ هن ۾ تنهن جي ڀُل آهي. تو ئي گذريل جنم ۾ هن کي مٿي تي چاڙهيو هئو. بيحد لاڏ پيار دلار سان مٿي تي چاڙهيو هئو سو بہ پنهنجي ڪنهن لالچ خاطر. هي تہ سڀ سمجهڻ جهڙو آهي.

هنن ان - سرٽيفائيڊ فادر ۽ ان سرٽيفائيڊ مدر دواران ڄڻيل ٻار آهن تنهن ۾ هي ٻار ڇا ڪن؟ ويهن -پنجويهن سالن جي عمر ۾ ئي پيءَ ٿي ٿو وڃي اڃان تہ سندس پيءُ ئي هن لاءِ رڙيون-واڪا پيو ڪري. هيءُ تہ رام ڀروسي پيءُ بڻجي ٿو وڃي. هن ۾ ڇوڪرن جو ڪهڙو ڏوهہ آهي؟ هي ڇوڪرا اسان وٽ پنهنجيون سيئي ڀلون قبول ڪندا آهن. ڇوري ڪئي اَٿائون سان بہ پاڻ ان ڳالهہ کي قبول ڪندا آهن. آلوچنا تہ غظب جو پُرش هجي اُن وٽ ئي ٿيندي. هندستان جي زبردست اونچي ''سٽيج'' ۾ قيرقار ٿي ويندي.

وشيہ رس - وِش (زهر)
هِڪ پتني وِرت آهي برهمچريہ

جنهن شادي ڪئي آهي تنهن کي تہ هڪ ئي نيم اسان
ري ڏنو تہ هاڻ توکي ٻي ڪنهن بہ اِستريءَ طرف درشٽي
اڙٽي ناهي. جيڪڏهن ڪنهن مهل درشٽي اَهڙي ٿي وڃي تہ
يڪرمڻ وِڌي ڪري پڪو اِرادو ڪر تہ وري هيئن ڪانہ ڪندس.
ڪو پنهنجي اِستريءَ کان سواءِ ٻي ڪنهن اِستريءَ کي ڪانہ
ڏسي، ٻي اِستريءَ تي جنهن جي درشٽي ڪانہ ٿي وڃي ۽
شٽي وڃي تہ بہ هُن جي من ۾ وڪاري ڀاءُ اُٿپن ڪانہ ٿو ٿئي ۽
ڪڏهن وڪاري ڀاءُ ٿئيس ٿو تہ ترت گهڻو پڇتاءُ ٿو ڪري؛
هن کي هن ڪال ۾ هڪ اِستري آهي تہ بہ برهمچريہ چئبو.

اڄ کان ٽي هزار سال پهرين هندستان ۾ سؤ مان نوي ماڻهو
ڪ پتني ورت پاليندا هئا. سُنا ماڻهو چئبا نہ! جڏهن ڪ اڄ
ارن ۾ ورلي هڪ هوندو!

هن ڪال ۾ جنهن کي پر-استريءَ جو ويچار بہ ڪانہ ٿو اچي
هڪ ئي اِستريءَ سان رهي ٿو تنهن کي اسان برهمچريہ چئون
اَهڙن کي ڀلي سؤروپ گيان ڪانهي تہ بہ ديوگتيءَ ۾ ويندا.
ڻ توهان ئي ٻڌايو تہ هنن ديوگتيءَ وارن ڪيترين نہ
سوليتيون ڪري ڏنيون آهن!!! ٻي ڳالهہ، آئيسڪريم کائڻ جي
ت اتس تنهن لاءِ اَعتراض ناهي، پر هن اِستري-پرش جي وشيہ
ٻنڌ جو وڏو گناهہ آهي. تنهن ۾ بہ شادي ڪيل آهن تن لاءِ
تراض ڪانهي؛ چاڪاڻ تہ ''بائونڊري'' چُڪڻ جو ئي اعتراض

پرارٿنا ڪجي تہ هنن جي مٿان ڪرپا ڪريو. اسان کي تہ جيڪي بہ ٻڌجي ويو سو ڪريڪٽ (Correct) چوڻ گهرجي. جيڪو پوڻي ٿو تنهن جي پُل آهي جيڪي ٻڌجي ويو سو ڪريڪٽ چئي هلندا تہ نيڪال ايندو. ڀڳوان چيو: ”تون سُڌر تہ تنهنجي حاضريءَ سان سڀ سُڌرندو“

ننڍن ڇوڪرن ۽ ڇوڪرين کي سمجهائڻ گهرجي تہ صبح جو سنان پاڻي ڪري سوريہ پوڄا ڪريو. هرروز ننڍي پرارٿنا ڪن تہ ”مون کي ۽ جڳت کي سد - ٻڌي ڏيو، جڳت جو ڪلياڻ ڪريو.“ ٻار ايترو چوندا تہ اُنهن کي سنسڪار ڏِنوءَ، ڇئبو ۽ ماءُ - پيءُ ڪرم ٻنڌن مان ڇُٽا. هيءُ تہ سڀ فرض آهن. ماءُ - پيءُ پنج هزار لون ڪٽي ڇوڪري کي پڙهايو هجي تنهن هوندي بہ ڪنهن ڏينهن ڇوڪرو سامهون پوي تہ اُن کي اِئين چئي نہ جتائڻ گهرجي تہ لون ڪٽي توکي پڙهايوسين. اُهو تہ اسين ڊيوٽي بائونڊ هئاسين اسان جو فرض هئو سو پورو ڪيوسين. اسان کي پنهنجا فرض پورا ڪرڻ گهرجن.

چا سُنو چئبو؟ تنهن کري، جيڪي پنهنجو آهي سو
آهي. ڀڳوان ڇا چيو آهي؟ تون ڀوڳ پر تنهنجي حق جو
آهي سو ڀوڳ. اَڻ حق جو نہ ڀوڳجانءِ. اجايا اڻ حق جا،
ي ڏيکا-ڏيکي؛ اسين جيڪي ڀوڳ ڀوڳيون ٿا تنهن ڪري
ي جنم بگڙي وڃن ٿا. هاڻي تنهن جي درشٽي ٻئي هنڌ
ينڊي نہ؟ ڪڏهن بہ ڪانہ ويندي نہ؟ هيئن اَهڙي هڪ
ورت پالي تنهن کي هن ڪال ۾ برهمچريہ چيو اٿن. پر من
ڪايا سان درشٽي بہ بگاڙڻ نہ گهرجي. هن ڪَليگہ ۾
ريہ جي قيمت وڏيڪ ڪٿي اَٿن.

سونيءَ جو ڪال آهي... اِمتحان جو سمو آهي تنهن ڪري
بہ بدلجڻ نہ گهرجي ۽ درشٽي بدلي هجي تہ
رمڻجو ساڌن ڏنل آهي. تنهن سان صاف (چوکو) ڪري

ن ڪال ۾ هڪ پتني ورت کي اسين برهمچريہ ٿا چئون. ۽
ڪر ڀڳوان جي وقت ۾ جيڪو برهمچريہ پالن ڪرڻ جو ڦل
هئو سو ساڳيو ئي ڦل ملندو. تنهن جي اسان گئرنٽي ٿا

نَوتا (ماڻهپو) معنيٰ منهنجو مان ڀوڳيان ۽ تنهنجو تون
منهنجي ڀاڱ ۾ (حصي ۾) آهي سو منهنجو ۽ تنهنجي
آيو سو تنهنجو. پرائي شيءِ ۾ درشٽي نہ ڪري سو آهي
ت جو اَرٿ.

طلب تہ هن ۾ هڪ اِيترو ئي جوکم آهي. ڪنهن جي بہ
ت ڀل - ڇُڪ ٿيندي هجي تہ مون وٽان معافي وٺي پاڻ
وڃي. مان توهان جي وِڌي ڪندس هن گيان پراپت ڪرڻ

آهي. جيئن تہ توهان سنساري آهيو تنهن ڪري بائونڊري هئڻ ضروري آهي. بائونڊري من بہ نہ اورانگهي، واٽيءَ جي بائونڊري نہ لتاڙي ۽ ويچار بہ نہ ڇُڪڻ گهرجي هڪ پتني ورت جي سرڪل مان ويچار بہ ٻاهر نہ وڃڻ گهرجي ۽ جيڪڏهن وڃي تہ ويچار کي واپس سرڪل (Circle) گهرائڻ گهرجي. هي سميہ گهڻو وچتر آهي تنهن ڪري بائونڊريءَ کان ٻاهر نہ وڃڻ گهرجي.

جيڪڏهن ڪو هن ڪال ۾ هڪ پتني ورت وارو آهي تہ ڏاڍو اُتم. تنهن کي مان چوندس تہ ٻائي توکي گيان وٺڻ جي ضرورت ڪانهي. ٻي اِستريءَ باري ۾ توکي ويچار بہ ڪانہ ٿو اچي، نهارين بہ ڪانہ ٿو ۽ تنهن جي سپني ۾ بہ اِستري ڪانہ ٿي اچي تہ وڃ، توکي گيان وٺڻ جي ضرورت ڪانهي. اسان هڪ ئي دفعو هن کي آسيس ڏيندا سين تنهن سان ٽئين جنم ۾ موڪش ملي ويندس!!! بنان گيان جي!!! هِڪ پتني ورت سا ڪا جهڙي-تهڙي وستو آهي؟! هِڪ پتني ورت هجي تنهن کي هن ڪال ۾ برهمچاري ئي چئبو. هن ڪال ۾ ماڻهو هڪ پتني ورت رکي ڪانہ ٿو سگهي. سڄي هندستان ۾ پنجويهہ-پنجاهہ ماڻهو اَهڙا نڪرندا پر اُهي بہ جڙ-پاوَ وارا هوندا؛ ٻڌي پورِوڪ نہ . اَپڏي پوروڪ وارا ۽ سي بہ پُڇ جي آڌار تي.

مسلمانن جي شاسترن ۾ اَهڙا تہ سُنا نيم نهيل آهن تہ ٻائي توکي شادي ڪرڻي آهي تہ چار ڪجانءِ پر پوءِ ڪنهن جي مٿان درشٽي نہ بگاڙجانءِ. هيءُ هنن جو نيم سُنو آهي نہ؟ توکي ڪيئن ٿو لڳي؟ وڌيڪ وڏو گناهہ درشٽي بگاڙڻ جو آهي، چار اِستريون رکڻ جو ڪانهي. توکي شاديون ڪرڻيون آهن تہ چار ڪجانءِ پر درشٽي بگاڙڻ جو گناهہ وڏو آهي. ٻين اِسترين طرف نظر ٿو ڪري

دادا شري: توکي کجھ پڇتاءُ ٿئي ٿو هيءُ سڀ ٻُڌي
ڪري؟

پرشن ڪرتا: ها دادا، ڏاڍو پڇتاءُ ٿو ٿئي.

دادا شري: پڇتاءُ جي باهہ ۾ ٻري تہ بہ جيڪر پاپ خلاص
ٿي وڃن. ٻن-ڇئن هيءَ ڳالهہ ٻُڌي مون کي ڇيو تہ اسان جو ڇا
ٿيندو؟ مون ڇيو مان توهان کي سڀ سڌو ۽ سَوَلو ڪري ڏيندس.
بس تون اڄ کان ڏاهو ٿي وڃ. جڏهن کان جاڳيئين تڏهن کان تنهن
جو صبح. اسان تُنهن جي نرڪ - گتي ٽاري ڇڏينداسين. ڇاڪاڻ
تہ اسان وٽ سڀ رستا آهن. مان ڪرتا ڪانہ آهيان. جيڪڏهن
مان ڪرتا ٿيندس تہ مون کي ٻنڌن ٿيندو. مان توهان کي رستو
ڏيکاريندس تہ هاڻ توهان هيئن ڪريو. پوءِ توهان جا اِهي ڪرم
خلاص ٿي ويندا ۽ تنهن کان سواءِ اسان ٻيون بہ گهٽيون وِڌيون
ڪنداسين....

.... هن ۾ جوکم آهي سو ڇاڻ گهرجي يا نہ؟

...... هاڻي توکي ياد رهندو تہ هن ۾ جوکم آهي.

پرشن ڪرتا: ها، دادا.

دادا شري: هاڻ پلجي تہ ڪانہ ويندين نہ؟

پرشن ڪرتا: نہ دادا.

دادا شري:سچي زندگي؟

پرشن ڪرتا: ها، دادا.

دادا شري:ڇوڪرن ويچارن کي تہ مُشڪلاتون آهن نہ؟ اجان
برٽيل ڪانہ آهن. هن جوکم بابت ڪير اُپديش بہ ڪانہ ٿو ڏئي!

کان پوءِ؛ کيترن ئي نمونن جا ڪرم ڪري ڪٽي آيو آهي تنه
۾ ڪير اِهڙن ڪرمن سان ٻڌل آهي تنهن جي ڪيئن خبر پوندي
تون لڪشميءَ سان ٻڌل آهين تنهن جو اَعتراض ڪانهي. ه
ڏنڊ جي مان توکي معافي وٺي ڏيندس. پر هن پَر-اِستريءَ
ڏنڊ گهڻو آهي. تنهن مان بہ معافي وٺائي ڇُڏائڻ وارا نيم مو
وٽ آهن. مون وٽ سڀ ساڌن آهن. باقي پر-پُرش ۽ پر-اِستر
نرڳ ۾ وٺي وڃڻ وارا ڪارڻ آهن. وڏي ۾ وڏو ڪو جوکم هجي
هڪ هيءُ آهي. پهرين ڪان ئي هي جوکم آهي.

منشپڻي جو اَڌيڪار ڪيترو؟ تہ جا اسان سان پرڻيل آهي
اَڌيڪار جي آهي سا ئي پنهنجي آهي ۽ ٻي پرائي ڀوڳڻ
گهرجي. منهنجو سو منهنجو ۽ تنهنجو سو تنهنجو. تُنهنج
مون کي نہ کپي ۽ مان پنهنجو توکي ڪانہ ڏيندس. تنهنجو نا
آهي مانوتا! اِنسانيت!!

دِويہ گڻن وارو ڪنهن کي چئجي؟ تُنهنجو سو تنهنجو
منهنجو بہ تنهنجو چاڪاڻ تہ پروپڪاري آهي سو پنهنجو
ٻئي کي ڏيئي ٿو ڇڏي. اهڙا دويہ گڻن وارا بہ هوندا آهن يا ن

جنهن کي پر-اِستريءَ جو تياڳ آهي سو ڀڳوان ٿي ويند
پر اِستريءَ جو ڀوڳ اِهو وڏو روڳ هوندو يا نہ؟ گهڻو وڏو چئب
هن جي ڪري ئي جڳت ڪڙو ٿيو آهي. ڳانين-مينهن، جانورن
برابر آهي. جانورن لاءِ تہ نہ منڊپ آهي ۽ نہ ئي براهمڻ کي ويهار
ٿو وڃي. ڳانين- مينهن لاءِ ڪو منڊپ هوندو آهي؟ اُتي برهم
کي بہ نہ ويهاريندا آهن نہ؟ هيءَ تہ ماڻهن سان وويڪ ڪي
آهي ۽ قدرت جو ٻنڌن ئي اِئين آهي. منش چولي ۾ آيو تہ ٻنڌ
ئي آهي، مها مُشڪل.

ا نندي اپاپ ڪرڻ وارا پهرين ڇئن نرڳن ۾ ويندا. تنهن ۾ ڪو
و شوروير(!) هجي ته هي نرڳ ڪُلندا. پاپ ئي ڪرڻ نه اچي
هن جو ڇا ٿيندو؟ هي ته سڀ اندر ئي اندر ماراماري ڪن ٿا
ر ڪانه ٿا مارين.

گهر ۾ حق جي اٿس ته به ٻاهر درشٽي بگاڙي ٿو حق جو ڀوڳ
ٻئي هنڌ اَڻ حق تي درشٽي ئي ڇو وجي؟ جنهن سان پرڻيل
ي تنهن کان سواءِ ٻئي هنڌ، سچي زندگي درشٽي بگڙڻ نه
رجي. حق جو ڇڏي ٻئي هنڌ پرسنگ ٿيو ته اُها اِستري جتي
ي ويندي اُتي اسان کي وڃٽو ئي پوندو. هوءَ اَڌوگتيءَ ۾ وڃي ته
ان کي به وڃٽو پوندو. اڄ ڪلهه هرهنڌ ٻاهر اِهو ئي هلي رهيو
ي. ڪِٿي جنم ملندو تنهن جو نڪاڻو ئي ڪانهي. اڻ حق جا
ئه جنهن ڀوڳيا آهن تنهن کي ته ڀَينَڪر ياتنائون ڀوڳٽيون
نديون. تَنهنِ جي ڏيءَ به هڪ جنم ۾ چريترهيڻ ٿيندي. قدرت
و نيم کهڙو آهي ته جنهن سان اڻ حق جا وشئه ڀوڳي سا ئي
ي جنم ۾ ماءُ يا ڏيءَ بڻجي اچيس ٿي. اڻ حق جو ڀوڳيائين ته
نش چولو به وڃائي وهي ٿو. اڻ حق جو وشئه ته ڀَينَڪر ڏوهه
ئبو. پاڻ ٻئي کي ٿو ڀوڳي ته سندس ڏيئرن کي ڪو ٻيو ڀوڳيندو.
سان ڪنهن ٻئي جي ڀوڳيندا سين ته اسان جي ڇوڪرين کي ڪي
يا ڀوڳيندا. تنهن جي چنتا ئي ڪانه اٿس نه!؟!

تنهن جو اَرٿ اِهو ئي ٿيو نه؟ ۽ اِئين ئي ٿئي ٿو نه؟ اسان
ي ڇوڪرين کي ٻيا ڀوڳين ٿا نه؟ هيءَ زبردست نالائڪي چئبي.
اپ موست نالائڪي چئبي. پنهن جي گهر ۾ ڏيئر آهن ته به
ين جي ڏيئرن کي تڪي ٿو شرم نٿو اچيس؟ منهنجي گهر ۾ به
يئر آهن اِهو خيال (ڀان) رکڻ گهرجيس يا نه؟ اسان چوري

ڪير ڏئي ٿو؟ نہ. چاڪاڻ تہ لوڪ وِشئي آهي. پاڻ وشئي ماڻھو، هاڻ هِن وشيہ بابت اُپديش ڪيئن ڏيئي سگھي؟ پاڻ چوري ڪندو هجي تہ چوري نہ ڪرڻ گھرجي اَهڙو اُپديش ڪيئن تو ڏيئي سگھي؟ جوکم سمجھڻو ڪانہ پوندو؟ جڳت ۾ هن ڪي ڪير جوکم چوي ڪانہ ٿو. ماڻھو تہ سائين توهان ڏاڍا سُنا، ڏاڍا سنا آهيو، پيا چوندا. هي ماڻھو تہ توهان لاءِ سڀ سنو ئي ڳالهائيندا. ڪنھن جي پيءُ جي ڏياري آهي؟ بابو پائيءَ وٽان ٥٠٠ روپيا ملڻا هجن تہ چوندا بابوپائي سنت پُرش آهي! ''سنت پرش'' چوندو تہ بابوپائي پنج سؤ روپئي جو چيڪ لکي ڏيندس.

شادي ٿي تہ ماڻھو چوندا تہ هي پرڻيل آهي. پوءِ تون ھُن سان گڏ گھمندو هجين تہ ماڻھو آڱر کڻندا ڇا؟ ۽ پرائي اِستريءَ سان گھمندو هجين تہ ماڻھو آڱر کڻندا نہ؟ مطلب تہ هيءَ ڳالھہ سماج ورودي آهي ۽ ٻيو اندر گھڻن قسمن جي اُپادي ڪڙي ٿئي ٿي. نرڪ جي ويدنائن ۾ سڙڻو پوندو آهي ۽ اِليڪٽرڪ گئس جي باھہ ۾ اَننت ڪال تائين ٻرڻو پوندو.

هڪ اِليڪٽرڪ گرميءَ جي ويدنا وارو نرڳ آهي ۽ ٻيو ٿڌ جي ويدنا وارو نرڳ آهي اُتي ايتري تہ ٿڌ آهي جيڪڏهن پاوا - ڳڙھہ جھڙو پربت اُن ۾ وجھون تہ ننڍو پٿر بہ نہ رهي ۽ ڪٽو ڪٽو ٿي پوي. ايتري تہ زبردست ٿڌ آهي. پر هاڻي تہ آخري ٽي نرڪ بند ٿي ويا آهن. ٿڌ وارو جوکم بند ٿي ويو آهي. گرميءَ وارو جوکم اڃان چالو آهي. هاڻ اَهڙا پاپ ڪرڻ وارو ڪو آهي ئي ڪانہ. هي جيوڙا ڇا پاپ ڪري سگھندا ويچارا! راشن جو ۽ مڪس مال وٽي ڪائين سي ڪيترا پاپ ڪري سگھندا؟ مطلب تہ آخري ٽن نرڳن ۾ وڃڻو پوي اَهڙا پاپ ڪندڙ هن وقت جمن ئي ڪانہ ٿا. صرف

وشيہ ۾ بيدپائي - اُهو آهي زهر

شيہ زهر ڪانهن پر وشين ۾ بي - ڊپائي زهر آهي. تنهن
گهبرائجو نہ.

يني شاسترن رڙيون ڪري چيو آهي تہ وشيہ زهر آهن. ڇا
ر آهن؟ وشيہ زهر تي سگهي تو ڇا؟ ''وشين ۾ بي-ڊپائي
ي.'' وشيہ جيڪڏهن زهر هجن ها ۽ سمجهو تہ توهان
سايو آهي ۽ جيڪڏهن توهان کي موڪش ۾ وڃڻو آهي تہ
ڏکا ڏيئي مندر جي ڌرم-شالا ۾ موڪلڻو پوي ها تہ توهان
ر ۾ رهڻ نہ گهرجي. اِئين ڌڪا ڏيئي ڌرم شالا ۾ موڪلڻو
ا يا نہ؟ پر مونکي اِئين ڪرڻو پوي ٿو؟ اسان تہ پاڻ چئون
وجو گهر ۽ پريم سان پلنگ تي وڃي سُمهو. سڄي جڳت
استرڪارن وشين کي وِش (زهر) چيو آهي . بنا وشين وارا
جاري هن دنيا ۾ گهٽا هوندا؟ ارٿات پنج ڏهہ هزار هوندا؛
دفعا وڌ ۾ وڌ ويهہ پنجوويهہ هزار هوندا. مطلب تہ هي
جار عبہ ماڻهو تہ زهر پيئندا ٿا رهن. وشين کي وِش روپ
ٿن تہ ماڻهو جي من ۾ تَنهنجو ڪهڙو اثر ٿيندو؟ ''وشيہ
زهر) آهن.'' اِهي لفظ شادي ڪيلن کي ٻڌائجن تہ جيڪر
ي؟ شادي ڪيلن جي اڳيان اِئين چوڻ ئي نہ گهرجي.
ڏهن ڪير اَهڙا شبد ڏئي تہ اُنهن کان پُڇڻ گهرجي تہ
ڏهن وشئہ وش آهن تہ شادي ڪرڻ جي ڪهڙي ضرورت
هيءُ تہ ٿورا ماڻهو بنا شادي ۽ جي گهمي رهيا آهن. باقي
جا سڀ ماڻهو شادي ڪيل آهن. جيڪڏهن هيءَ ڪوڏي
آهي تہ باقي جڳت جا ماڻهو شادي ڇا لاءِ ڪن؟

کنداسين تہ ٻيا چوري ڪرڻ کان سواءِ ڪانہ رهندا نہ؟ جتي اڻ حق جا وشئہ آهن اُتي ڪنهن بہ رستي سان سُکي ڪانہ رهندو. پرائو وشئہ اسان کي ڀوڳڻ چو گهرجي؟

ماڻهن وِشئن جي لُٽ مار ڪئي آهي. اسان سيني لاءِ اِئين ڪانہ ٿا چئون ڇاڪاڻ تہ ''ايڪسيپشن ڪيس'' هوندا ئي آهن. پر گهڻي ڀاڱي ماڻهو اَهڙا ٿي ويا آهن؛ جي وشئن جي لُٽ مار ڪري رهيا آهن ۽ اڻ- حق جا وشئہ ڀوڳي رهيا آهن. حق جي وشئہ لاءِ تہ ڀڳوان بہ منع ڪانہ ڪري رهيو آهي. ڀڳوان جيڪڏهن نہ چوندو تہ گنهگار ٿئبو. پر ڀڳوان اڻ حق لاءِ نٿو چوي. جيڪڏهن پڇتاؤ ڪري تہ بہ جيڪر ڇُٽي وڃي. پر هيءُ تہ اڻ حق جو آنند سان ٿو ڀوڳي. تنهن ڪري ڀڪي ڳنڍ هڻڻ ڪري ڪيترائي جنم بگاڙي ٿو. جيڪڏهن پڇتاءُ ڪري تہ هيءَ ڀڪي ڳنڍ ڍِلي ٿئيس تہ ڇُٽڻ جو موقعو مليس.

جيئن اسان کي پنهنجي زال آهي تيئن هر ڪنهن کي پنهنجي زال آهي. سڀيئي ڇوڪريون ڪنهن نہ ڪنهن جي زال ٿيڻ لاءِ ڄاول آهن. اُن کي پرائو مال چئبو. ڪنهن جي اِستريءَ کي ٻي ڪنهن نظر سان نٿو ڏسي سگهجي؛ جيڪڏهن پوئين سنسڪار جي ڪري اِها ڀل ٿي وڃي تہ پرتيڪرمڻ ڪرڻ گهرجي. اِتري سنڀال ڪرڻ جي ضرورت آهي ٻيو ڪجهہ سنڀالڻ جي ضرورت ڪانهي.

ڙاڳن جي ڳالهہ بلڪل سچي آهي جڏهن هتان سڌو ئي موڪش
وڃڻ جو وقت هوندو آهي تڏهن زال ۽ ٻارن کي آخري اَوتار ۾
ڏٺو پوندو آهي. پر هيءُ تہ هڪ اَوتاري پد آهي. موڪش کي ۽
نسارڪي ڇا ڏيٺو -ونٺو آهي؟ هڪ بہ ڪرم ڪانہ ٻڌبو تنهن جي
سان گئرنٽي ڏيون ٿا. زال ۽ ٻارن سان گڏ رهندي بہ ڪرم ڪانہ
ڌجندا. اسان اِيترا سڀ جملا توهان کي ڏنا آهن تہ هرڪنهن
رسنگ (حالت) ۾ توهان کي اَئلرٽنيس رهندي. ''من وچن ڪايا
ي سيني سنگي- ڪريائن کان مان بلڪل اَسنگ آهيان.'' اِها
هجي جاڳرتي توهانکي رهڻ گهرجي.

وشيہ وش ڪانهن اِئين ايڪانتڪ هڪ جملو چئبو تہ ڪيترن
ي تياڳين سان متبيد پئجي ويندو تہ توهان اِئين ٿا چئو؟ نہ،
'مان وشيہ کي وِش چوڻ ئي ڪانہ ٿو چاهيان..'' ''مان وشيہ ۾
ي-ڊپائيءَ کي زهر چوان ٿو.'' توهان وشين کي وِش چئو ٿا تنهن
ي مان ڪنهن بہ حالت ۾ نہ مڃيندس جيڪو شادي ڪيل
ڪانهي ۽ جيڪڏهن برهمچاريءَ طريقي رهڻ چاهي ٿو تہ تنهن
ر مان ڏاڍو خوش ٿيندس. شادي ڪيل هجي تہ ڇا تنهن کي
ئين چئون تہ تون زال کي ڇڏي ڀڄي وڃ؟!

تنهن هوندي بہ زال کي ڇڏي ڀڄي ويو هجي تہ سندس موڪش
ڪڏهن بہ ٿي سگهي ٿو؟ ڇا اِئين ڪير مڃيندو؟ تہ شادي ڇو
ڪيئہ؟ شرم ڪانہ ٿو اَچئي؟ ڪنهن کي دوکو ڏيڻ نہ گهرجي. هن
نيا ۾ رائيءَ جيترو بہ دک ڪير ڪنهن کي ڏيندو تہ موڪش ڪانہ
يندس. تنهن ڪري هيءُ سرل رستو اسان ڳولهي لڌو. هاڻي هي
پ شادي ڪيل چون ٿا تہ اسين موڪش ۾ ويندا سين تہ ڇو ٿا اِئين
جون؟ ڪين اندران اِئين لڳو تہ اسان موڪش لاءِ هن پاسي وڃي رهيا
هيون. پهرين توهان ڪهڙي مائيل (نشان) تي هئا ۽ هاڻي سينٽرل

هي بنا شادي ڪيل گهمي رهيا آهن سي ڪثرت شالا وار
آهن. هڪ ڦنموني جي ڪثرت ڪري رهيا آهن تہ اِستريءَ ڪان
سواءِ رهي سگهجي ٿو يا نہ؟ مطلب تہ اِها ڪثرت شالا آهي. صرف
توهان کي ”ٽيسٽ اِيڪزامنيشن“ مان گذرڻو ئي پوندو ۽ هتي
هن سنسار ۾ استريءَ سان؛ ٻارن ٻچن سان گڏ رهي وِراڳ ٿيڻو
پوندو. هُتي هماليہ ۾ ڀڄي وڃي وِراڳ ٿئي (!) ۽ ”همڪو
ڪيا؟“ ”همڪو ڪيا؟“ ڪندو رهي سو ڪانہ هلندو پر چاڪان
تہ ڪثرت ڪئي اٿس تہ وري واپس هتي اچڻو پوندس.

ڀڳوان آتما جا بہ ڀيد ٻُڌايا آهن: هڪ سنساري ۽ ٻيو سِڌ.
جيڪي موڪش ۾ ويل آهن سي سِڌَ آهن ۽ ٻيا سڀ سنساري. مطلب
تہ توهان جيڪڏهن تياڳي آهيو تہ بہ سنساري آهيو ۽ هي
گرهستي پڻ سنساري آهن.تنهن ڪري مَن ۾ ڪُجھ گُمان نہ رکجو.
سنسار آڏو ڪانہ ٿو اچي، وشيہ ڪانہ ٿا وِگھن وجهن مطلب تہ
ڪجھ بہ وچ ۾ ڪانہ ٿو اچي، اَگيان ٿو آڏو اچي. تنهن ڪري تہ
مون پُستڪ ۾ لکيو آهي تہ وشيہ وِش (زهر) ڪانہ آهن پر وشين ۾
بي-ڊپائي سو وش آهي.

پرشن ڪرتا: سو ڪيئن؟

دادا شري:توهان کي اِستري سنٻنڌ ۾ اسان اِيترو ٿا چئون
تہ جيڪڏهن بخار اٿس ۽ دوا ٿو پيئي تہ اسان کي اَعتراض
ڪانهي. بخار آهي تہ دوا پيئو ڇا بنان بخار دوا پيئڻ گهرجي؟
بخار نہ هجي ۽ دوا پيئو تہ سا بي-ڊپائي چئبي. بخار ٿيو اَٿس
۽ دوا ٿو پيئي تنهن جي جوکمداري مون ڪَنئي آهي. زال ۽ ٻارن
سان گڏ رهي، موڪش ۾ وڃڻ جو رستو مون توهان کي ڏيکاريو آهي
هيءَ هتان سڌو موڪش ڪانهي. هيءُ هڪ اَوتاري پد آهي

مطلب تہ وشين کان ڏکو؛ اِئين تا چوڻ چاهيون. چاڪاڻ
ان پڻ وِشين کان ڏکي هلندا هئا. وڏا وڏا گياني بہ ڏکي
هن. تہ توهان اَهڙا ڪهڙا آهيو جو وشين کان نہ ڏکندا؟
، وِشُ آهن.“سو تہ شاسترڪارن نوڪي ويهاريو آهي. اَرٿات
جي سنسارين جي من ۾ تہ اِئين ئي رهندو تہ اسان نکمي
عما، اسان جو ڏيهنن ڪڏهن بہ ڪانہ ورندو. تہ سنساري
ا ڊسڪريج ٿي وڃن ها. تنهن ڪري مونکي اِئين لکڻو پيو
وشيہ وِشُ ڪانهن پر وشين ۾ بيڊپائي وِشُ آهي. سهج ڀاؤ
وشيہ ڀوڳيو نہ! سهج هئڻ گهرجي. سهج ڀاؤ سان جيڪڏهن
يوڳي تہ صرف وشين کي ئي ڀوڳي ٿو. هيءَ تہ سهج ڀاوَ
وڳڻ اچيس ئي ڪانہ ٿو نہ؟

پرشن ڪرتا: مطلب تہ وِشين ۾ جيڪو ڪُپي ٿو تنهن ۾
جي همت ڪم ڪانہ ٿي ڪري پر هُن کان آسڪتي ٿي
ي؟

دادا شري: نہ اسان کي تنهن جو بہ اعتراض ڪانهي.
ائيءَ جو آهي. ارٿات، ”هاڻ منهنجي آڏو ڪجهہ بہ اچڻ
ڪانهي.“ اَهڙي بيپرواهي رَهي تہ تنهن بيپرواهيءَ کي
بي-ڊپائي چئون ٿا. هنن ماڻهن (شاسترڪارن) وشين کي
انتڪ ’وشيہ‘ چيو آهي تہ هي سنساري ’ڊسڪريج‘ ٿي ويا
. سيني شاسترن وشيہ کي وِش چيو. مطلب تہ هي سنساري
پي رهيا آهن نہ؟ صرف هي تياڳي زهر ڪانہ پي رهيا آهن؟
ـ اِستري کي وشيہ نٿو چئجي. تياڳين جا بہ وشيہ ٿيندا
. سنسارين کي بہ ٻيا وشيہ هوندا آهن. پر شاسترن ۾ ماتر
ري وشيہ کي زهر سمان چيو اٿن. هن جملي سنسارين کي

سٽيشن ڪٽي آهي اِئين توهان کي محسوس ٿئي ٿو؟

پرشن ڪرتا: ها، هاڻ ويجهو آهي.

دادا شري: زال ۽ ٻار گڏ آهن. ٻار پڙهن ٿا. سڀ ڪجھ ڪن ٿا. اِستري موڪش جي آڏو ڪانہ ٿي اچي. توهان جي آڏائي ڪري موڪش اَٽڪي ٿو. آڏائي توهان جي آهي. استريءَ جو ڏوهہ ڪانهي.

پرشن ڪرتا: وشيہ ۾ بيدپائيءَ ڪري موڪش اَٽڪي ٿو؟

دادا شري: هيئن آهي نہ ماڻهن وشيہ ڇنڊڇاڻ ڪري (پرتڪ ڪرڻ ڪري) ڏنو ڪانهي. جيڪڏهن منش ڌرم طور وشيہ جو پرتڪ ڪرڻ ڪري، جيئن اسان ڪنهن وستوءَ جو (پرتڪ ڪرڻ) ڪريون ۽ تنهن ۾ کھڙيون کھڙيون شيون مليل آهن ۽ الڳ الڳ ڪيون؛ اَهڙيءَ طرح وشيہ جو جيڪڏهن (پرَتَڪرڻ) ڪريون تہ ماڻهو وشيہ وري ڪڏهن ڀوڳي ئي نہ. ٻن ڏينهن جا رکيل پڪوڙا ڪائڻ ئي نہ گھرجن ۽ تنهن هوندي بہ ڪڏهن ڪَن مهنن جا رکيل پڪوڙا ڪنهن ڪاڏا هجن تہ جيئرو رهي سگهي ٿو. پر وشئہ ڀوڳ لڳاتار ڀوڳيندو رهي تہ جيئرو نہ بہ رهي. وشيہ اِهڙي وستو آهي. وشيہ جو پرتڪ ڪرڻ تہ ڪيو ئي ڪانہ اَٿس. وشيہ جو پرتِڪرڻ ڪري تہ وئراڳ ٿي رَهيس. جيڪڏهن وشيہ زهر (وِش) هجن ها تہ ڀڳوان مهاوير تيرٿنڪر ٿي نہ ٿيا هجن ها. ڀڳوان مهاوير کي بہ ڌيءُ هئي. اَرٿات وشين ۾بيدپائي زهر آهي. وشيہ ڀوڳيندي هاڻ مونکي ڪجھ آڏو ڪانہ ايندو اِها بيدپائي زهر آهي.

پرشن ڪرتا: بيدپائي اُها بيدرڪاري چئبي نہ؟

دادا شري: بيدپائي لفظ مون اِن لاءِ ڏنو آهي تہ جيئن وشيہ ڪان ڏڪي هلي. جڏهن ڪوبہ رستو نہ هجي تڏهن وشيہ ۾

ڪام روپي بخار ۽ وشيہ روپي اؤشد

منهنجو شرط هيءَ آهي تہ جيڪي توهان کي وڻي سو ڪائجو-
و پر هن اِستري سنبنڌ ۾ تہ ٻنهي کي بخار هُجي تہ ئي دوا
و. هيءَ دوا مٺي آهي تہ شونق خاطر نہ پيئجو. نہ تہ هنن
رين کي هڪ اَوتاري تہ ڇا پر ''سَمڪِت'' بہ جلد نہ ٿئي هان
نن سيني کي تہ ''ڪشائڪ - سمڪت'' ورتن ۾ آهي. بس
هڪ پَل باقي رهي ٿي تہ جڏهن ٻنهي کي بخار هجي تڏهن
وا پيئجو. بخار نہ هجي تہ دوا نہ پيئجو. پر جڳت سڄو دوا
آهي تہ پيئندا ٿا رهن؛ بخار هجي نہ هجي. ماڻهن کي
ي کان اِهو ئي اپياس ٿي ويو آهي تنهن ڪري گهڙيءَ
يءَ مون کي ڇوٽو پوي ٿو.

سيني ڏرمن مونجهارو ڪڙو ڪيو آهي تہ اِسترين کي ڇڏيو.
اِستريءَ کي ڇڏيان تہ مان ڪيڏانهن وڃان؟ مونکي ڪاڏو
رَڌي ڏيندو؟ مان ڏنڊو ڪريان ڪِن چُلهہ تي چڙهي ويهان.

پرشن ڪرتا: مطلب تہ هڪ ٻئي جا پورڪ آهن؟

دادا شري: ها پورڪ ئي آهن. ''پرس پر ديوو پوءِ.'' تہ ڇا
ي ڇڏڻ سان موکش ملندو؟ جيڪڏهن اِئين ڇوندا تہ زال
و گناهہ ڪيو آهي؟

پرشن ڪرتا: پوءِ تہ زالون بہ ڇونديون نہ تہ اسان کي موکش
ي توهان جي (مڙدن) ضرورت ڪانهي.

دادا شري: ها، اِئين ئي ڇونديون نہ! اسان جو ۽ زالن جو
واپار آهي. تنهن هوندي بہ پَلِ پنهنجي زال آهي پر هن ۾
وکم آهي تہ هيءَ وشيہ مٺي دوا آهي جڏهن بخار هجيوَ

ڏڪائي ماريو آهي تہ اسان سنساري ۽ وشيہ زهر سمان آهن پر وشيہ ڀوڳٽا تہ پون ٿا سو اندر ۾ سنسارين کي کُٽڪي ٿو اِهو مونجهارو ڪڏي ڇڏڻ جهڙو آهي. ڇاڪاڻ تہ اندر جيڪو کُٽڪي ٿو سو دک آهي.

پرشن ڪرتا: وشين ۾ بيدپائي زهر آهي تہ بيدپائي جا اُتپن (ڪَڙي) ٿئي ٿي تنهن کي ڇا چئبو؟

دادا شري: پاڻ بيدپائي رکندو تہ بيدپائي رهندي. تنهن کي اَهنڪار چئبو تہ مون وشيہ کي جيتيو آهي هاڻي ڏکڻ جي ضرورت ڪانهي. تنهن کي بي دپائي چئبي، هيءُ اَهنڪار چئبو. جيڪڏهن بي دپو رهندو تہ زهر ٿي ويندو. آخر تائين وشين ۾ بي دپو ڪانہ رهڻو آهي. پوليس واري جي پڪڙڻ کانسواءِ ڪير جيل ۾ ڪانہ ويندو نہ؟ پوليس وارو توهان کي پڪڙي جيل ۾ وٺي وڃي تڏهن ئي جيل ۾ ويندا نہ؟ پوليس واري جي پڪڙڻ کان سواءِ توهان پاڻهي جيل ۾ وڃو تہ ڪير بہ سمجهي ويندو نہ تہ هي بي- دپو ٿي ويو آهي. پوليس وارو پڪڙي ڪري جيل ۾ وٺي وڃيس تہ هِن جو ڏوهہ ڪانهي تيئن هن وشيہ ۾ سنجوڳ هِن کي ڪڏ ۾ ڪيرائين تہ تنهنجو اعتراض ڪانهي. اَبرهمچريہ سڄو هن (ابرهمچريہ) تي بيٺل آهي. روٽ - ڪاز ئي اِهو آهي. ماڻهن جا دُک دور ڪرڻ لاءِ؛ ماڻهن جي من مان بوجو نڪري وڃي تنهن لاءِ گياني پرش ائين ٿو چئي تہ، ”وشيہ وِش ڪانهن.“ تہ جيئن توهان کي لڳي تہ اِيترو تہ هلڪا ٿياسين.

اٽي جيترو سد اُپيوگ توهان کي ڪرڻو هجي ڪجو. اتيشيہ
رل! هيئن ڪڏهن ٿيو ڪانهي! هيءُ نرمل مارگ آهي. ٻيوان بہ
ڪسيپٽ ڪري اهڙو مارگ آهي!!!

ڪنهن ماڻهوءَ کي سزا ملي هجي ۽ جيل ۾ هجي ۽ اُتي
هي پنهنجي ڪوليءَ ۾ ليپا-پوتي ڪندو هجي تہ ڇا سمجهڻ
هرجي؟ تہ هُن کي ليپا پوتي ڪرڻ جو شونق آهي؟ هو پوليس
واري کي آزي-نيزاري ڪري ڇَڏيَ تہ ڀاڙو پاڻي ڪٽي اچ ۽ فرش تي
يپو لڳائڻ لاءِ آزي نيزاري ڪري ٿو. ڇو؟ تہ فرش سڏو-سنواٽو
جي تہ ڪيس رات ننڊ سُٺي اچي. مطلب تہ هن کي ليپا - پوتيءَ
ڪرڻ جو شونق ڪانهي؛ مان ڪڏهن هن جيل مان ڇٽندس سو
سندس من ۾ مظبوط رهي ٿو. تنهن هوندي بہ ليپا پوتي ڪري
ٿو. تہ ڇا هن ۾ وروڏا ڀاس ڪانهي؟ نہ. هن ۾ وروڏا ڀاس ڪانهي.
هي سڀ ڪام ڇلائو ڪپندو يا نہ؟ نہ تہ ڇيلهہ ڇبي ٿي پوندس.
اڳئي طرح اسين توهان کي چئون ٿا تہ هيءَ دوا پيئجو پر
''هن مان ڪڏهن ڇٽندس.'' سو تہ ڀُلجڻ ئي نہ گهرجي نہ؟ هي
سجاڳي نہ هوندي تہ ڪيئن ڇُٽبو؟

اَرٿات سجاڳي ڇا رکٽي آهي تہ اِستريءَ کي پرش سان ۽ پرش
هي اِستريءَ سان بلڪل لپن-ڇپن نہ رکڻ گهرجي. نہ تہ اِها وڏي
بيماري آهي. وشيہ جي ويچار ماتر سان بيهوش رهي ٿو تہ آتما
جي جاڳرتي ڪڏهن ٿيندي؟ تنهن ڪري سجاڳ رهڻو آهي.
هن ۾ ڪجھ ڏکيو آهي؟ توهان سمجهيو تہ بخار اٿس يا بخار
ڪانہ اٿس ڪنهن کي ٿا چئون؟

پرشن ڪرتا: سمجهايو تہ ڏاڍو سنو. هن ۾ توهان ڪجھ
الڳ چوندا هجو ۽ اسان الڳ سمجهندا هجون.

تڏهن پيئجو. ٻنهي کي بخار هجي تڏهن ئي. بخار ئي نـ
هجي پر دوا مني آهي ۽ پيئندو رهي تہ تنهن جو ڇا ارٿ آهي؟
مطلب تہ هن ۾ اِستريءَ جو ڏوهہ ڪانهي بخار جو ڏوهہ ڪانهي
پر بخار نہ هجي ۽ دوا پيئي تنهن جو ڏوهہ آهي. تنهن ڪري
هيءَ سچي جوکمداري سَمجهو. اسان جي ڳالهہ توهان کي مدد
ڪري اهڙي آهي ۽ ترت اَنوڀوءَ ۾ اچي اهڙي آهي.

وشيہ جي لِمِٽ هئڻ گهرجي. اِستري پرش جو وشيہ
ڪيستائين هئڻ گهرجي؟ پر-اِستري نہ هئڻ گهرجي ۽ پر-پرش
نہ هئڻ گهرجي. جيڪڏهن ويچار اچي تہ پرتيڪرمڻ سان ڌوئي
ڇڏڻ گهرجي. وڏي ۾ وڏو جوکم آهي تہ هيءُ پر -استري ۽ پر
پرش جو. پنهنجي، زال تنهن ۾ جوکم ڪانهي. هاڻ هن ۾ اسان
جي ڪٿي ڪا ڀُل آهي؟ اسان ڪنهن بہ نموني توهان سان وڙهون
ٿا؟ هن ۾ ڪو گُناهہ آهي؟ هيءَ اسان جي وگيانڪ کوج آهي تہ
ڪٿان ڪان ڪيستائين ڪرم ڪانہ لڳندو. اَهڙي کوج آهي. نہ تہ
ساڌُن کي ايستائين ڇيل آهي تہ اِستريءَ جي ڪاٺ جي نهيل
مورت هجي تہ بہ اُن ڏانهن نہ نهارجو. اِستري‌جتي ويٺي هجي
اُن جڳهہ تي نہ ويهجو. پر مون هن نموني جي ڪابہ رنڊڪ ڪانہ
ڪئي آهي نہ؟ اِيترو سؤلو ڪري ڏنو آهي تہ پالڻ گهرجي نہ؟ يہ
هن ۾ ڪا رنڊڪ اچي ٿي.

پرشن ڪرتا: اسان کي مٿي چڙهڻو آهي تنهن ڪري توهان
جي آگيا پالڻي آهي.

دادا شري: بخار هجيوَ تہ پيئجو. سو تہ سياڻي ماڻهوءَ جو
ئي ڪم آهي نہ؟ ارٿات هيءُ اسان جو ٿرماميٽر توهانکي مليو
آهي. تنهن ڪري اسان چئون ٿا نہ تہ اِستريءَ سان رهندي توهان
کي موڪش مليو آهي. ڏاڍو سرل ۽ سِڌو مارگ توهان کي ڏنو آهي

Swami Navinanandji
(M) +91 94275 47890

Swami Santoshanandji
(M) +91 94270 88696

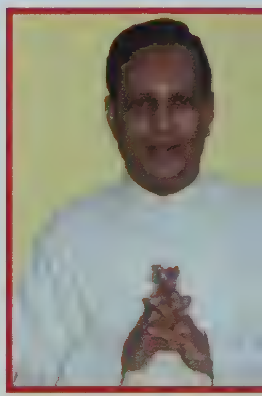
Swami Paresha
(M) +91 93740 3

Swami Dipakanandji

Swami Nimeshanandji
(M) +91 94273 67890

Swami Jaymesha
(M) +91 98986 6

Swami Biharianandji
(M) +91 94284 37140

Swami Bharartaanandji
(M) +91 94273 42135

Swami Deepaka
(M) +91 98243 4

Swami Shaileshanandji
(M) +91 99131 41547

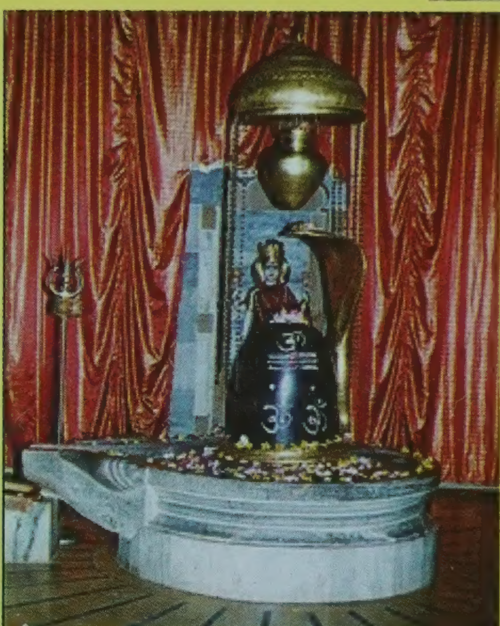
دادا شري:هيئن آهي نہ، هي سڀ جيڪي شادي ڪيل آهن تِن کي موکش کپي تہ اُنهن کي ڇا ائين چوان تہ توهان زالن کي ڇڏي مون وٽ پڇي اچو؟ تہ زالن ويچارين جو ڇا ٿيندو؟

پرشن ڪرتا: اُهي توهان سان وڙهڻ ايندين!

دادا شري: ها. اُهي وري منهنجو تيل ڪڍي ڇڏينديون تہ توهان اسان جي ڊٽيءَ کي بگاڙيو آهي. تنهن ڪري مان چوان ٿو تہ ڀائي تون پنهنجي گهر رهجانءِ پر منهنجي آگيا ۾ رهجانءِ. مِٺا اِنب جيترا وڻئي اوترا کائجانءِ سڀ ڪجهہ کائجانءِ پر هڪ اِستريءَ بابت جيڪي مون توهان کي چيو آهي تہ هيءَ رس ٿوڙي مِٺي آهي پر جڏهن بخار ٿئي تڏهن دوا پيئجان!! تہ منهنجي آگيا ۾ رهيو آهين..چئبو. رس مِٺي آهي ۽ تون ور-ور ڪري پئين تہ اِها منهنجي آگيا ڪانهي! تنهن ڪري پوءِ منهنجي جوکمداري ڪانهي. هن اِستري-پرش جي سنبنڌ ۾ ٻنهي جي من ۾ آنند هجي ۽ شانتي هجي تہ پوءِ دوا پيئڻ جي ڪهڙي ضرورت آهي. چاهي ڪيتري بہ مِٺي دوا هجي تہ بہ ڇا؟ هيءَ تہ سهن ئي نہ ٿيندو هجي تہ چئبو بخار اٿس. بس اِيترو ئي هڪ ننڍو نيم پالڻ لاءِ چوان ٿو. هيءَ ڇا ڏاڍي ڏکي ڳالهہ آهي؟ تنهن ۾ جيڪي توهان سائنسدان ماڻهو آهيو تہ توهان کي چوڻ جي ضرورت ڪانهي. پر هي سڀ سائنسٽسٽ ڪانہ آهن نہ؟ ڪير چوي تہ هيءَ دوا ڏاڍي سُٺي آهي. سُڳنڌ واري آهي تنهن ڪري پيئو. اڙي! هيءَ دوا آهي. دوا جو شونق ڪانہ هوندو آهي. دوا جو شونق تہ هوندو آهي؟ دوا معنيٰ اُپاءُ.

دادا ڀڳوان نا اسيم جئہ جئہ ڪار هو

جئہ ست چت آنند

RI DADA MANDIR KELANPURI VADODARA

Dada Sat Sthanak

Dada Bhagwan
Na
Aseem Jai Jaikar Ho...

Printed at :- Mahesh Printing Press, Ahmedabad. (M) 987908